BAYAN PEREGRINE'İN TUHAF ÇOCUKLARI'NIN YAZARINDAN

TUHAF MASALLAR

RANSOM RIGGS

ithaki

BAYAN PEREGRİNE ONLARA KUCAK AÇMADAN ÖNCE, TUHAFLARIN HİKÂYELERİ *MASALLAR*'DA ANLATILMIŞTI.

Tuhafların kopan uzuvlarıyla beslenen varlıklı yamyamlar. Çatal dilli bir prenses. İlk ymbrenenin ortaya çıkışı. İşte bunlar, ilk kez Ransom Riggs'in *Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları* serisinde bahsi geçen, tuhafların dünyası hakkında bilgileri sakladığı söylenen *Tuhaf Masallar*'da karşılaşacağınız şaşırtıcı masallardan sadece bazıları.

Bayan Peregrine'in öğrencisi ve tuhaf olan her şeyin âlimi Millard Nullings tarafından derlenen ve notlandırılan bu yepyeni masallar, sizi tuhafların tarihinin sayfalarını karıştırmaya davet ediyor.

Çeviren: Aslı Dağlı
İllüstrasyonlar: Andrew Davidson

ithaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

23 TL
www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com

9 786053 756620

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

TUHAF MASALLAR

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

SERİSİ

RANSOM RIGGS

Çeviren

Aslı Dağlı

ithaki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tuhaf Masallar
Ransom Riggs
Orijinal Adı: *Tales of the Peculiar*

İthaki Yayınları - 1208

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Emre Aygün*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Nisan 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-662-0

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Aslı Dağlı, 2017
© İthaki, 2017
© Ransom Riggs, 2016
İllüstrasyon © Andrew Davidson

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

TUHAF MASALLAR

DERLEYEN
MILLARD NULLINGS

İLLÜSTRASYONLAR: ANDREW DAVIDSON

SYNDRIGAST YAYINLARI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

TUHAF MASALLAR

Derleyen ve Notlandıran
MILLARD NULLINGS

İllüstrasyonlar
ANDREW DAVIDSON

© Syndrigast Yayınları, 2017

Bir zamanlar Xinjiang Uygur Özerk Bölgesi'ne bağlı olan Kuruk-Tagh'ın eteklerine dek yayılan alanda doğu yönünde göz alabildiğince dümdüz uzanan ve bazılarının Büyük Lop Buhranı olarak bildiği Lop çölündeki bir göçebe çadırında basılmıştır.

Girişi Londra'daki Balık Sokağı Bayırı ve Pudding Yolu arasında bulunan ve kendi güvenliğiniz için yerini tespit etmeye çalışmamanız önerilen yerin derinliklerindeki bir tesiste büyük zorluklarla ciltlenmiştir.

Son okuması Patricia Panopticot'un iki kafası ve beş gözü tarafından özenle yapılmıştır.
"Caesar non supra grammaticos. (Sezar bile dilbilimcilerle aşık atamaz.)"

Lütfen bu kitabın sayfalarını kopyalamayınız, çalmayınız ve kıvırmayınız. Lütfen bu kitabı bardak altlığı ya da kapı tutacağı olarak kullanmayınız. Lütfen bu derlemedeki üçüncü masalı yüksek sesle tersten okumayınız. Aksi takdirde olabileceklerden yayıncı sorumlu değildir.

Yayıncının Notu:

Bu sayfadan sonra okuyacağınız her masal, açıklama, editör notu, önsöz ve künye hayal ürünü olup Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları dünyasının kurgusal birer parçasıdır.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

*Homo sum: humani nil a me alienum puto.**
–Terentius

* (Lat.) "Ben insanım ve kendimi insana dair hiçbir şeye yabancı saymam." –*çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

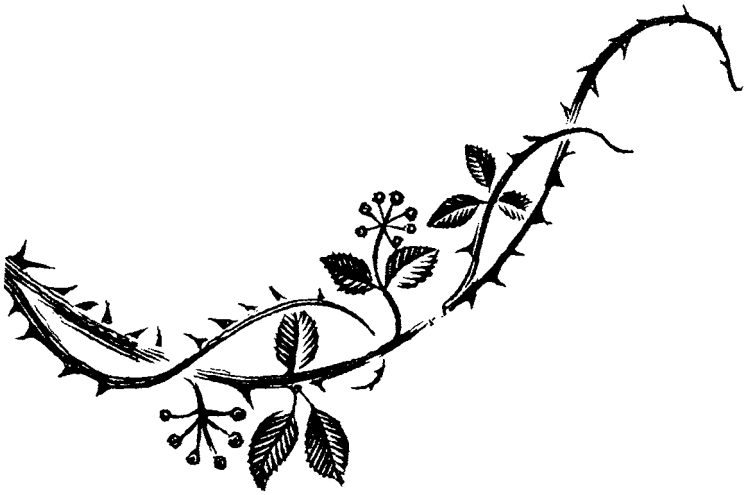

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bana masalları sevmeyi öğreten Alma LeFay Peregrine'e,

–MN

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sevgili Okur,

Elinde tuttuğun kitap yalnızca tuhaf gözler için yazılmıştır. Eğer hasbelkader aykırıların saflarından değilsen –diğer bir deyişle kendini yatağa bağlamayı unuttuğun için gecenin bir yarısında kendini havada süzülürken bulmuyorsan, en olmadık zamanlarda avuçlarının içinden alevler fışkırmıyorsa ya da yemeğini kafanın arkasındaki ağzınla çiğnemiyorsan– lütfen bu kitabı derhal bulduğun yere bırak ve tüm gördüklerini unut. Sakın endişelenme, hiçbir şey kaçırdığın yok. Okumuş olsaydın bile buradaki hikâyeleri son derece garip, rahatsız edici ve nahoş bulacağından eminim. Zaten hiçbiri seni ilgilendirmez.

Tuhaflıklar dilerim,

Yayıncı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Önsöz • 17
Şaşaalı Yamyamlar • 23
Çatal Dilli Prenses • 41
İlk Ymbryne • 55
Hayaletlerle Arkadaşlık Eden Kadın • 79
Cocobolo • 93
Saint Paul'ün Güvercinleri • 117
Kâbusları Ehlileştiren Kız • 125
Çekirge • 149
Denizi Zapt Eden Oğlan • 165
Cuthbert Efsanesi • 185

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

ÖNSÖZ

EĞER TUHAF IRKTAN GELEN BİRİYSEN –VE BURAYA dek okuduysan ki tüm samimiyetimle öyle olduğunu umarım– sana bu kitabı tanıtmama gerek yok demektir. Bu masallar, yetiştirilme tarzımızın en biçimlendirici ve sevdiğimiz parçasıydı. Bu yaşına gelene dek onları o kadar çok okudun ve dinledin ki en sevdiklerini kelimesi kelimesine ezberledin. Ama eğer tuhaflığını henüz keşfeden şanssızlardan biriysen ya da tuhafların edebi eserlerine ulaşım şansının olmadığı koşullarda büyüdüysen şahsen yazdığım bu kısa el kitabını okuyabilirsin.

TUHAF MASALLAR en sevdiğimiz halk masallarının derlemesidir. Kadim zamanlardan beri nesilden nesle aktarılan ve genç tuhaflara yönelik kaleme alınan hikâyelerin her biri kısmen gerçeklerden, kısmen peri masallarından, kısmen de kıssalardan oluşuyor. Kökenleri dünyanın farklı köşelerine uzanan, yazılı ve sözlü geleneklere dayanan bu masallar yıllar içinde çarpıcı değişiklikler geçirdi. Günümüze dek gelmelerinin nedeniyse hem hikâye olarak sevilmeleri hem de hikâyeden çok daha fazlası olmalardır. Onlar gizli bilgilerin taşıyıcısıdır. Sayfalarının arasına gizli döngülerin yerleri, bazı önemli tuhafların gizli kimlikleri ve bir tuhafın bu düşmanca dünyada hayatta kalmasına yardımcı olacak diğer bilgiler şifreli bir şekilde iliştirilmiştir. Bunu biliyorum çünkü hayatımı ve şu anda bu satırları yazabiliyor olmamı *Masallar*'a borçluyum. Sadece benim hayatımı değil, aynı zamanda arkadaşlarımın ve sevgili

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ymbrynemizin hayatlarını da onlara borçluyuz. Ben, Millard Nullings, çok uzun yıllar önce yazılmış olmalarına rağmen bu hikâyelerin hâlâ işe yaradığının canlı kanıtıyım.

İşte bu yüzden, kendimi onların korunmasına ve yaygınlaştırılmasına adadım. Üstelik *Masallar*'ın bu özel baskısını düzenleyip dipnotlarla açıklamayı kendime görev bildim. Bu baskı katiyetle kapsamlı ya da eksiksiz sayılmaz –şahsen okuyarak büyüdüğüm baskı, arkadaşım Bronwyn'den bile daha ağır çeken üç ciltlik ünlü bir seriydi– ama burada yer alan masallar en sevdiklerimi temsil ediyor. Anlayışına sığınarak, dünyanın farklı köşelerinde yaşayan tuhafların bilgeliğimden faydalanabilmeleri için onları tarihi ve bağlamsal dipnotlarla bezedim. Daha önceki baskılara kıyasla taşınmaya daha müsait olduğundan bu baskının sana yolculuklarında ve çıktığın maceralarda eşlik etmesini ve içindeki masalların, tıpkı o günlerde bana yaptıkları gibi ne kadar faydalı olduklarını sana da kanıtlamalarını umarım.

Lütfen *Masallar*'ın keyfini çıkar –serin bir gecede çıtır çıtır yanan ateşin başında, ideal olarak ayaklarının dibinde yatan bir kediayıyla– ama hassas tabiatları gereği şunu da unutma: Eğer masalları yüksek sesle okuyacaksan (ki bunu tüm kalbimle öneririm) dinleyicilerinin tuhaf olduğundan emin ol.

Millard Nullings

–Bay Millard Nullings, Maarif Doktoru,
Tıp Şirürji Bakaloryası Maliki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

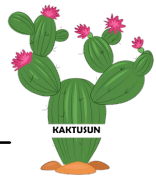
TUHAF MASALLAR

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sasaalı Yamyamlar

Bataklıkgübresi köyündeki tuhaflar çok mütevazı bir hayat sürermiş. Hepsi çiftçilikle uğraşırmış ve her ne kadar süslü şeyleri olmasa da, sazlardan yapılmış eften püften evlerde yaşıyor olsalar da hepsi sağlıklı, neşeli ve azla yetinmesini bilen tiplermiş. Bahçeleri meyve sebzeyle dolup taşarmış, ırmaklarından tertemiz sular akarmış hatta gösterişsiz evleri bile onlar için şatafatlı evlerden farksızmış çünkü Bataklıkgübresi'nde hava hep çok güzelmiş ve köylüler işlerine o kadar düşkünmüş ki bataklığı gübreleyerek geçirdikleri yorucu bir günün ardından evlerine bile gitmez, bataklıklarına uzanıp orada öylece uykuya dalarlarmış.

Hasat zamanı yılın en sevdikleri dönemiymiş. Gece gündüz dur durak bilmeden çalışarak o mevsim bataklıkta yetişen otların en iyilerini toplar, eşeklerin çektiği arabalara yükler ve mallarını, satabildiklerini satmak için eşekle beş günlük mesafedeki Küçük Tazı kasabasının pazarına götürürlermiş. Bu çok zor bir uğraşmış. Bataklık otları çok sertmiş ve ellerini yırtarmış. Eşekler çok huysuzmuş ve her an birilerini ısırabilirmiş. Pazara giden yol ise hem delik deşikmiş hem de oradan gelip geçenlere çoğu kez hırsızlar musallat olurmuş. Sık sık üzücü olaylar yaşanırmış. Mesela bir keresinde, Çiftçi Pullman kendini hasadın coşkusuna kaptırıp yanlışlıkla komşusunun bacağını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tırpanla biçmiş. Komşusu, Çiftçi Hayworth'ün öfkesi anlaşılır olsa da köylüler o kadar uzlaşmacı insanlarmış ki her şey kısa süre içinde affedilip unutulmuş. Pazarda kazandıkları para çok cüziymiş ama temel ihtiyaçlarının yanı sıra biraz da keçi budu almaya yetermiş ve köylüler de nadiren yiyebildikleri keçi buduyla ziyafet sofraları kurar, günlerce süren tantanalı bir festival düzenlermiş.

O yıl, festival sona erip de köylüler bataklıklardaki meşakkatli işlerine dönmeden hemen önce üç ziyaretçi gelmiş. Bataklıkgübresi, insanların ziyaret etmek isteyeceği türden bir yer olmadığından pek kimsenin oraya yolu düşmezmiş ve daha önce hiç buna benzer ziyaretçileri de olmamış: üç iyi Arap atının sırtında, tepeden tırnağa şık sırmalı ipekler kuşanmış iki erkek ve bir kadın. Gelin görün ki ziyaretçilerin zenginliği apaçık ortadayken üçü de açlıktan kemikleri sayılacak haldeymiş ve mücevherlerle süslü eyerlerinin üstünde halsizce sallanıyorlarmış.

Köylüler merak içinde atlıların etrafında toplanmış ve hayret içinde, ziyaretçilerin güzel kıyafetleriyle atlarına bakmaya başlamışlar.

"Çok yaklaşmayın!" diye uyarmış Çiftçi Sally. "Hasta gibi görünüyorlar."

"Meek[1] kıyısına seyahat ediyoruz," diye açıklamış ziyaretçilerden biri. Adam hâlâ konuşabilecek kadar güçlü görünen tek kişiymiş. "Birkaç hafta önce haydutların saldırısına uğradık ve her ne kadar ellerinden kaçıp kurtulmayı başardıysak da fena halde kaybolduk. O günden beri daireler çizip duruyor, antik Roma Yolu'nu arıyoruz."

"Roma Yolu'ndan çok uzaktasınız," demiş Çiftçi Sally.

"Meek kıyısından da," demiş Çiftçi Pullman.

"Ne kadar uzaklıkta?" diye sormuş ziyaretçi.

---

1 Günümüzde Cornwall sınırları içinde bulunduğu düşünülen tarihi bir sürgün yeri.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Atla altı gün," diye yanıtlamış Çiftçi Sally.

"Bunu asla başaramayız," demiş adam kara kara.

Bunun üzerine, ipek cübbeli kadın oturduğu eyerin tepesinde yığılmış ve yere düşüvermiş.

Hastalık konusundaki kaygılarını unutup vicdanlarının sesini dinleyen köylüler yere düşen kadını ve yol arkadaşlarını en yakındaki eve taşımışlar. Onlara su verip rahat mı rahat sazdan yataklar yapmışlar. Etraflarına toplaşan bir düzine kadar köylü, onlara yardım etmek için elinden geleni ardına koymuyormuş.

"Onları biraz rahat bırakın!" demiş Çiftçi Pullman. "Yorgunluktan bitap düşmüşler, dinlenmeleri gerek!"

"Hayır, doktora ihtiyaçları var!" demiş Çiftçi Sally.

"Biz hasta değiliz," demiş adam. "Yalnızca açız. Erzakımız bir hafta kadar önce bitti ve o günden beri ağzımıza tek lokma girmedi."

Çiftçi Sally böylesine zengin insanların yolda karşılaştıkları diğer yolculardan neden yiyecek bir şeyler satın almadıklarını merak etse de kibarlığından bunu onlara soramamış. Bunun yerine köydeki oğlanlardan, koşup birkaç kâse bataklık otu çorbası, mısır ekmeği ve festivalde yedikleri keçi budundan geriye kalanları getirmelerini istemiş. Ama ziyaretçiler önlerine gelen yemekleri geri çevirmişler.

"Kabalık etmek istemem ama," demiş adam, "bunu yiyemeyiz."

"Bu sofranın sizlere layık olmadığını biliyorum," demiş Çiftçi Sally, "ve muhtemelen krallara yaraşır ziyafetlere alışkınsınızdır ama elimizdeki avucumuzdaki burada gördüklerinizden ibaret."

"Ondan değil," demiş adam. "Tahıllar, sebzeler, hayvan eti... Bizim vücutlarımız bunları sindiremez. Ve kendimizi yemeye zorlarsak, bu bizi daha da halsiz düşürmekten başka işe yaramaz."

Köylülerin kafası karışmış. "Eğer tahıl, sebze ya da hayvan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

eti yiyemiyorsanız," diye sormuş Çiftçi Pullman, "o zaman ne yiyebiliyorsunuz?"

"İnsanları," diye yanıtlamış adam.

Küçük evdeki herkes ziyaretçilerden bir adım uzaklaşmış.

"Yani bize... yamyam olduğunuzu mu söylemek istiyorsunuz?" diye sormuş Çiftçi Hayworth.

"Tabiatımız gereği. Bu bizim tercihimiz değil," diye yanıtlamış adam. "Ama, evet."

Ve ardından, şaşkına dönmüş köylüleri medeni yamyamlar olduklarına ve asla masum insanları öldürmediklerine dair temin etmeye girişmiş. Meğer onlar ve onlar gibi olan diğerleri, kralla bir anlaşma yapmışlar ve anlaşma gereğince, asla kimseyi zorla kaçırıp yemeyeceklerine söz vermişler. Buna karşılık olarak, kazalara kurban giden insanların kopan uzuvlarını ve asılarak idam edilen suçluların cesetlerini olağanüstü bir ücret karşılığında satın almalarına izin verilmiş. Yedikleri şeyler yalnızca bunlardan ibaretmiş. Meek kıyısına doğru yolculuğa çıkmalarının nedeni de mevzubahis yerin, İngiltere'nin en yüksek kaza ve idam oranına sahip kasabası olmasıymış ve dolayısıyla oradaki mahsul, sınırsız olmasa da diğer yerlerle kıyaslandığında nispeten daha bereketliymiş.

O günlerde yamyamların çoğu, büyük servetlerine rağmen neredeyse her daim aç gezerlermiş; kanunlara sebatla itaat etiklerinden, nadiren bastırabildikleri iştahlarının sonsuza dek sürecek zulmünü çeke çeke açlık sınırında hayatlar yaşarlarmış. Öte yandan, Bataklıkgübresi'ne gelen yamyamlar zaten açlıktan ölmenin eğişindeymiş ve Meek'e varmalarına da daha günler olduğundan ölüm mahkûmlarından farkları yokmuş.

Tuhaf olsalar da olmasalar da Bataklıkgübresi sakinlerinin yerinde başka köylüler olsa tüm bunları öğrendikten sonra omuzlarını silkip yamyamların açlıktan ölmelerine seyirci kalırmış. Ama Bataklıkgübresi sakinleri fazlasıyla merhametliymiş; dolayısıyla Çiftçi Hayworth koltuk değnekleri üstünde cambazlık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ederek bir adım öne çıkıp, "Şu tesadüfe bakın ki yalnızca birkaç gün önce bir kazada bacağımı kaybettim. Onu bataklığa attım ama tekrar bulabileceğimizden eminim. Tabii eğer henüz yılanbalıklarına yem olmadıysa," dediğinde kimse şaşırmamış.

Yamyamların gözleri parlamış.

"Bunu gerçekten yapar mısınız?" diye sormuş yamyam kadın, iskelete dönmüş suratına dökülen saçları geriye atarken.

"Biraz tuhaf olduğunu kabul ediyorum," demiş Hayworth, "ama öylece ölmenize izin veremeyiz."

Diğer köylüler de ona katılmış. Böylece Hayworth topallaya topallaya bataklığa gitmiş, bacağını bulmuş, onu didikleyen yılanbalıklarını defetmiş ve kayık bir tabağa koyup yamyamların önüne koymuş.

Yamyam adamlardan biri Hayworth'ün eline para dolu bir kese tutuşturmuş.

"Bu nedir?" diye sormuş Hayworth.

"Ücreti," demiş yamyam adam. "Kralın bizden talep ettiğine denk."

"Bunu kabul edemem," demiş Hayworth ama keseyi iade etmeye yeltendiğinde yamyam adam ellerini arkasına götürüp gülümsemiş.

"Bunu hak ettiniz," demiş yamyam. "Hayatlarımızı kurtardınız!"

Yamyamlar yemeye başlarken köylüler nazikçe sırtlarını dönmüş. Çiftçi Hayworth keseyi açmış ve içine bakar bakmaz beti benzi atmış. Meğer bu para, adamcağızın hayatı boyunca gördüğünden bile fazlaymış.

Yamyamlar sonraki birkaç günü beslenerek ve güçlerini toplayarak geçirmişler ve –bu defa doğru yol tarifiyle– Meek kıyısına doğru yolculuğa çıkmaya hazır olduklarında, bütün köylüler onlara iyi yolculuklar dilemek için toplanmış. Yamyamlar, Çiftçi Hayworth'ü gördüklerinde koltuk değnekleri olmadan yürüdüğünü fark etmişler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Anlamıyorum!" demiş yamyam adamlardan biri hayretler içinde. "Bacağını yediğimizi sanıyordum!"

"Yediniz!" demiş Hayworth. "Ama Bataklıkgübresi tuhafları uzuvlarından birini kaybettiklerinde kopan uzuvlarının yerine yenisi gelir."[2]

Yamyamın suratı gülünç bir ifadeye bürünmüş, bir şeyler daha söyleyecek olmuş ama sonra vazgeçmiş. Ardından atına atlayıp diğerleriyle birlikte yola koyulmuş.

Aradan haftalar geçmiş. Bataklıkgübresi'nde Çiftçi Hayworth dışında herkes için hayat normale dönmüş. Adam epey tuhaf davranmaya başlamış ve çalışmak varken gün boyunca sopasına yaslanıp gözlerini bataklığın ötesine diker olmuş. Çukurun tekine sakladığı para kesesini düşünür dururmuş. Ne yapacakmış o kadar parayla?

Arkadaşları çeşitli önerilerde bulunmuş.

"Mesela koca bir gardırobu şahane kıyafetlerle donatabilirsin," demiş Çiftçi Bettelheim.

"Ama o kadar kıyafeti ne yapacağım ki?" diye yanıtlamış Çiftçi Hayworth. "Tüm gün bataklıkta çalışıyorum; hemencecik paralanıverirler."

"Koca bir kütüphane dolusu güzel kitap alabilirsin," diye önermiş Çiftçi Hegel.

"Ama ne ben okuma yazma bilirim," diye yanıtlamış Hayworth, "ne de Bataklıkgübresi'ndeki diğerleri."

Çiftçi Bachelard'ın önerisi en ahmakçasıymış. "Bir fil almalısın," demiş adam, "ve bataklık otlarını pazara onunla taşımalısın."

"Ama ben daha bataklık otlarını satamadan hepsini yer ki!" demiş Hayworth çileden çıkmış halde. "Keşke evimle ilgili bir

2 Çok ama çok uzun yıllar önce, tuhafların altın çağında halkımız idam edilme korkusu olmadan döngülerin dışında, açık havada hep beraber yaşayabiliyordu. Günümüz tuhafları ekseriyetle becerilerine göre gruplara ayrılmıştır. Bu uygulama da kabileciliğe ve tuhaflar arası düşmanlığa neden olmaktadır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyler yapabilsem. Sazlar rüzgârı kesmeye yetmediğinden kış aylarında evim çok esintili ve soğuk oluyor."

"O parayla duvarlarını kâğıtla kaplatabilirsin," demiş Çiftçi Anderson.

"Aptal olma," diye çıkışmış Çiftçi Sally. "Gidip kendine yeni bir ev al, olsun bitsin!"

Ve Hayworth de tam olarak öyle yapmış, ahşaptan yapılma bir ev inşa etmiş. Bu, Bataklıkgübresi tarihinde bir ilkmiş. Yeni evi küçük olsa da epey dayanıklıymış ve rüzgârı geçirmiyormuş. Hatta menteşeleri üzerinde salınarak açılıp kapanan bir kapısı bile varmış. Çiftçi Hayworth eviyle pek gurur duyuyormuş. Köyün geri kalanıysa Hayworth'ün yeni evine gıptayla bakıyormuş.

Birkaç gün sonra yeni bir ziyaretçi grubu gelmiş. Üçü erkek, biri kadın, toplamda dört kişilermiş ve köylüler, ziyaretçilerin şık kıyafetlerini ve bindikleri Arap atlarını görür görmez gelenlerin kim olduğunu anlamışlar; bunlar Meek kıyısından gelen, yasalara saygılı yamyamlarmış.[3] Oysa bu yamyamlar hiç de açlıktan ölüyor gibi görünmüyorlarmış.

Köylüler yine gelen ziyaretçilerin etrafında toplanıp onlara hayran hayran bakmaya başlamışlar. Gömleği altın sırmalarla bezenmiş, pantolonunun düğmeleri yerine inciler dikilmiş, botlarının kenarları tilki kürküyle süslenmiş yamyam kadın öne çıkıp, "Arkadaşlarımızdan bazıları birkaç hafta önce köyünüze gelmişler ve onlara büyük nezaket göstermişsiniz. Böyle bir nezakete alışkın olmadığımızdan size şahsen teşekkür etmeye geldik," demiş.

Ve yamyamlar atlarından inip köylülerin önünde eğilerek herkesi selamlamışlar ve ardından teker teker hepsinin ellerini sıkmaya koyulmuşlar. Köylüler, yamyamların tenlerinin yumuşaklığı karşısında hayrete düşmeden edememiş.

"Gitmeden önce son bir şey daha!" demiş yamyam kadın.

3 Yamyamların zenginliğinin kaynağı mı? Şekerleme ve çocuk oyuncağı imalatı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Benzersiz bir kabiliyetinizin olduğunu duyduk. Kaybettiğiniz uzuvların yerine yenilerinin geldiği doğru mu?"

Köylüler bunun doğru olduğunu söylemiş.

"O halde," demiş kadın, "size mütevazı bir teklifimiz var. Meek kıyısında yediğimiz uzuvlar hep ceset parçalarından ibaret. Artık çürümüş şeyler yemekten bıktık usandık. Bize sizinkilerden biraz satar mısınız? Bunun karşılığını tabii ki cömertçe ödeyeceğiz."

Eyerine iliştirilmiş heybeyi açarak koca bir para tomarını ve keseler dolusu mücevheri gözler önüne sermiş.

Bu manzara karşısında gözleri büyüyen köylüler şaşkınlık içinde paraya bakakalmışlar ama tereddüde düşüp kendi aralarında fısıldaşmaya başlamışlar.

"Uzuvlarımızı satamayız," diye akıl yürütmüş Çiftçi Pullman. "Yürümek için bacaklarıma ihtiyacım var!"

"O zaman yalnızca kollarını sat," demiş Çiftçi Bachelard.

"Ama çamurla boğuşmak için kollarımıza da ihtiyacımız var!" demiş Çiftçi Hayworth.

"Eğer kollarımız karşılığında makul bir ücret öderlerse, artık bataklık otu yetiştirmemize gerek kalmaz," demiş Çiftçi Anderson. "Zaten çiftçilikten doğru düzgün bir şey kazandığımız yok."

"Kendimizi öylece satmamız bana hiç doğru gelmiyor," demiş Çiftçi Hayworth.

"Senin için söylemesi kolay!" demiş Çiftçi Bettelheim. "Ahşaptan yapılma bir evin var!"

Ve köylüler yamyamlarla bir anlaşmaya varmış: Sağ elleriyle iş görenler sol kollarını, solaklar da sağ kollarını satacaklarmış ve uzuvlarının yerine yenisi geldikçe de satmaya devam edeceklermiş. Bu şekilde düzenli bir gelir kaynakları olacakmış ve bir daha asla bütün günlerini bataklığı gübrelemekle uğraşarak geçirmek ya da meşakkatli hasat dönemlerine katlanmak zorunda kalmayacaklarmış. Bataklık gübrelemeyi seven ve her ne kadar

BELONGS TO KAKTUS TEAM

uzuvlarını yamyamlara satmak kadar kârlı olmasa da köylülerin geleneksel uğraşlarından vazgeçtiklerine tanık olduğu için üzüntüye kapılan Çiftçi Hayworth dışında herkes yapılan anlaşmadan memnunmuş.

Ama Çiftçi Hayworth'ün yapabileceği hiçbir şey yokmuş ve çaresizce tüm komşularının çiftçiliği bırakmalarını, bataklıklarını kurumaya terk etmelerini ve kollarını kesip koparmalarını seyretmek zorunda kalmış. (Tuhaflıklarından ötürü canları pek yanmıyormuş ve uzuvları tıpkı kertenkelenin kuyruğunu bıraktığı gibi kolaylıkla çıkıveriyormuş.) Kazandıkları parayı Küçük Tazı'daki pazardan yiyecek almak –keçi budu yılda bir değil, neredeyse her gün yenen alelade bir yemeğe dönüşmüş– ve Çiftçi Hayworth'ünkine benzeyen ahşap evler inşa etmek için harcamışlar. Elbette herkes Çiftçi Hayworth'ün menteşeli kapısından da istiyormuş. Derken Çiftçi Pullman kendine iki katlı bir ev inşa etmiş ve kısa süre sonra herkes iki katlı evlerden ister olmuş. Çiftçi Sally ondan aşağı kalır mı? O da kendine iki katlı ve beşik çatılı bir ev inşa etmiş ve birkaç gün içinde herkes iki katlı ve beşik çatılı evlerden ister olmuş. Köylüler kolları yerine ne zaman yenileri gelse, kesilse ve tekrar satılsa kazandıkları parayı evlerine eklentiler yapmak için kullanmayı alışkanlık haline getirmişler. Sonunda evler o kadar büyümüş ki aralarında hiç boşluk kalmamış ve eskiden geniş ve açıklık olan köy meydanı daracık bir sokağa dönüşmüş.

Çiftçi Bachelard çözümü keşfeden ilk kişi olmuş. Kendine köyün eteklerinde geniş mi geniş bir arazi satın almış ve oraya eskisinden çok daha büyük, yepyeni bir ev inşa etmiş. (Hazır yeri gelmişken... eski evi iki katlı, beşik çatılı, üç kapısı da menteşeli ve üstelik bir de verandası olan kocaman bir evmiş.) O sıralarda köylüler birbirlerini "Çiftçi Falanca" ya da "Çiftçi Filanca" diye çağırmayı kesip kendilerine "Bay Falanca" ve "Bayan Filanca" demeye başlamışlar çünkü artık hiçbiri çiftçi değilmiş. Tabii ba-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

taklığını gübrelemeye devam edip yamyamlara başka bir uzvunu satmayı reddeden Çiftçi Hayworth dışında. Sade evinden gayet memnun olduğunu konusunda ısrarcıymış ve yorucu bir günün ardından bataklığında uyumaktan hâlâ keyif aldığından, o çok sevdiği evini pek sık kullanabildiği bile söylenemezmiş. Arkadaşları onun aptal ve eski kafalı olduğuna kanaat getirmişler ve onu ziyarete gelmeyi kesmişler.

Eskiden pek mütevazı bir yer olan Bataklıkgübresi köyü, köylüler daha büyük ve daha süslü evler inşa etmek için arazi üstüne arazi satın aldıkça hızla büyüyüp genişlemiş. Masraflarını karşılayabilmek için yamyamlara hem kollarından hem de bacaklarından birini (dengelerini korumalarını kolaylaştırsın diye kestikleri kolun diğer tarafında kalan bacağı) satmaya başlamışlar ve koltuk değnekleriyle gezinmeyi öğrenmişler. Açlıkları ve zenginlikleri bitmek bilmeyen yamyamlar hallerinden pekâlâ memnunmuş. Derken Bay Pullman ahşap evini yerle yeksan edip yerine tuğladan bir ev dikerek köylüler arasında en ihtişamlı tuğla evi kimin inşa edeceğine dair azılı bir rekabetin fitilini ateşlemiş. Ama Bay Bettelheim hepsinin hakkından gelmiş: Bal rengi kireçtaşından öyle güzel bir ev inşa etmiş ki Küçük Tazı kasabasının en zengin tüccarlarının oturduğu evlerin ihtişamı bile Bay Bettelheim'ınkinin yanına yaklaşamazmış. Fakat bu evin masraflarını karşılamak için kolunu ve iki bacağını birden satmak zorunda kalmış.

Köyün inşa ettirdiği yeni ve şık restoranda keçi budu sandviçini yerken, "Ama artık çok abarttı!" diye söylenmiş Bayan Sally.

Arkadaşları ona katılmış.

"Üç katlı evinin keyfini nasıl sürmeyi planlıyor?" demiş Bayan Wannamaker, "Merdivenleri bile çıkamıyor ki!"

İşte tam o anda Bay Bettelheim restorana girmiş, hem de komşu köyden irikıyım bir adamın kollarında. "Beni merdivenlerden çıkarıp indirmesi ve istediğim yere götürmesi için birini tuttum," demiş gururla. "Bacaklara ihtiyacım yok!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hanımlar hayretler içinde kalmışlar. Ama kısa zaman sonra onlar da bacaklarını satmış ve köydeki tüm tuğla evler teker teker yıkılıp yerlerine kireçtaşından devasa evler dikilmiş.

Yamyamlar o güne dek çoktan Meek kıyısını terk edip Bataklıkgübresi'nin az ilerisindeki ormanda yaşamaya başlamışlar. Köylülerin uzuvları daha taze, daha lezzetli ve Meek'te bulup bulabileceklerinden çok daha bol olunca, artık asılmış suçluların cesetleriyle ve kaza kurbanlarının uzuvlarıyla kıt kanaat beslenmelerine gerek kalmamış. Ormandaki evleri oldukça gösterişsizmiş çünkü paralarının çoğunu köylülere veriyorlarmış ama yine de, malikânelerinde açlıktan kıvranmak yerine kulübelerinde karınları tok halde yaşamaktan son derece mutlularmış.

Köylülerle yamyamlar birbirlerinin eline bakmaya başladıkça her iki tarafın da iştahı kabardıkça kabarmış. Yamyamlar şişmanlamışlar. Kollarla ve bacaklarla yapabilecekleri tüm tarifleri denedikleri için köylülerin kulaklarının tadını merak etmeye başlamışlar. Ama köylüler kulaklarını onlara satacak değilmiş çünkü kesilen kulaklarının yerine yenisi gelmezmiş. Ama tabii bu da Bay Bachelard'ın, irikıyım hizmetkârının kolları arasında gizlice yamyamların ormanına gidip kulağına karşılık ne kadar ödemeye istekli olduklarını sormasıyla son bulmuş. Kulakları olmadan da duyabileceğini düşünmüş ve biraz çirkinleşecek olmasına rağmen kazandığıyla beyaz mermerden inşa ettirebileceği o nefis ev her şeye değecek güzellikte olacakmış. (Şimdi, maddi konulara kafası çalışanlarınız şu soruyu soruyor olabilir: Bay Bachelard neden kollarının ve bacaklarının süregiden satışı sırasında kazandıklarını biriktirip mermer evini o birikimleriyle almadı? Çünkü para biriktiremezdi. Çünkü kireçtaşı evini inşa ettirdiği araziyi satın alabilmek için bankadan çok yüklü bir kredi almıştı ve şimdi de borcun üzerine işleyen faizleri ödemek için her ay bir kol ve bir bacak satmak zorundaydı. Kulaklarını satmasının nedeni buydu.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yamyamlar Bay Bachelard'a dudak uçuklatıcı bir meblağ önermiş. Böylece Bay Bachelard onlardan kurtulduğu için halinden memnun bir şekilde kulaklarını kesmiş ve kireçtaşından evinin yerine, hep hayalini kurduğu o mermer evi dikmiş. Bu büyük olasılıkla köyün, hatta Garipfordshire'ın en güzel eviymiş. Bataklıkgübresi köyü sakinleri her ne kadar Bachelard'ın arkasından konuşup kendini ne denli çirkinleştirdiğinden ve asla yerine yenileri gelmeyeceği için kulaklarını kesmekle ne büyük aptallık ettiğinden bahsetseler de adamı ziyaret etmeyen, kendisini taşıyan hizmetkârlarının kolları arasında merdivenleri inip çıkmayan, evin odalarını gezip dolaşmayan kalmamış. Öyle ki oradan ayrıldıklarında hepsi hasetten çatlayacak haldeymiş.

O zamana dek Çiftçi Hayworth dışında köyde kimsenin bacağı kalmamış, kolları yerinde duranların sayısı da bir elin parmağını geçmezmiş. Oraya buraya işaret edebilmek ve kendi karınlarını doyurabilmek için bir süreliğine bazıları kollarından tekini kesmeye yanaşmamış ama sonra, hizmetkârların kaşığı en az onlar kolay kaldırabildiğini, bardağı kolaylıkla dudaklarına götürebildiğini, odanın öte yanındaki bir şeye işaret etmektense "şunu bana getir" ya da "bunu bana getir" demenin sandıkları kadar güç olmadığını fark etmişler. Böylece kollar pek o kadar ihtiyaç duyulmayan bir lükse dönüşmüş ve uzuvsuz gövdelerden ibaret köylüler, hizmetkârlarının omuzlarına astıkları ipekten heybeler içinde bir yerden bir yere gitmeye başlamışlar.

Kulaklar da kısa süre içinde kollarla aynı kaderi paylaşmış. Köylüler, Bay Bachelard'dan bahsederken çirkin lafını hiç ağızlarına almamış gibi davranıyorlarmış.

"O kadar da kötü görünmüyor," demiş Bay Bettelheim.

"Kulaklık takabiliriz," diye önermiş Bay Anderson.

Ve böylece kulaklar da kesilip satılmış ve yerlerine mermer evler dikilmiş. Köy mimari güzelliklerinden ötürü civarda nam salınca bir zamanlar kimsenin gitmeye tenezzül etmediği o köy

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tesadüfen bölgenin en popüler turistik yerlerinden biri haline gelmiş. Bir otel ve çok sayıda restoran inşa edilmiş. Keçi budu sandviçleri kendilerine menülerde bile yer bulamaz olmuş. Bataklıkgübresi sakinleri keçi budu sandviçlerinin adını bile duymamış numarası yapıyormuş.

Kimi zaman Çiftçi Hayworth'ün mütevazı, düz çatılı, ahşap evinin etrafında, adamcağızın sade eviyle onu çepeçevre saran saraylar arasındaki tezadın nedenini merak eden birkaç turist dolanırmış. Onlara dört uzvu da yerli yerinde olan bir bataklık otu çiftçisinin basit yaşamını tercih ettiğini söyler ve bataklığın ona ait olan kesimini gezdirirmiş. Onunki Bataklıkgübresi köyünde kalan son bataklık öbeğiymiş çünkü tüm diğerleri, evlere yer açmak için toprakla doldurulmuş.

Ülke gözlerini Bataklıkgübresi'ne ve mermerden yapılmış o ihtişamlı evlerine dikmiş. Ev sahipleri gösterilen ilgiden memnunmuş ama hepsi ön plana çıkma derdindeymiş zira evler neredeyse birbirinin tıpatıp aynıymış. Her biri Bataklıkgübresi'ndeki en güzel evin sahibi olarak ün salmak istiyormuş ama her ay kollarıyla bacaklarından kazandıkları, bankalardan aldıkları o yüklü kredilerin ödemelerine gidiyormuş ve hepsi çoktan kulaklarını satmış.

Yamyamlara yeni fikirlerle gitmeye başlamışlar.

"Burnumu teminat olarak kabul edip bana biraz borç verebilir misiniz?" diye sormuş Bayan Sally.

"Hayır," demiş yamyamlar, "ama burnunu doğrudan satın almaktan memnuniyet duyarız."

"Ama burnumu kesersem canavara dönerim!" demiş kadın.

"Yüzüne bir şal dolayabilirsin," diye öneride bulunmuşlar.

Bayan Sally bu öneriyi reddetmiş ve heybesinin içinden hizmetkârına seslenerek onu eve götürmesini emretmiş.

Yamyamları ziyarete giden sonraki kişi Bay Bettelheim olmuş.

"Yeğenimi satın almak ister misiniz?" diye fısıldamış, hizmetkârı sekiz yaşındaki oğlanı yamyamların önüne iteklerken.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kesinlikle olmaz!" diye yanıtlamış yamyamlar ve korku içindeki oğlanı eve göndermeden önce çocuğa bir şekerleme vermişler.

Bayan Sally birkaç gün sonra geri dönmüş. "Tamam," demiş iç geçirerek. "Burnumu size satacağım."

Kestiği burnunun yerine altından sahte bir burun takmış ve kazandığı parayla, mermer evinin tepesine yine altından yapılma, muazzam bir kubbe kondurmuş.

Tüm bunların nereye gittiğini tahmin etmiş olabilirsiniz. Bütün köylüler burunlarını satmış ve evlerinin tepesine altın kubbeler, surlar ve kuleler ekletmiş. Sonra gözlerini satmışlar – yalnızca birini– ve ellerine geçen parayla, evlerinin etrafına kazdıkları hendekleri şarapla ve egzotik ama sarhoş balıklarla doldurmuşlar. İki göz sahibi olmanın zaten lüksten ibaret olduğunu ve yalnızca bir şeyleri atıp tutmak için gerekli olduğunu söyleyip durmuşlar ki zaten kolları olmadığından hiçbir şeyi atıp tutabilecekleri yokmuş. Ve evlerinin güzelliğinin keyfini sürebilmek için de tek göz yeterliymiş.

Şimdi, yamyamlar medeniymiş, kanunlara saygılıymış ama en nihayetinde aziz değillermiş. Köylüler malikânelerde ve saraylarda yaşayıp hizmetkârlarının eline bakarken onlar ormandaki kulübelerinde yaşayıp yemeklerini kamp ateşinde pişiriyorlarmış. Böylece köylülerin evlerine taşınmışlar. Evlerde o kadar çok oda varmış ki köylülerin bunu fark etmesi epey zaman almış ama fark ettiklerinde çok öfkelenmişler.

"Size asla bizimle yaşayabileceğinizi söylemedik!" demiş köylüler. "Sizler insan eti yiyen pis yamyamlarsınız! Gidip ormanda yaşayın!"

"Eğer evlerinizde yaşamamıza izin vermezseniz," diye yanıtlamış yamyamlar, "uzuvlarınızı satın almayı keser ve Meek'e geri döneriz. Siz de borçlarınızı ödeyemez hale gelir ve her şeyinizi kaybedersiniz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Köylüler ne yapacaklarını bilememişler. Ne yamyamları evlerinde istiyorlarmış ne de eski hayatlarına geri dönmeyi hayal edebiliyorlarmış. Aslına bakılırsa durumları eskisinden bile kötüymüş: Yalnızca evsiz, sakat ve yarı kör kalmakla kalmamışlar, hepsini doldurduklarından işleyebilecekleri bataklıklarından da olmuşlar. Bu akla hayale sığacak gibi değilmiş.

Gönülsüzce yamyamların kalmasına izin vermişler. Yamyamlar köydeki evlere dağılmış (tabii Çiftçi Hayworth'ünki hariç; kimse onun kaba saba ahşap kulübesinde yaşamak istememiş). En güzel daireleri ve en büyük yatak odalarını almışlar ve köylüleri misafir odalarına taşınmaya zorlamışlar. Hem de bunlardan bazılarının kendilerine ait lavaboları bile yokmuş! Bay Bachelard tavuk kümesinde yaşamaya zorlanmış. Bay Anderson kilerine taşınmış. (Bir kilere kıyasla çok daha konforluymuş ama yine de bir kilermiş işte.)

Köylüler yeni düzenlemeden yakınıp durmuşlar. (En nihayetinde dilleri hâlâ yerli yerindeymiş.)

"Pişirdiğiniz yemeğin kokusu midemi bulandırıyor!" demiş Bayan Sally yamyamlarına.

"Turistler sizi sorup duruyor. Bu çok utanç verici!" diye bağırmış Bay Pullman yamyamlarına ve çalışma odasında sessizce kitaplarını okuyan yamyamların yerlerinden sıçramalarına neden olmuş.

"Eğer evimden çıkıp gitmezseniz yetkililere, çocukları kaçırıp onların etlerinden ocakta kiş pişirdiğinizi söylerim!" diye tehdit etmiş Bay Bettelheim.

"Kiş ocakta pişirilmez, fırında pişirilir," diye yanıtlamış Héctor isminde besili bir İspanyol olan yamyam.

"Umurumda değil!" diye bağırmış suratı kıpkırmızı kesilen Bay Bettelheim.

Böyle geçip giden birkaç haftanın ardından Héctor artık buna

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dayanamayacağına karar vermiş. Elinde avucunda kalan son peniyi dahi teklif ederek Bay Bettelheim'dan dilini ona satmasını istemiş.

Bay Bettelheim teklifi hemen reddetmemiş. Enine boyuna düşünüp tartmış. Dili olmadan ne şikâyet edebilirmiş ne de Héctor'a tehditler savurabilirmiş. Ama Héctor'un vaat ettiği parayla arazisine ikinci bir ev inşa ettirip orada, Héctor'dan uzakta yaşayabilirmiş ve böylece şikâyet edecek bir şeyi de kalmazmış. Ayrıca... köydeki kimin altın kubbeli bir değil, iki mermer evi varmış ki?

Eğer Bay Bettelheim, Çiftçi Hayworth'ün tavsiyesini isteyecek olsaymış, eski dostu ona yamyamın teklifini kabul etmemesini söylermiş. Eğer Héctor'un pişirdiği yemeklerin kokusu seni rahatsız ediyorsa o zaman gelip benimle yaşa, dermiş Hayworth. Evimde ikimize de yetecek kadar yer var. Ama Bay Bettelheim, köyün geri kalanı gibi Çiftçi Hayworth'le konuşmuyormuş, bu yüzden de ona sormamış; zaten Bay Bettelheim fazlasıyla gururluymuş ve dilsiz yaşamayı, Hayworth'ün zavallı küçük evinde yaşamaya yeğlermiş.

Böylece Bettelheim, Héctor'a gitmiş ve, "Tamam," demiş.

Héctor hep yanında taşıdığı sivri uçlu bıçağını çıkarmış. "Emin misin?" diye sormuş.

"Evet," demiş Bettelheim ve dilini dışarı çıkarmış.

Héctor işi halletmiş. Kanamayı durdurmak için Bettelheim'ın ağzına pamuk tıkıştırmış. Dili mutfağa götürmüş, üzerine biraz tuz ekip mantar yağında kızartmış ve afiyetle yemiş. Ardından Bettelheim'a söz verdiği parayı çıkarmış, hepsini adamın hizmetkârlarına vermiş ve hizmetkârları başından savmış. Bettelheim kolsuz, bacaksız, dilsiz ve öfkeden küplere binmiş halde yerde homurdanıp kıpırdanmaya başlamış. Héctor adamı yerden kaldırmış, dışarı taşımış ve arka bahçenin gölgede kalan tarafına sapladığı bir kazığa bağlamış. Adama günde iki defa su ve yiye-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

cek götürüyormuş ve Bettelheim da tıpkı meyve veren bir sarmaşık gibi Héctor'un ağzına layık uzuvlar veriyormuş. Héctor bu konuda kendini biraz kötü hissetse de pek kahrolduğu söylenemezmiş. En nihayetinde güzel bir yamyam kızla evlenmiş ve yamyam çocukları olmuş. Hepsi karınlarını arka bahçedeki tuhaf adamın uzuvlarıyla doyuruyormuş.

Diğer köylülerin de sonu aynı olmuş. Tabii uzuvlarını satmayıp küçük evinde yaşamaktan ve her zaman yaptığı gibi bataklığını gübrelemekten hiç vazgeçmeyen Çiftçi Hayworth dışında. Yeni komşularının başını hiç ağrıtmamış, onlar da ona rahatsızlık vermemişler. Hayworth ihtiyacı olan her şeye sahipmiş. Tıpkı yeni komşularının sahip olduğu gibi.

Ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Çatal Dilli Prenses

Kadim Frankenbourg krallığında, tuhaf bir sırrı olan bir prenses yaşarmış; ağzının içinde uzun, çatallı bir dil saklarmış ve sırtı boyunca da pırıl pırıl parlayan, elmas şeklinde pullar uzanırmış. Yılansı özellikleri ilk gençlik yıllarında ortaya çıktığından ve keşfedilme korkusuyla ağzını nadiren açtığından, sırrını hizmetçisinden başka herkesten saklamayı başarmış. Kral olan babasının bile hiçbir şeyden haberi yokmuş.

Çatallı dilini görebilecekleri korkusuyla nadiren insanlarla konuştuğundan prenses yapayalnız bir hayat sürermiş. Ama asıl sorunu şuymuş: Galatya prensiyle evlenmek üzereymiş.[1] Birbirlerini daha önce hiç görmemişler ama prensesin güzelliği öylesine nam salmış ki prens yine de onunla evlenmeyi kabul etmiş ve ilk karşılaşmaları, hızla yaklaşmakta olan düğün günlerinde olacakmış. Evlilikleri hem Frankenbourg ile Galatya arasındaki ilişkileri güçlendirecek, hem iki bölgenin de zenginliğine zenginlik katacak hem de iki tarafın da nefret ettiği ortak düşmanlarına, yani savaşçı Frisya prensliğine karşı güçlü bir savunma hattı kurulmasını sağlayacakmış. Prenses evliliğin siyasi açıdan gerekli olduğunu bilse de sırrını keşfettiğinde prensin onu reddedeceğinden korkuyormuş.

1 Her ne kadar masalın farklı bölgelerde anlatılan versiyonlarında yerlerine gerçek yer isimleri kullanılmış olsa da buradaki ülke adları tamamen kurgusaldır. Anlatılardan birinde Frankenbourg, İspanya olurken bir diğerinde Galatya, İran olarak geçmektedir; öte yandan hikâyede değişen hiçbir şey yoktur.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Endişelenmeyin," diyerek yatıştırmaya çalışmış onu hizmetçisi. "Güzel yüzünüzü görüp güzel yüreğinizi tanıyınca geri kalanını affedecektir."

"Ya dediğin gibi olmazsa?" diye yanıtlamış prenses. "En büyük barış umudumuz suya düşer ve hayatımın geri kalanını bir kız kurusu olarak geçiririm!"

Krallık düğüne hazırlanmış. Saraya altın ipekler asılmış, sunulacak ziyafet için ülkenin dört bir yanından aşçılar gelmiş. Nihayet prens de maiyetiyle birlikte saraya varmış. At arabasından inmiş ve kralı sıcak bir şekilde selamlamış.

"Müstakbel gelinim nerede?" diye sormuş.

Böylece prensi, prensesin beklediği kabul salonuna götürmüşler.

"Prenses!" diye bağırmış prens. "Söylendiğinden çok daha güzelmişsiniz."

Prenses gülümsemiş ve hafifçe öne eğilerek prensi selamlamış ama ağzını açıp tek kelime etmemiş.

"Sorun nedir?" demiş prens. "Yakışıklılığım yüzünden diliniz mi tutuldu?"

Prensesin yüzü pespembe kesilmiş ve başını iki yana sallamış.

"Ah," diye yanıtlamış prens, "o halde beni yeterince yakışıklı bulmadınız. Sorun o mu?"

Prenses etekleri tutuşmuş halde tekrar başını iki yana sallamış –asla öyle bir şey kastetmek istememiş!– ama işleri iyice içinden çıkılmaz hale getirdiğini görebiliyormuş.

"Bir şeyler söyle kızım, dilinin tutulmasının zamanı değil!" diye tıslamış kral.

"Beni affedin, majesteleri," diye araya girmiş hizmetçi, "ama prensesimiz prensle baş başa kalabilirse daha rahat konuşacaktır."

Prenses minnetle başıyla onaylamış.

"Bu hiç yakışık almaz," diye homurdanmış kral, "ama sanırım şu şartlar altında..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kralın muhafızları prensle prensi baş başa kalabilecekleri bir odaya götürmüşler.

"Evet?" demiş prens, muhafızlar gittikten sonra. "Benim hakkımda ne düşünüyorsunuz?"

Prenses eliyle ağzını kapatıp, "Çok yakışıklı olduğunuzu düşünüyorum," demiş.

"Konuşurken neden ağzınızı kapatıyorsunuz?" diye sormuş prens.

"Benim huyum böyledir," diye yanıtlamış prenses. "Eğer size tuhaf geldiyse çok üzgünüm."

"Gerçekten de tuhafsın. Ama güzelliğin uğruna bununla yaşamayı öğrenebilirim!"

Prensesin kalbi önce göğe yükselmiş ama sonra aynı hızla yere düşüp paramparça olmuş. Prensin, sırrını keşfetmesi yalnızca an meselesiymiş. Sırrını paylaşmak için düğünün bitmesini beklemeyi istese de prensi kandırmanın doğru olmadığını biliyormuş.

"İtiraf etmem gereken bir şey var," demiş ağzı hâlâ kapalı vaziyette, "ve korkarım sırrımı öğrendiğinizde benimle evlenmek istemeyeceksiniz."

"Saçmalık," demiş prens. "İtiraf etmeyi istediğiniz şey nedir? Ah, hayır! Siz ve ben kuzeniz, öyle değil mi?"

"Hayır, değil," demiş kız.

"Pekâlâ," demiş prens kendinden emin bir tavırla, "sizinle evlenmeyi istememe mâni olabilecek hiçbir şey yok."

"Umarım sözünüzün erisinizdir," demiş prenses ve elini çekip çatallı dilini prense göstermiş.

"Yıldızlar aşkına!" diye feryat etmiş prens panikle geri çekilirken.

"Yalnızca bununla sınırlı değil," demiş prenses ve kollarından birini elbisesinden çıkararak sırtını kaplayan pulları gözler önüne sermiş.

Prens önce şaşkına dönmüş, sonra da öfkeden küplere bin-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

miş. "Senin gibi bir canavarla asla evlenmem!" diye bağırmış. "Babanla bir olup beni oyuna getirmeye çalıştığınıza inanamıyorum!"

"Babam masum!" demiş kız. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyor!"

"O zaman öğrenecek!" demiş prens öfkeden köpürerek. "Bu resmen rezillik!"

Prens kralla konuşmak için hiddetle odadan ayrılırken, prenses yapmaması için ona yalvararak adamın peşinden koşmuş.

İşte tam o anda, aşçı kılığına girmiş beş Frisya suikastçısı pastaların içine sakladıkları hançerlerini çekerek mutfaktan çıkıp kralın odasına doğru koşturmuş. Prens tam prensesin sırrını ifşa edecekmiş ki kapıyı kırıp içeri akın etmişler. Suikastçılar muhafızlarını öldürürken ödlek kral gardırobuna dalıp bir kıyafet yığınının altına saklanmış.

Hal böyle olunca suikastçılar prensle prensese dönmüşler.

"Beni öldürmeyin!" diye feryat etmiş prens. "Ben sadece başka topraklardan gelen bir ayaktakımıyım!"

"İyi deneme," demiş suikastçıların başı. "Sen Galatya prensisin ve burada olmanın nedeni de prensesle evlenip bize karşı ittifak kurmak. Ölmeye hazırlan!"

Prens pencerelerden birine koşup camı zorla açmaya çalışarak prensesi suikastçılarla bir başına yüzleşmeye terk etmiş. Suikastçılar kanlı hançerlerini çekerek kıza doğru seğirttikleri anda prenses dilinin altında tuhaf bir baskı hissetmiş.

Peş peşe kızın üzerine atılmışlar ve peş peşe, prensesin suratlarına püskürttüğü ölümcül zehre maruz kalmışlar. Biri dışında hepsi yere serilip kıvrana kıvrana can vermiş. Beşinci suikastçı dehşet içinde odadan kaçıp canını kurtarmış.

Prenses en az odadaki diğer herkes kadar şaşkınmış. En nihayetinde böyle bir şey yapabildiğinden bile bihabermiş; ama yine de daha önce hiç ölümle burun buruna gelmemiş ki! Pencereden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yarı beline kadar sarkan prens kendini tekrar odaya çekmiş ve ağzı şaşkınlıktan bir karış açılmış vaziyette önce ölü suikastçılara, sonra da prensese bakmış.

"Şimdi benimle evlenecek misiniz?" demiş prenses.

"Katiyen olmaz," diye yanıtlamış adam, "ama minnettarlığımın bir göstergesi olarak bunun nedenini babana anlatmayacağım."

Yere düşen hançerlerden birini kapmış ve hançeri, suikastçıdan suikastçıya koşarak teker teker hepsinin ölü bedenlerine saplamış.

"Ne yapıyorsunuz?" demiş şaşkın prenses.

O sırada kral, saklandığı gardıroptan çıkmış. "Öldüler mi?" diye sormuş sesi titreyerek.

"Evet, Majesteleri," demiş prens elinde tuttuğu hançerle. "Hepsini öldürdüm!"

Prenses adamın yalanı karşısında beyninden vurulmuşa dönse de dilini tutmayı bilmiş.

"Muhteşem!" diye haykırmış kral. "Artık Frankenbourg'un kahramanısınız, oğlum; hem de düğün gününüzde!"

"Ah, o konuya gelince," demiş prens. "Ne yazık ki düğün olmayacak."

"Ne!" diye bağırmış kral. "Neden ama?"

"Az önce prensesle kuzen olduğumuza dair bir haber aldım," demiş prens. "Ne yazık!"

Ve prens arkasına bile bakmadan odadan sıvışmış, maiyetini toplamış ve at arabasına binerek oradan ayrılmış.

"Bu tam bir saçmalık!" demiş kral öfkeden kulaklarından dumanlar saçarak. "O oğlanın kızımla kuzen olması ihtimali, benim şu tahtın amcası olma ihtimalimden daha düşük. Aileme bu şekilde davranılmasına izin vermeyeceğim!"

Kral öfkeden öylesine deliye dönmüş ki Galatya'yla savaşa girme tehditleri bile savurmuş. Prenses öyle bir şeyin olmasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

izin veremeyeceğini biliyormuş. Böylece, akşam olduğunda babasıyla baş başa görüşme talebinde bulunmuş ve onca zamandır gizlediği sırrını babasına açmış. Adam savaş planlarını iptal etmiş ama kızına öylesine kızgınmış, kendisini öyle küçük düşürülmüş hissediyormuş ki prensesi zindanının en rutubetli hücresine kapatmış.

"Yalancı ve çirkin bir yaratık olman yetmezmiş gibi," demiş kızın hücresinin parmaklıkları arasından tükürürcesine, "evlenilecek biri de değilsin!"

Bunu sanki en büyük günahmış gibi söylemiş.

"Ama baba," demiş prenses. "Ben hâlâ senin kızınım, öyle değil mi?"

"Artık değil," diye yanıtlamış kral ve kızına sırtını dönmüş.

Prenses asitli zehrini kullanarak hücre kapısının üstündeki kilidi eritip kaçması gerektiğini biliyormuş ama onu yerine, babasının hatasını anlayıp onu affetmesini umarak beklemeyi seçmiş.[2] Aylarca bulamaç yiyerek yaşayıp geceler boyunca çıplak taşın üstünde titremiş ama babası gelmemiş. Prensesin yegâne ziyaretçisi, hizmetçisiymiş.

Günün birinde hizmetçi ona bazı haberler getirmiş.

"Yoksa babam beni affetti mi?" diye sormuş prenses hevesle.

"Korkarım hayır," diye yanıtlamış hizmetçi. "Krallığa sizin öldüğünüz duyurdu. Cenazeniz yarın."

Prensesin kalbi kırılmış. O gece zindandan firar edip saraydan kaçmış ve hizmetçisiyle birlikte yola çıkarak krallığını ve eski hayatını ardında bırakmış. Aylarca kılık değiştirerek seyahat etmişler. Hiç tanımadıkları topraklarda amaçsızca dolaşmışlar.

2 O günlerde tuhafların karaborsadan aldıkları oldukça asitli bir sıvı vardı. Şişeleri yılan derisiyle kaplanmıştı ve içindeki madde metali bile yakıp eritebilirdi. Buna Prensesin Tükürüğü denirdi; hiç şüphesiz bu masala istinaden. Bu sıvının yanlış kullanımı sonucu yaşanan talihsiz birçok olayın ardından tuhaf yetkililer, Prensesin Tükürüğü'nün üretimini durdurdular. Günümüzde Prensesin Tükürüğü şişeleri ender bulunan koleksiyoncu parçalarındandır.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bulabildikleri her işi yapmışlar. Prenses tanınmamak için suratına çamur sürmüş ve karşılaştıkları herkese, birlikte seyahat ettiği pis suratlı kızın dilsiz olduğunu söyleyen hizmetçisi dışında kimseye ağzını açmamış.

Derken günün birinde, uzaklar diyarlardaki Trakya krallığındaki bir prens ilgili bazı dedikodular duymuşlar. Prensin vücudu ara sıra öyle tuhaf bir şekle bürünüyormuş ki haber ulusal bir skandala dönmüş.

"Söylenenler doğru olabilir mi?" demiş prenses. "O da benim gibi olabilir mi?"

"Öğrenmeye değer olduğunu düşünüyorum," diye yanıtlamış hizmetçi.

Böylece uzun bir yolculuğa çıkmışlar. Amansız Çorak Topraklar'ı at sırtında aşmaları iki hafta, Büyük Çağlayan'ı gemiyle geçmeleriyse iki hafta daha sürmüş. Nihayet Trakya krallığına vardıklarında güneşten yanıp kavrulmuş, rüzgâr yanığı olmuş ve neredeyse yorgunluktan kendilerinden geçecek haldeymişler.

"Bu halde prensin karşısına çıkamam!" demiş prenses. Böylelikle ellerindeki son parayı da harcayıp kendilerini bir hamama atmışlar; banyo yapıp, parfümler sıkıp yağlar sürünmüşler. Hamamdan çıktıklarında prenses öylesine güzelleşmiş ki ister kadın ister erkek olsun, karşılaştıkları hiç kimse dönüp dönüp ona bakmaktan kendini alamamış.

"Babama evlenilecek biri olduğumu kanıtlayacağım!" demiş prenses. "Hadi, gidip şu tuhaf prensle tanışalım."

Hal böyle olunca, saraya gidip prensle görüşmek istediklerini söylemişler ama aldıkları yanıt ikisini de düş kırıklığına uğratmış.

"Üzgünüm," demiş saray muhafızı, "ama prens öldü."

"Ne oldu?" diye sormuş hizmetçi.

"Esrarengiz bir hastalığa yakalandığı günün gecesinde ölüp gidiverdi," demiş muhafız. "Her şey çok ani oldu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kralın sizin başınıza geldiğini söylediği şey de harfi harfine buydu," diye fısıldamış hizmetçi, prensesin kulağına.

O gece gizlice sarayın zindanına girmişler ve hücrelerin en karanlığında, en rutubetlisinde yakışıklı ve genç bir adamın kafasına sahip devasa bir sümüklüböcek bulmuşlar.

"Prens siz misiniz?" diye sormuş hizmetçi.

"Öyleyim," diye yanıtlamış o iğrenç şey. "Kederlendiğimde vücudum titrek bir jelatin yığınına dönüyor. Annem nihayet durumumu öğrendiğinde beni buraya kapattı ve artık, sizin de görebileceğiniz gibi, neredeyse tepeden tırnağa dev bir sümüklüböceğe dönüşmüş haldeyim." Prens arkasındaki zeminde koyu renkli bir iz bırakan gövdesiyle solucan gibi kıvrıla kıvrıla hücresinin parmaklıklarının önüne gelip durmuş. "Bugün yarın hatasını anlayıp beni buradan çıkaracağından eminim."

Prenses ve hizmetçi birbirlerine garip bir bakış atmışlar.

"Pekâlâ, o zaman size hem iyi hem de kötü haberlerimiz var," demiş hizmetçi. "Kötü haber şu ki anneniz herkese öldüğünüzü söylemiş."

Prens gözyaşlarını içine akıtarak iniltilere boğulunca, daha o anda, alnından bir çift jelatinimsi anten çıkmaya başlamış. Şimdi alnı da bir sümüklüböceğinkine dönüşüyormuş.

"Durun!" demiş hizmetçi. "Daha iyi haberi vermedim!"

"Ah, evet, onu unutmuşum," demiş prens burnunu çekerek ve anten büyümeyi kesmiş. "İyi haber nedir?"

"Karşınızdaki Frankenbourg prensesidir," demiş hizmetçi.

Prenses öne adım atarak ışığa çıkmış ve böylece prens ilk defa kızın destansı güzelliğini görmüş.

Gözleri fal taşı gibi açılan prens, "Siz bir prenses misiniz?" demiş kekeleyerek.

"Evet, öyle," demiş hizmetçi. "Ve sizi kurtarmaya geldi."

Prens sevinçten deliye dönecek gibi olmuş. "Buna inanamıyorum!" demiş. "Nasıl?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Antenleri gitgide küçülerek yok olurken solucanlarınkine benzeyen üst bedeni çoktan kollara ve gövdeye dönüşmeye başlamış bile. Ve öylece tekrar insan suretine bürünmüş.

"İşte böyle!" demiş prenses ve zindan hücresinin kapısına asılı kilide zehirli asidini püskürtmüş. Kilit tıslamalar ve duman eşliğinde erimeye başlamış.

Prens panik içinde geriye sıçramış. "Nesin sen böyle?"

"Ben de sizin gibi tuhafım!" diye yanıtlamış prenses. "Babam sırrımı öğrendiğinde beni evlatlıktan reddetti ve zindana kapattı. Nasıl hissettiğinizi çok iyi biliyorum!"

Kız konuşurken çatallı dili ağzından sallanmış.

"Ve dilin," demiş prens. "Sendeki... bozukluk bu mu?"

"Ve bir de bu," demiş prenses ve kollarından birini elbisesinden çıkararak sırtındaki pulları gözler önüne sermiş.

"Anlıyorum," demiş prens kederli bir sesle. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim."

Yanağından bir damla yaş süzülürken kolları kaybolmaya, gövdesiyle birlikte yine bir sümüklüböcek yığınına dönüşmeye başlamış.

"Neden üzgünsünüz?" demiş prenses. "Birbirimize çok uygunuz! İkimiz bir olursak ailelerimize evlenilecek insanlar olduğumuzu, bizi bir çöp gibi öylece kenara atamayacaklarını gösterebiliriz. Krallıklarımızı birleştirebiliriz ve belki de günün birinde, hakkımız olan tahta geçebiliriz."

"Sen aklını kaçırmış olmalısın!" diye bağırmış prens. "Senin gibi birini nasıl sevebilirim? Sen mendebur ucubenin tekisin!"

Prensesin nutku tutulmuş. Adamın dediklerine inanamıyormuş.

"Ah, bu çok aşağılayıcı!" diye bağırmış sümüklüböcek prens ve ardından, alnından bir çift anten fırlamış, suratı kaybolmuş ve tepeden tırnağa, ağzı olmadan ağlamaya çabalarken titreyip inleyen bir sümüklüböceğe dönüşmüş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Prenses ve hizmetçisi mideleri kalkmış halde arkalarını dönüp nankör prensi zindanında çürümeye terk etmişler.

"Sanırım sonsuza dek prenslerle işim bitti," demiş prenses, "tuhaf olsalar da olmasalar da."

Büyük Çağlayan'ı ve Amansız Çorak Toprakları bir kez daha geçmişler ama Frankenbourg'a döndüklerinde krallığı, kendisine karşı ittifak kuran Galatya ve Frisya'yla savaşırken bulmuşlar. Kral tahtından edilip zindana atılmış ve Frisyalılar Frankenbourg'u yönetmesi için bir dükü başa geçirmişler. Dük bekârmış ve egemenliğini ilan edip ülkeye diz çöktürdükten sonra kendine uygun bir gelin arayışına girmiş. Ve tam o sırada dükün temsilcisi, prensesi bir handa çalışırken bulmuş.

"Sen oradaki!" diye bağırmış adam, kızı temizlemekte olduğu masadan çağırarak. "Dük evlenebileceği birini arıyor."

"O halde ona iyi şanslar," diye yanıtlamış kız. "İlgilenmiyorum."

"Senin ne düşündüğünün hiçbir önemi yok," diye cevap vermiş temsilci. "Derhal benimle gel."

"Ama ben asil değilim!" diye yalan söylemiş prenses.

"Bunun da önemi yok. Dükün tek istediği kraliyetteki en güzel kadını bulmak ve o pekâlâ sen olabilirsin."

Oysa prenses güzelliğini bir lanet olarak görmeye başlayalı uzun zaman olmuş.

Ona giymesi için güzel bir elbise vermişler ve dükün huzuruna çıkarmışlar. Prenses adamın suratını gördüğünde bütün vücudu tepeden tırnağa buz kesmiş. Bu Frisyalı dük onu öldürmeye gelen suikastçılardan biriymiş. Kaçmayı başaran o yegâne suikastçının ta kendisiymiş.

"Seni bir yerlerde görmüş olabilir miyim?" diye sormuş dük. "Tanıdık geliyorsun."

Prenses gizlenmekten ve yalan söylemekten bıktığından ona

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gerçeği anlatmış. "Bir keresinde beni ve babamı öldürmeye çalışmıştınız. Bir zamanlar Frankenbourg'un prensesiydim."

"Öldüğünü sanıyordum!" demiş dük.

"Hayır," diye yanıtlamış kız, "bu, babamın uydurduğu bir yalandı."

"O zaman seni öldürmeye çalışan yalnızca ben değilmişim," demiş adam ve gülümsemiş.

"Sanırım haklısınız."

"Dürüstlüğün hoşuma gitti," demiş dük, "tıpkı cesaretin gibi. Güçlü bir yapın var ve biz, Frisyalılar bunu takdir ederiz. Seninle evlenemem çünkü beni uykumda öldürmeye kalkışabilirsin ama eğer teklifimi kabul edersen seni danışmanım olarak atamak isterim. Benzersiz bakış açın çok değerli olabilir."

Prenses bu teklifi memnuniyetle kabul etmiş. Hizmetçisiyle birlikte tekrar saraya taşınmış, dükün maiyetinde çok önemli bir konuma yükselmiş ve bir daha asla konuşurken ağzını kapatmak zorunda kalmamış çünkü artık aslında kim olduğunu gizlemek zorunda değilmiş.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra zindandaki babasını ziyaret etmiş. Adam giydiği toza toprağa bulanmış çul içinde hiç de eskisi kadar haşmetli görünmüyormuş.

Kızı görünce, "Defol buradan," diye kükremiş. "Sen bir hainsin ve sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Olabilir. Ama benim sana söyleyecek bir şeyim var," diye yanıtlamış prenses. "Her ne kadar hâlâ sana öfkeli olsam da affedildiğini bilmeni isterim. Bana karşı sergilediğin tavrın şeytan ruhlu bir adama ait olmadığını, sıradan bir tepki olduğunu şimdi anlıyorum."

"İyi, harika konuşman için teşekkürler," demiş kral. "Şimdi defol."

"Nasıl istersen," demiş prenses. Birkaç adım attıktan sonra

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kapı eşiğinde durmuş. "Bu arada, sabah seni asmayı planlıyorlar."

Kral duydukları karşısında dertop olup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamış. O kadar içler acısı haldeymiş ki prenses adama acımış. Babasının ona yaptığı onca şeye rağmen adama karşı beslediği öfkenin eriyip gittiğini hissetmiş. Zehrini kullanarak adamın hücresinin kilidini eritmiş, onu gizlice zindan çıkarmış, dilenci kılığına sokmuş ve bir zamanlar krallıktan kaçarken kendisinin gittiği yöne doğru koşmasını söylemiş. Adam ne teşekkür etmiş ne de başını çevirip ona son kez bakmış. Ve gözden kaybolduğunda prensesin içini ani, coşku dolu bir mutluluk kaplamış çünkü gösterdiği merhamet ikisini de özgür bırakmış.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İlk Ymbryne

Editörün notu:

Her ne kadar Masallar*'da adı geçen karakterlerden çoğunun gerçekten yaşadığından emin olsak da bunun ötesindeki gerçekliklerini teyit etmek bir hayli güç olabilir. Masallarımız kâğıda dökülmeden önceki yüzyıllarda sözlü gelenek olarak dilden dile aktarıldığından ve her anlatıcı masalları uygun gördüğü şekilde süslediğinden bir hayli değişikliğe uğramışlardı. Bunun günümüze yansıyan sonucu ise anlattığımız masalların tarihten ziyade birer efsaneye ya da sürükleyici hikâyeler olmanın ötesinde birer kıssadan hisseye dönüşmeleri oldu. Öte yandan, İngiltere'nin ilk ymbrynesinin anlatıldığı masal dikkate değer bir istisnadır. Tarihi gerçekliğine tamamen güvenebileceğimiz sayılı masaldan biridir ve masalda bahsi geçen olaylar çok sayıda muasır kaynak tarafından doğrulanmakla kalmamış, ymbrynenin kendisi tarafından da bizzat tasdik edilmiştir (genel düzenlemeleri ele aldığı ünlü kitabı* Kuyruk Tüyleri Meclisi*'nde). Bu masalı,* Masallar*'ın en dikkat çekicisi olarak görmemin nedeni de budur; hem ahlaki bir ders, hem heyecan verici ve sürükleyici bir hikâye hem de tuhafların tarihine ışık tutan önemli bir kronolojidir.*

–MN

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İlk ymbryne kuş suretine bürünebilen bir kadın değil, kadın suretine bürünebilen bir kuşmuş. Bir çakırdoğan ailesine doğmuş ama bu azılı avcılar, hiç beklenmedik anlarda kız kardeşlerinin uçamayan, etli butlu bir yaratığa dönüşmesinden, geçirdiği ani büyüklük değişikliğiyle onları yuvadan tepetaklak atmasından ve çıkardığı o garip bebek sesi yüzünden avlarının berbat olmasından hiç hoşlanmıyormuş. Babası ona Ymeene adını vermiş ki bu, çakırdoğanların kulak tırmalayıcı dilinde "acayip olan" anlamına geliyormuş. Kızcağız da zaten başını dik tutmayı öğrendiği günden beri bu acayipliğin ve yalnızlığın yükünü sırtında hissediyormuş.

Çakırdoğanlar bölgelerine sahip çıkan, gururlu kuşlarmış ve kanlı bir kapışmadan daha fazla sevdikleri hiçbir şey yokmuş. Ymeene de onlardan farklı değilmiş ve ailesi ile başıbozuk bir tuygun sürüsü arasında kanlı bir toprak savaşı patlak verdiğinde en az erkek kardeşleri kadar çakırdoğan olduğunu kanıtlamaya kararlı bir halde cesurca savaşmış. Onlardan çok daha iri ve güçlü kuşların karşısında sayıca az olmalarına ve çocuklarının girdikleri çatışmalar sırasında birer birer ölmeye başlamasına rağmen Ymeene'nin babası mağlubiyeti kabul edecek değilmiş. Savaşın sonunda tuygunları püskürtmüşler ama Ymeene yaralıymış ve biri dışında bütün akrabaları ölmüş. Bunların hepsinin ne uğruna yaşandığını merak eden kız, babasına neden yalnızca kaçıp başlarını sokabilecekleri yeni bir yuva bulmayı denemediklerini sormuş.

"Ailemizin şerefini korumak zorundaydık," demiş babası.

"Ama artık ailemizden geriye hiçbir şey kalmadı," diye yanıtlamış Ymeene. "Şeref bunun neresinde?"

"Senin gibi bir yaratığın beni anlamasını beklemiyorum," demiş babası ve tüylerini düzelterek havalanıp avlanmaya gitmiş.

Ymeene ona katılmamış. Çünkü içindeki avlanma isteğini kaybetmiş. Kana ve kapışmaya karşı duyduğu arzuyu da. Oysa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu bir çakırdoğan için ara sıra insana dönüşmekten bile daha garip bir durummuş. *Belki de bu dünyaya doğan olmak için gelmemişimdir*, diye düşünmüş ormanın zeminine doğru kanat çırpıp insan bacaklarının üzerine inerken. *Belki de yanlış bedende dünyaya gelmişimdir.*

Ymeene uzun bir süre boyunca başıboş dolanıp durmuş. İnsanlara ait yerleşim yerlerinin etrafında dolanıp ağaçların tepesinden güven içinde insanları izlemiş. Avlanmayı bıraktığından, nihayet cesaretini toplayıp yürüyerek bir köye girmesine ve insanların yemeklerinden birkaç lokma aşırmasına yol açan şey açlığı olmuş –tavuklar yesin diye sokağa attıkları kavrulmuş mısırlar, soğumaları için pencere pervazlarına bırakılmış turtalar, birilerinin öylece ortada bıraktığı kâse kâse çorbalar– ve yediklerinin damak tadına uyduğunu fark etmiş. Onlarla konuşabilmek için insanların dilini öğrenmiş ve arkadaşlıklarından, yemeklerinden hoşlandığından daha çok hoşlandığını görmüş. Kahkahaları, şarkıları, birbirlerine karşı besledikleri sevgiyi gösterme şekilleri hoşuna gitmiş. Böylece gelişigüzel bir köy seçip orada yaşamaya başlamış.

Yaşlı bir adam nezaket gösterip kızın ahırında yaşamasına izin vermiş ve eşi de ileride satıp para kazanabilsin diye Ymeene'ye dikiş dikmeyi öğretmiş. Her şey yolunda gidiyormuş. Ta ki köye yerleşmesinden sadece birkaç gün sonra, köyün fırıncısı kızın kuş suretine büründüğüne şahit olana dek. Ymeene henüz insan suretinde uyumaya alışabilmiş değilmiş. Bu yüzden, her gece çakırdoğan suretine bürünüp ağaçlara doğru kanat çırpıyor ve kafasını kanadının altına sokuşturup öyle uykuya dalıyormuş. Şaşkına dönen köylüler kızı cadılıkla suçlayıp ellerinde meşalelerle onu köyden kovalamışlar.

Hayal kırıklığına uğramış olsa da yılmayan Ymeene bir kez daha gezginliğe soyunarak kendine yerleşebileceği başka bir köy bulmuş. Bu kez kuş suretine büründüğünü kimsenin görmemesi için ihtiyatı elden bırakmamış ama yine de köylüler her nedense

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona güvenmeyi istememişler. Çoğu Ymeene'nin biraz tuhaf olduğunu düşünüyormuş –kız en nihayetinde doğanlar tarafından yetiştirilmiş– ve bu yeni köyden de kovalanması pek uzun sürmemiş. Kız üzgünmüş ve dünyada gerçekten ait olduğu bir yer var mı diye düşünerek kederlenip duruyormuş.

Günün birinde, ormandaki açıklık alana uzanıp güneşin doğuşunu izlerken umudunu yitirmenin eşiğine gelmiş. Karşısındaki manzaranın öylesine aşkın bir güzelliği varmış ki kısacık bir anlığına dahi olsa bütün sorunlarını unutmuş ve gündoğumu sona erdiğinde çaresizce onu tekrar izleyebilmeyi dilemiş. Derken bir anda gökyüzü kararmış ve şafak tekrar sökmeye başlamış. Böylece Ymeene suret değiştirmekten başka yetenekleri olduğunu da fark etmiş: Kısa anların tekrar tekrar yaşanmasını sağlayabiliyormuş. Sırf güzelliklerini takdir edebilmek için zarif bir geyiğin sıçramasını ya da batmakta olan incecik akşamüstü güneşinin gözden kayboluşunu defalarca tekrarlayarak kendini günler boyunca eğlendirmiş ve bu hemencecik keyfini yerine getirmiş. Ama mevsimin ilk kar tanelerinin düşüşünü yinelerken duyduğu bir ses yüzünden irkilivermiş.

"Affedersiniz," demiş bir erkek sesi, "ama bunu yapan *siz* misiniz?"

Kız arkasını döndüğünde genç bir adamla karşılaşmış. Adamın üstünde kısa, yeşil bir tunik ve ayağındaysa balık pulundan ayakkabılar varmış. Kıyafeti oldukça acayipmiş ama daha da acayibi, vücudunun geri kalanından kopuk halde koltuk altında taşıdığı kafasıymış.

"Asıl *siz* affedersiniz," diye yanıtlamış kız, "ama kafanıza ne oldu?"

"Korkunç derecede üzgünüm!" demiş adam pantolonunun düğmelerini açık unuttuğunu fark eden birinin telaşıyla ve büyük bir utançla başını boynunun üstüne yerleştirmiş. "Kabalığımı mazur görün."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Adam adının Englebert olduğunu söylemiş ve Ymeene'nin gidecek hiçbir yeri olmadığını öğrenince onu kampına davet etmiş. Englebert'in kamp dediği, eski püskü çadırlardan ve yemek pişirmek için yakılmış ateşlerden ibaret derme çatma bir yerleşim yeriymiş ve orada yaşayan birkaç düzine insan da en az Englebert kadar garipmiş. Hatta o kadar gariplermiş ki çoğu, tıpkı Ymeene gibi, diğer köylerden kovulmuşlar. Ymeene çakırdoğan suretine bürünebildiğini onlara gösterdikten sonra kızı hoşça karşılamışlar ve karşılığında da sahip oldukları sıradışı becerilerden bazılarını sergilemişler. Anlaşılan Ymeene dünyada tek başına değilmiş. *Belki de*, diye düşünmüş, *benim de ait olduğum bir yer vardır.*

Bunlar hiç şüphesiz İngiltere'nin ilk tuhaflarıymış ama Ymeene'nin fark etmediği şey onlara katıldığı dönemin, tarihlerinin en karanlık çağlarından biri olduğuymuş. Tuhafların, kolaylıkla aralarına karışabildikleri sıradan halk tarafından kabul edildiği ve hatta saygı gördüğü günler mazide kalmış. Fakat cehalet çağının şafağıyla birlikte sıradan insanlar onlardan şüphelenmeye başlamışlar. Ne zaman o günün ilkel bilimi tarafından açıklanamayan trajik bir şeyler yaşansa tuhaflar günah keçisi ilan edilmiş. Küçük Hüsran köyü sakinleri bir sabah uyandıklarında tüm koyunlarını yanıp kavrulmuş halde bulunca onları öldürenin bir şimşek fırtınası olduğunu fark etmişler mi? Hayır, kasabada yaşayan tuhafları suçlamışlar ve onları ıssız topraklara dek kovalamışlar. Dikiş İpliği köyünün kadın terzileri koca bir hafta boyunca gülmeyi kesmeyince köylüler kısa süre önce ithal ettikleri, Kahkaha Gribi taşıyan mikroplar tarafından istila edilmiş yünü suçlamışlar mı? Tabii ki hayır: Suçu iki tuhaf kız kardeşin üstüne atıp kızcağızları asarak idam etmişler.

Ülkenin dört bir yanında bu tür zorbalıklar baş gösterince tuhaflar sıradan toplumdan uzaklaşıp Ymeene'nin katıldığına benzer gruplar halinde kasabaların dışında yaşamaya başlamış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lar. Bu bir ütopya falan değilmiş; birlikte yaşıyorlarmış çünkü başka kimseye güvenemeyeceklerini biliyorlarmış. Köyün lideri, bir serçenin cırtlak sesiyle lanetlenmiş kızıl sakallı bir dev olan Tombs isminde bir tuhafmış. Tiz sesi diğerlerinin onu ciddiye almasını güçleştiriyormuş ama adam kendini *epey* ciddiye alıyormuş ve Önemli Tuhaflar Konseyi'nin bir üyesi olduğunu kimsenin unutmasına izin vermiyormuş.[1]

Ymeene kibirli adama alerjisi varmışçasına Tombs'tan uzak dururken, günlerini eğlenceli ve kimi zaman kafasız arkadaşı Englebert'le geçiriyormuş. Ymeene adamın kampın bostanını sürmesine ve ateş yakmak için odun toplamasına yardım ederken Englebert de onun diğer tuhaflarla kaynaşmasına yardımcı oluyormuş. Ymeene'yi hemen benimsemişler. Böylece Ymeene kampı yeni evi ve tuhafları da ikinci ailesi olarak görmeye başlamış. Çakırdoğan olarak sürdüğü hayatı anlatıp bir şeyleri tekrar etme numarasını yaparak onları eğlendiriyormuş; hatta bir defasında Tombs'un uyuyan bir köpeğe takılıp düşme ânını o kadar çok yinelemiş ki gülmekten bütün köyün karnına ağrılar girmiş. Köylülerse tuhafların dünyasının rengârenk tarihinden çeşitli masallar anlatarak kızın hoşça vakit geçirmesini sağlıyorlarmış. Ymeene huzuru tatmış. En azından bir süreliğine. Bunlar, Ymeene'nin hatırlayabildiği en güzel günlermiş.

Fakat her birkaç günde bir köyün sükûnetli baloncuğu, dış dünyadan gelen üzücü haberler yüzünden patlayıveriyormuş. Dehşetten ve idamdan kaçıp sığınacak bir yer bulma arayışıyla köye gelen çaresiz tuhafların ardı arkası kesilmiyormuş. Hepsi-

1 Tümü erkeklerden oluşan Önemli Tuhaflar Konseyi, Ymbryneler Konseyi'nden çok uzun yıllar önce kurulmuştu. Birbiriyle pek içli dışlı ilişkiler kuran bir düzine konsey üyesi yılda iki defa toplanarak genelde uyuşmazlıkların çözülmesi (düellolara izin verilirdi), sıradan insanların çevresinde tuhafların yeteneklerini kullanmalarına izin verilen durumlar (ne zaman işlerine gelirse) ve kuralların ihlal edilmesi halinde uygulanacak cezalar (azarlamadan sürgüne dek uzanan geniş bir yelpazede) gibi konularda tuhafların uyması beklenen kanunları yazar ve gerektiğinde bunlarda değişiklikler yaparlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin anlatacak bildik hikâyeleri varmış: Hayatları boyunca sıradan insanların arasında huzurlu bir yaşam sürmüşler; ta ki saçma sapan bir suçla itham edilip köyden kovalanana dek. Hepsi hâlâ hayatta oldukları için kendilerini şanslı sayıyormuş. (Ama Dikiş İpliği köyünde yaşayan bahtsız kız kardeşler gibileri ne yazık ki onlar kadar şanslı değilmiş.) Tuhaflar tıpkı Ymeene'yi kucakladıkları gibi yeni gelenleri de hoşça karşılıyorlarmış ama bir ay süren akının ardından on beş kişilik köyün nüfusu elliye fırlamış. İşler böyle devam edecek olursa ne herkese yetecek kadar yerleri ne de yiyecekleri kalacakmış ve kötü bir şeyler olacağına dair nahoş bir his tüm ağırlığıyla tuhafların üstüne çökmüş.

Derken günün birinde Önemli Tuhaflar Konseyi'nden bir temsilci köye gelmiş. Suratında kasvetli bir ifadeyle Tombs'un çadırına girip saatler boyunca orada kalmış. Nihayet o ve Tombs ortaya çıktıklarında kötü haberi vermek üzere herkesi bir araya toplamışlar. Sıradan insanlar tuhafları kasabalarının ve köylerinin çoğundan zaten defetmiş vaziyetteymiş ama şimdi de onları Garipfordshire'dan hepten sürmeye karar vermişler. Silahlı savaşçılardan oluşan kuvvetlerinin tuhafların kapısına dayanması an meselesiymiş. Tuhafların savaşmak ya da kaçmaktan başka seçeneği yokmuş.

Fazla söze gerek yok... Tuhaflar paniğe kapılmış ve tereddüt bile etmemişler.

Genç bir kadın etrafına bakınıp, "Bu tepe ve şu derme çatma çadırlar uğruna ölmeye değmez. Neden eşyalarımızı toplayıp ormanın derinliklerine saklanmıyoruz ki?" demiş.

"Sizleri bilmem," demiş Tombs, "ama ben kaçmaktan yoruldum. Burada kalıp savaşalım derim. Şerefimizi bir kez daha ayaklar altına almalarına izin veremeyiz!"

Asık suratlı konsey üyesi, "Konseyin resmi önerisi de bu yönde," diye eklemiş başını aşağı yukarı sallayarak.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama biz asker değiliz," demiş Englebert. "Savaşmak hakkında ne biliriz ki?"

"Birlikleri küçük ve hafif silahlar taşıyorlar," demiş Tombs. "Onları görür görmez kaçacak ödlekler olduğumuzu sanıyorlar ama bizi hafife almakla hata ettiler."

"Ama silaha ihtiyacımız olmayacak mı?" diye sormuş başka bir adam. "Kılıçlara ya da sopalara?"

"Beni şaşırttın, Eustace," diye yanıtlamış Tombs. "Karşındaki adamın burnunu çekerek suratını tersyüz edemiyor musun?"

Süklüm püklüm, "Yani, evet," diye yanıtlamış adam.

"Ve sen, Millicent Neary, yalnızca soluğunla ateş yakabildiğini gördüm. Kıyafetlerini tutuşturduğunda şu sıradan insanların ne kadar korkacağını düşünsene!"

"Umut verici bir tablo çiziyorsun!" demiş Millicent. "Evet, arkalarına bakmadan kaçanların bu defa *onlar* olması çok hoşuma giderdi."

Bu sözlerin üstüne kalabalıktan mırıltılar yükselmeye başlamış.

"Evet, benim de hoşuma *giderdi*."

"Şu normaller uzun zamandır cezalandırılmayı hak ediyor."

"Titus Smith'e yaptıklarını duydunuz mu? Onu dilim dilim kesip kendi domuzlarına yedirmişler!"

"Eğer şimdi haklarımızı savunmazsak bize işkence etmekten asla vazgeçmezler!"

"Titus için adalet! Hepimiz için adalet!"

Konsey üyeleri pek de çaba sarf etmeden tuhafları ateşlemeyi becermişler. Hatta yumuşak huylu Englebert bile savaşmaya can atıyormuş. Savaştan bahsedildiğini duyduğu anda midesi altüst olan Ymeene ise konuşulanları daha fazla dinleyebilecek gibi değilmiş. Gizlice köyden ayrılıp ormanda uzun bir yürüyüşe çıkmış. Alacakaranlık çökerken döndüğünde Englebert'i yemek yapmak için yaktıkları ateşin başında bulmuş. Adam biraz

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sakinleşmiş olsa da savaşmak konusundaki kararlılığı bir nebze azalmamış.

"Birlikte burayı terk edelim," demiş Ymeene adama. "Başka bir yerde her şeye yeniden başlarız."

"Nereye gideceğiz?" diye yanıtlamış adam. "Bizi Garipfordshire'dan sürmek istiyorlar."

"Olmayacakshire'a. Burasıfordshire'a. Barışwickshire'a. Başka bir yerde yaşamını sürdürmek yerine Garipfordshire'da ölmeyi mi yeğlersin?"

"Birkaç düzine adamdan başka bir şey değiller," demiş Englebert. "Böylesine ufak bir tehditten kaçarsak bize ne gözle bakarlar?"

Zafer kazanacaklarından kısmen emin olsa da Ymeene bunun bir parçası olmayı istemiyormuş. "Bize ne gözle bakacakları saçımızın bir telini bile feda etmemize değmeyecekken, sen hayatını ortaya koymaktan bahsediyorsun."

"Yani sen savaşmayacak mısın?"

"Zaten bir ailemi savaşta kaybettim. Bir diğerinin kendini hevesle ateşe atmasına seyirci kalacak değilim."

"Eğer gidersen senin bir hain olduğunu düşünecekler," demiş Englebert. "Bir daha asla geri dönemezsin."

Kız adama bakmış. "Peki, sen ne düşüneceksin?"

Englebert gözlerini ateşe dikerek doğru sözcükleri bulmaya çalışmış. Oysa aralarındaki sessizlik başlı başına da yanıt sayılırmış. Böylece Ymeene oradan sessizce uzaklaşıp çadırına yürümüş. Uyumak için uzandığında içini büyük bir hüzün kaplamış. Bunun, insan olarak geçireceği son gece olduğundan eminmiş.

Ymeene şafağın ilk ışıklarıyla birlikte, henüz kimse uyanmadan köyü terk etmiş. Onlara veda etmeye katlanabileceğini sanmıyormuş. Kampın sınırına dek yürüyüp çakırdoğana dönüşmüş ve göğe doğru kanat çırparken onu insan ya da kuş suretiyle kabullenecek başka birilerini bulup bulamayacağını merak etmiş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yalnızca birkaç dakikadır uçuyormuş ki aşağıda, sıradan insanların saldırı birliğinin toplanmaya başladığını fark etmiş. Ama bunların birkaç düzine adamdan ibaret olduğu yokmuş – bu, ışıl ışıl parlayan zırhlarıyla tepelere yayılmış yüzlerce kişiden oluşan koskoca bir orduymuş.

Tuhaflar katledilecekmiş! Ymeene hemen geri dönüp onları uyarmak için hızla kanat çırpmaya koyulmuş. Tombs'u çadırında bulmuş ve gördüklerini anlatmış.

Adam duydukları karşısında biraz olsun şaşırmamış.

Biliyormuş.

"Neden gelen askerlerin çok kalabalık olduğunu söylemedin onlara?" demiş Ymeene. "Yalan söyledin!"

"Korkudan ödleri kopardı," demiş adam. "Şerefli davranmazlardı."

"Korkudan ödleri *kopmalı!*" diye bağırmış kız. "Şimdiye dek çoktan kaçmış olmalılardı!"

"Bunun kimseye faydası olmazdı," demiş adam. "Sıradan insanların kralı, İngiltere'nin dağlardan denize doğru tuhaflardan temizlenmesini emretti. Er ya da geç bizi bulacaklardı."

"İngiltere'yi terk edersek bulamazlar," demiş Ymeene.

"İngiltere'yi terk etmek mi!" demiş adam dehşet içinde. "Ama yüzlerce yıldır buradayız!"

"Ama İngiltere'yi terk etmek yüzlerce yıl ölü kalmaktan iyidir," diye yanıtlamış Ymeene.

"Bu bir haysiyet meselesi," demiş Tombs. "Bir kuşun bunu anlayacağını sanmam."

"Çok iyi anlıyorum," diye yanıtlamış kız ve diğerlerini uyarmak için dışarı çıkmış.

Ama artık çok geçmiş: Sıradan insanların ordusu kapılarına dayanmış, ağır silahlı askerler avının başına üşüşmüş arılar misali çoktan görüş alanına girmişler. Daha da kötüsü, tuhafların kaçma şansı bile yokmuş; sıradan insanlar dört bir yanı kuşatmışlar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tuhaflar, kamplarında dehşet içinde birbirlerine sokulmuşlar. Ölüm kaçınılmaz görünüyormuş. Ymeene kolaylıkla kuş suretine bürünüp güvenli topraklara doğru kanat çırpabilirmiş –hatta tuhaflar da böyle yapmasını söylemişler– ama orayı terk etmeyi kendine yedirememiş. Oyuna getirilmişler, onlara söylenen her şey yalanmış ve yapmak üzere oldukları fedakârlık artık hiç de gönülden sayılmazmış. Ymeene oradan şimdi ayrılmayı doğru bulmuyor, aksine vefasızlık ve ihanet gibi görüyormuş. Böylece arkadaşlarını kucaklayarak kampta dolaşmış. Englebert ona en sıkı sarılan olmuş ve kızı bıraktıktan sonra bile bakışlarını uzun süre ondan ayıramamış.

"Ne yapıyorsun?" diye sormuş kız ona.

"Arkadaşımın suratını zihnime kazıyorum," demiş adam. "Böylece onu ölümde bile hatırlayabilirim."

Önce onların, sonra da kampın üstüne derin bir sessizlik çökmüş ve bir süreliğine duyabildikleri yegâne ses, gök gürültüsü ve yaklaşmakta olan askerlerin zırhlarından yükselen tangırtılar olmuş. Derken güneş kara bir bulutun ardından aniden kendini göstermiş ve araziyi ışıltılara boğmuş. Ymeene manzara karşısında öylesine büyülenmiş ki hepsi öldürülmeden önce aynı manzarayı bir kez daha görmeyi dilemiş. Hal böyle olunca o anı tekrarlamış; tuhafların da onunla aynı şeyi hissettiklerini fark edince bir kez daha tekrarlamış. Ancak o vakit fark etmişler ki güneşi seyrederek geçirdikleri dakikalarda sıradan insanların ordusu onlara yaklaşamamış. O ânı ne zaman tekrar etse düşmanları silikleşiyor ve yeniden belirdiklerinde kendilerini yüzlerce metre geride buluyorlarmış.

İşte o anda Ymeene anı başa sarma becerisinin tam olarak kavrayamadığı bir kullanım alanı olduğunu fark etmiş; hem de tuhafların toplumunu sonsuza dek değiştirecek türden bir kullanım alanı olduğunu ama tabii, o zamanlar bunu bilemezmiş. Ânı başa sarmak suretiyle kazandıkları zamanı kullanarak onlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için güvenli bir sığınak, bir baloncuk inşa etmiş. Sıradan insanların ordusunun onlara yaklaştığını ama üç dakikalık döngüler halinde her defasında silikleşip daha gerilerde belirdiğini gören tuhaflar hayret içinde olan biteni seyre dalmış.

"Buna daha ne kadar devam edebilirsin?" diye sormuş Englebert kıza.

"Bilmiyorum," diye itiraf etmiş Ymeene. "Şimdiye dek hiçbir şeyi birkaç defadan fazla başa sardığım olmadı. Ama sanırım uzunca bir süre dayanabilirim."

Tombs şaşkına dönmüş ve küplere binmiş halde çadırından fırlamış. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırmış Ymeene'ye. "Kes şunu!"

"Neden kesecekmişim?" demiş kız. "Hepimizin hayatını kurtarıyorum!"

"Yalnızca kaçınılmaz olanı erteliyorsun," diye yanıtlamış Tombs. "Konseyin bana verdiği yetkiyle sana emrediyorum! Derhal geri çekil!"

"Konseyinize lanet olsun!" demiş Millicent Neary. "Bir avuç yalancıdan başka bir şey değilsiniz!"

Tombs konseyin emirlerine karşı gelenleri bekleyen cezaları birer birer saymaya başladığı sırada Eustace Corncrake kendinden emin adımlarla Tombs'a dek yürüyüp adamın burnunu çekerek suratını tersyüz etmiş ve Tombs pembe ve yumuşak bir şeye dönüşen kafasıyla ciyak ciyak ithamlarda bulunarak koşuşturmaya başlamış.

Ymeene ânı başa sarmaya devam ederken tuhaflar kızın başına toplanıp vazgeçmemesi için ona tezahürat yapmaya koyulmuşlar. Oysa, hiç kimse sesini çıkarmasa da, kızın bunu sonsuza dek sürdüremeyeceğinden kaygılanıyorlarmış. Ymeene arkadaşlarının endişesini paylaşıyormuş: Her üç dakikada bir döngüyü yineleyebilmesi için uyumaması gerekiyormuş fakat er ya da geç vücudu onu uyumaya zorlayacakmış ve uzaklarda tüm heybet-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

leriyle dikilen askerler aradaki mesafeyi kat edip nihayet herkesi ezip geçecekmiş.

İki gün bir gecenin ardından Ymeene kendi başına uyanık kalabileceğinden emin olamayınca Englebert kızın yanında kalmaya gönüllü olmuş; ne zaman gözleri kapansa kızı dürtükleyerek uyandıracakmış. Üç gün iki gecenin ardından Englebert'in kendisi de uyuklamaya başlayınca Eustace Corncrake adamın yanına oturup gözleri her kapandığında Englebert'i dürtüklemeye gönüllü olmuş. Derken Eustace da uykuyla olan savaşı kaybetmeye başlamış. Böylece Millicent Neary, Eustace'ın yanında oturup ne zaman gözleri kapansa adamın suratına su damlatmaya gönüllü olarak öne çıkmış; en nihayetinde tuhaflar kampındaki herkes uzun bir kuyruk halinde yan yana oturup, Ymeene'nin uyanık kalmasına yardım eden Englebert'e yardım etmek için birbirlerine yardım eder olmuş.

Aradan dört gün üç gece geçmiş olmasına rağmen Ymeene döngüyü sıfırlama ânını bir kez olsun kaçırmamış. Fakat yorgunluktan sanrılar görmeye başlamış. Kaybettiği kardeşlerinin onu görmeye geldiğini, beş çakırdoğanın kampın üstünde kendi hallerinde dönüp durduğunu hayal etmiş. Ciyaklayarak Ymeene'ye mantıksız şeyler söylüyorlarmış:

Tekrar!

Bir kez daha!

Tekrar! Tekrar!

Döngüyü yinele, kabuğu çiftle!

Kız gözlerini sımsıkı yumup başını iki yana sallamış, sonra da Millicent Neary'nin Eustace Corncrake'in suratına damlattığı sudan biraz içmiş. Başını tekrar göğe kaldırdığında kardeşlerinin hayaletlerinden eser yokmuş ama söyledikleri zihninde yankılanmaya devam ediyormuş. Kardeşlerinin –ya da kendi içgüdülerinin– ona faydalı bir şeyler söylemeye çalışıp çalışmadığını merak etmiş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tekrar, tekrar.

Beşinci gününde cevabı bulmuş. Daha doğrusu *bir* cevap bulmuş: Doğru cevabın bu olduğundan pek o kadar emin olmasa da bir gün daha dayanamayacağından adı gibi eminmiş. Çok geçmeden hiçbir dürtükleme uykuya dalmasına mani olamayacakmış.

Böylece döngüyü sıfırlamış. (Güneşin o kara bulutun ardından çıkışını kaç kez başa sardığını saymayı bırakalı uzun zaman olmuş ama en azından binlerce kez tekrar etmiş olmalıymış.) Ve sonra, döngüyü başa sardıktan yalnızca birkaç saniye sonra ilk döngünün *içinde* bir döngü daha yaratmış.

Yaptığı şeyin sonuçları hemen kendini gösterse de bir hayli acayipmiş. Sanki görüşü bulanıklaşmışçasına etrafındaki her şeyden –güneşten, bulutlardan, uzaklardaki ordudan– çifter çifter belirmeye başlamış. Dünya kısa süre sonra yeniden netleştiğindeyse her şey eskisinden biraz daha önceki hallerine dönmüş. Güneşin kendini göstermesine daha epey varmış. Ordu daha uzaklardaymış. Ve bu defa, güneşin bulutun ardından çıkması üç değil, altı dakika sürmüş.

Döngüyü bir kez daha başa sarmış ve böylece döngünün süresi on iki dakikaya çıkmış. Üçüncü kez aynı şeyi yaptığındaysa yirmi dört dakikaya. Döngünün süresi bir saate çıktığında azıcık kestirmiş. Uyandığında, döngüyü tekrar tekrar yinelemeye kaldığı yerden devam etmiş. Bu tıpkı bir kabı havayla ya da suyla doldurmaya benziyormuş ve Ymeene, tüm bu yeni zamanı içinde tutabilmek için döngünün kabuğunun genişlediğini hissedebiliyormuş. Derken kabuğun davul gibi gerildiğini hissetmiş ve daha fazlasını alamayacağının farkına varmış.

Ymeene'nin yarattığı döngü artık yirmi dört saat uzunluğundaymış ve önceki sabah, yani ordunun ufukta belirmesinden çok daha evvel başlıyormuş. Tuhaf dostları öylesine etkilenmişler, öylesine minnettar kalmışlar ki ona Kraliçe Ymeene ve Majesteleri demeyi denemişler ama Ymeene onlara müsaade etmemiş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O yalnızca Ymeene'ymiş ve arkadaşları için güvenli bir yer –bir yuva– yarattığını bilmek hayatı boyunca tattığı en büyük mutlulukmuş.

Her ne kadar sıradan insanların öfkesinden kurtulmuş olsalar da sorunları çözülmekten çok uzakmış. Onları yeryüzünden silmenin eşiğinden dönen ordu, ülkenin diğer kesimlerindeki tuhafların üzerine çullanmış ve Garipfordshire'daki zaman döngüsü dilden dile yayıldıkça, hayatta kalmayı başaranlar ve mülteciler gittikçe artan bir hızla döngüye akın etmeye başlamışlar.[2]

Birkaç hafta içinde sayıları elliden iki katına çıkmış. Aralarında Önemli Tuhaflar Konseyi'nin çok sayıda üyesi de varmış (suratı doğru tarafı dışarı bakacak şekilde tekrar tersyüz edilen Tombs da bunlara dâhilmiş). Konsey üyeleri her ne kadar artık döngüyü kapatmakla alakadar görünmeseler de yeni gelenlerin kabul edilmemesi gerektiği konusunda ısrarcı davranarak tuhafların üzerinde baskı kurmaya çalışmışlar. Ama herkesin gözü Ymeene'nin üzerindeymiş –en nihayetinde sığındıkları döngü ona aitmiş– ve kamp iğne atılsa yere düşmeyecek hale gelse bile Ymeene insanları geri çevirmek konusunda kimsenin söylediklerine kulak asacak değilmiş.

Konsey üyeleri öfkeden deliye dönmüş ve herkesi cezalandırmakla tehdit etmişler. Buna karşı insanlar da öfkelenmiş ve konseyi, savaşa girmeleri için onları kandırmak amacıyla yalan söylemekle suçlamışlar. Bu defa konsey üyelerinin şimşeklerini üstüne

2 Her ne kadar sayıları teker teker dile getirilmelerine müsaade etmediğinden bu masalda kendilerinden bahsedilmese de aynı dönemde, döngülerin doğalarına ve işlevlerine dair çok sayıda önemli keşif yapılmıştır. Kesintiye uğrayan yaşlanma, tuhaf olmayanların döngülere erişimindeki kısıtlamalar, döngülerin biri geçmişe, diğeriyse şimdiki zamana açılan iki çıkışının olması, zaman-akış teorisinin temelleri ve paralel akışlarda karşılaşılan sorunlar da bunlara dâhildir. Tüm bunlar Ymeene'yi İngiltere'nin ilk ymbrynesi yapmakla kalmaz, aynı zamanda döngübiliminin esas öncülerinden biri kılar. Arkadaşı Englebert'in katkıları da göz ardı edilmemelidir: Çıkarıp takabildiği kafasının içindeki beyni bilimle ilgili her türlü konuya çalışırdı ve eğer öylesine ayrıntılı notlar tutmamış olsaydı Ymeene'nin büyük buluşlarının çoğu unutulup giderdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çeken Tombs olmuş ve –her ne kadar söylediklerinde doğruluk payı olmasa da– adamın tek başına hareket ettiğini ve çevirdiği dalaverelerin diğer konsey üyeleri tarafından onaylanmadığını iddia etmişler. Derken suçlanma sırası Ymeene'ye gelmiş ve kızı yetkili makama karşı gelmekle itham edip Amansız Çorak Topraklar'a sürmek istemişler. Fakat bunu duyan tuhaflar Ymeene'yi savunmak için ayaklanmış ve konsey üyelerini çamur (ve biraz da gübre) yağmuruna tutup adamları döngüden kovmuşlar.[3]

Bunu takip eden haftalarda tuhaflar Ymeene'yi liderleri olarak görmeye başlamışlar. Sanki döngünün herhangi bir aksaklık yaşanmadan başa sarıp sarmadığını kontrol ediyor olması yetmezmiş gibi kişisel anlaşmazlıkları çözmesi, konseyin çok sayıdaki kanunundan hangilerinin muhafaza edilmesi ve hangilerinin yürürlükten kalkması gerektiği konusunda karar oyunu kullanması, muhafaza edilen kanunları ihlal edenleri cezalandırması ve benzer konular için Ymeene'ye başvurur olmuşlar. Kız kısa zamanda yeni rolüne ayak uydurmuş ama aynı zamanda kafası da allak bullak haldeymiş. Döngüdeki tuhafların en yenisi ve en deneyimsizi oymuş. Hatta zamanının tümünü insan olarak geçirmeye başlayalı yalnızca altı ay olmuş! Ama yoldaşları onun deneyimsizliğini bir lütuf olarak görüyorlarmış: Zihni tazecikmiş, önyargısızmış, tarafsızmış, adilmiş ve insanların dünyasındansa kuşların dünyasına aitmiş gibi görünen sessiz ama vakur bir bilgeliği varmış.

Oysa tüm bilgeliğine rağmen Ymeene en büyük sorunlarını henüz çözebilmiş değilmiş: Bir ucundan diğer ucuna yalnızca doksan metre uzunluğundaki küçücük bir yerde yüzden fazla tuhaf nasıl yaşarmış? Bir kez kurulduktan sonra, döngünün kapsadığı zaman aralığını genişletmek mümkünmüş ama kapladı-

3 Bu küçük ama popüler başkaldırı, tuhafların dünyasında anaerkil ymbryne önderliğinin başlangıcı olsa da geçmişe tamamen sünger çekildiği anlamına gelmez. Konsey ve kafadarları ellerindeki gücü öylece bırakıp gitmemişler, sonraki yıllarda başarısızlıkla sonuçlanan bir dizi darbe girişiminde bulunmuşlardır. Ama bu hikâyeyi başka bir zamana bırakalım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğı alanı genişletmek söz konusu bile olamazmış ve Ymeene'nin döngüsü yalnızca birkaç düzine çadırdan ibaret olan küçük kamplarını barındıracak boyutlardaymış. Pek fazla yiyecekleri yokmuş ve döngü sıfırlandıkça her gün erzakları yenilense de asla herkesi doyurmaya yetecek kadarını bulamıyorlarmış. (Döngünün dışında çetin bir kış hüküm sürüyormuş; dolayısıyla avlayabilecekleri ya da toplayabilecekleri pek fazla şey yokmuş; dışarı çıktıklarında da yiyebilecekleri bir şeyler yerine, gözlerinin önünde yok olan tuhafları bulmayı takıntı haline getirmiş sıradan insanlardan tarafından kurulmuş çetelerle karşılaşma olasılıkları daha yüksekmiş.)

Bir gece Ymeene ve Englebert, yemek pişirmek için yaktıkları ateşin başındaki kalabalığın arasında otururlarken durumları hakkında konuşmaya başlamışlar.

"Ne yapacağız?" demiş kız. "Eğer burada kalırsak açlıktan öleceğiz ama burayı terk etmeye kalkarsak da sıradan insanların ellerine düşeceğiz."

Englebert kafasını boynundan ayırıp kucağına koymuş ve tepesini iki eliyle kaşımaya başlamış. Derin düşüncelere daldığı anlarda hep böyle yaparmış. "Bol bol yiyecek bulabileceğimiz başka bir yerde daha büyük bir döngü yaratabilir misin?" diye sormuş Ymeene'ye. "Eğer görülmemeye özen gösterirsek hep beraber buradan gidebiliriz."

"Karlar eridiğinde neden olmasın? Ama şimdi yaratacağım her döngüde soğuktan donarak ölürüz."

"O halde bekleriz," demiş adam. "Havalar ısınana dek biraz açlık çekmek zorunda kalacağız, o kadar."

"Ya sonra ne olacak?" diye sormuş kız. "Muhtaç halde gelen tuhafların sayısı artacak ve kısa süre sonra o döngüye de sığamayacağız. Sınır aşılacak. Bunca sorumluluğu kaldıramam."

Englebert iç geçirmiş ve kafasını kaşımış. "Keşke kendini kopyalayabilseydin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ymeene'nin suratına garip bir ifade yerleşmiş. "Ne dedin sen?"

"Keşke kendini kopyalayabilseydin," diye tekrarlamış Englebert. "Eğer kendini kopyalayabilseydin birden fazla döngü yaratabilirdin ve biz de biraz olsun yayılabilirdik. Bu kadar kalabalık oluşumuz beni kaygılandırıyor. Gruplaşmalar olacak ve tartışmalar çıkmaya başlayacak. Ve, Gökler korusun, eğer bu döngünün başına trajik bir şeyler gelirse İngiltere'deki tuhaf nüfusu bir çırpıda yarıya iner."

Ymeene, Englebert'e dönük olsa da gözleri uzaklara dalmış.

"Aklında ne var?" diye sormuş adam. "Kendini kopyalamanın bir yolunu mu *buldun*?"

"Bir ihtimal," diye yanıtlamış kız. "Bir ihtimal."

Ertesi sabah Ymeene tüm tuhafları toplamış ve kısa bir süreliğine oradan ayrılacağını söylemiş. Her ne kadar döngüyü sil baştan başlatmak için zamanında döneceğine dair söz verse de panik kalabalığa dalga dalga yayılmış. Gitmemesi için ona yalvarmışlar ama Ymeene hayatta kalabilmeleri açısından gidişinin büyük önem taşıdığı konusunda ısrarcıymış.

Englebert'i vekil tayin etmiş, kuş suretine bürünmüş ve döngüsünü yarattığı günden beri ilk kez oradan ayrılmış. Garipfordshire'ın donuk ormanlarının semalarında süzülürken karşılaştığı her kuşa aynı soruyu sormuş: "İnsana dönüşebilen hiçbir kuş tanıyor musunuz?" Tüm gün ve gece boyunca aramış, taramış ama nereye giderse gitsin aldığı yanıt hep hayır olmuş. O gecenin geç saatlerinde yorgun ve hüsrana uğramış halde döngüsüne geri dönmüş ama mağlubiyeti kabul edecek değilmiş. Döngüyü başa sarmış, Englebert'in sorularını savuşturmuş ve nefes bile almadan tekrar kanat çırpmaya koyulmuş.

Kanatlarına ve gözlerine ağrılar girene kadar aramaya devam etmiş. Bu sırada aklında hep aynı düşünce varmış: "Dünyada benim gibi başka yaratıklar da olmalı, değil mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonuçsuz kalan aramalarla geçirdiği uzun bir günün ardından türünün tek örneği olduğuna neredeyse ikna olmak üzereymiş. Bu düşünce yüzünden hem son derece çaresiz hem de yapayalnız hissetmeye başlamış.

Sonra, tam da güneşin batmak üzere olduğunu fark edip döngüsüne dönmeye karar verdiği sırada aşağıda bir şey dikkatini çekivermiş. Ormandaki açıklıkta bir kerkenez sürüsü ve... aralarında da genç bir kadın varmış. Her şey göz açıp kapayıncaya dek olmuş. Kerkenezler onu gördükleri anda havalanıp ormana dağılıvermişler. Genç kadınsa o kargaşada ortadan kaybolmuş. Ama o kadar çabuk nereye kaybolmuş olabilirmiş ki?

Kerkenez suretine bürünüp diğerleriyle birlikte uçup gitmiş olabilir miymiş?

Ymeene pike yapıp peşlerine düşmüş ve yaklaşık bir saat boyunca kerkenezlerin izini bulmaya çalışmış ama kerkenezler çakırdoğanların en sevdiği avlardan biri olduklarından Ymeene'yi görür görmez korkuya kapılmışlar. Ymeene onlara yaklaşmak istiyorsa başka bir yol bulmak zorundaymış.

Hava karanlıkmış. Arkadaşlarının yanına dönüp döngüyü başa sarmış, közlenmiş beş mısır koçanını ve iki koca kâse dolusu pırasa çorbasını mideye indirmiş –bütün gün uçtuğu için açlıktan midesi zil çalıyormuş– ve ertesi sabah, kerkenezleri gördüğü ormanlık alana geri dönmüş. Bu kez çakırdoğan suretinde uçarak değil de insan suretinde yürüyerek açıklığa yaklaşmış. Kerkenezler onu fark ettikleri anda kanatlanıp ağaçlara konmuşlar ve temkinli ama korkusuz gözlerle onu izlemeye koyulmuşlar. Ymeene açıklığın ortasında dikilip onlara seslenmiş ama konuştuğu dil ne insanlarınkine ne de çakırdoğanlarınkine benziyormuş. Dudaklarından dökülen sözcükler, insan gırtlağının elverdiği ölçüde yarım yamalak telaffuz edebildiği birkaç kelime kerkenezceden ibaretmiş.

"Aranızdan biri diğerleri gibi değil," demiş, "ve o genç kadına sesleniyorum. Hem kuş hem de insansın. Ben de aynı kabiliyetle

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kutsandım ve lanetlendim, aynı kabiliyetle kutsandım ve seninle konuşmayı çok istiyorum."

Kerkenezce konuşan bir insan görmek ağaçlardaki kerkenezlerin panik içinde cıvıldaşmalarına yol açmış. Derken Ymeene kanat sesleri duymuş ve yalnızca birkaç saniye sonra genç kadın bir ağaç gövdesinin ardından kendini göstermiş. Koyu renkli, pürüzsüz bir teni varmış; saçları kısacıkmış; uzun, ince ve kemikli suratı açıkça kuşlarınkine benziyormuş; üzerine geçirdiği kürk ve derilerle soğuktan korunmaya çalışıyormuş.

"Beni anlayabiliyor musun?" diye sormuş Ymeene İngilizce.

Genç kadın çekingen bir tavırla başını aşağı yukarı sallamış. *Biraz*, demek ister gibiymiş.

"İnsanların dilini konuşabiliyor musun?" demiş Ymeene.

"*Si, un poco*,"* diye yanıtlamış genç kadın.

Ymeene kızın konuştuğu dilin insanlara ait olduğundan eminmiş ama sözcüklerin ne anlama geldiğini anlayamamış. Genç kadının göçebe bir kuş sürüsünden ayrılıp buradaki kerkenezlere daha sonradan katılmış olabileceğini düşünmüş.

"Benim adım Ymeene," demiş kendini göstererek. "Senin adın ne?"

Genç kadın boğazını temizlemiş ve kerkenezce tiz bir çığlık atmış.

"Belki de şimdilik sana Bayan Kestrel** desek daha iyi olacak," demiş Ymeene. "Bayan Kestrel, sana sormak istediğim çok önemli bir soru var. Daha önce hiç bir şeyi... *birden fazla kere* tekrar edebildiğin oldu mu?"

Genç kadının anlamasını umarak parmağıyla havada geniş bir daire çizmiş.

Gözleri fal taşı misali açılan Bayan Kestrel birkaç adım öne çıkmış. Tam o sırada dalların birinden biraz kar dökülmüş ve

* (İsp.) "Evet, biraz." –*çn*

** (İng.) Kerkenez. –*çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bayan Kestrel kollarını gösterişli bir tavırla açarak yerdeki karı yok edip ikinci kez daldan dökülmelerini sağlamış.

"Evet!" diye haykırmış Ymeene. "Yapabiliyorsun! Sen de yapabiliyorsun!" Sonra kolunu havaya kaldırmış ve karın düşüşünü üçüncü kez başa sarmış. Bayan Kestrel'in ağzı şaşkınlıktan bir karış açılıvermiş.

Kahkahalar eşliğinde el çırparak birbirlerine doğru koşup sevinçle haykırmışlar ve sarılmışlar. İkisi de kendi dilinde heyecanla cır cır öttüğünden birbirlerini pek anladıkları söylenemezmiş. Ağaçlardaki kerkenezler de sevinç içindeymiş. Ymeene'nin dost olduğunu anlayınca dallarından havalanıp heyecanla cıvıldayarak kadınların etrafında uçuşmaya başlamışlar.

Ymeene'nin hissettiği rahatlamanın tarifi imkânsızmış. Her ne kadar tuhafların arasında bile tuhaf kalsa da artık yalnız olmadığını biliyormuş. Onun gibi başkaları da varmış ve bu da tuhafların toplumunun daha güvenli, daha makul bir yere dönüşebileceği anlamına geliyormuş. Artık kibirli erkeklerin basiretsiz kaprisleriyle yönetilmeyeceklermiş. Toplumun alabileceği şekli yalnızca hayal edebiliyor olsa da Bayan Kestrel'i bulmanın önemli bir keşif olduğunun farkındaymış. Zar zor da olsa bir saat kadar konuşmuşlar ve sonunda Bayan Kestrel, Ymeene'yle birlikte döngüye gitmeyi kabul etmiş.

Gerisi malum. Bayan Kestrel tuhaflarla birlikte yaşamaya başlamış. Ymeene döngüler hakkında bildiği her şeyi ona öğretmiş ve kısa zaman sonra, Bayan Kestrel tek başına bir döngüyü ayakta tutabilecek hale gelmiş. Bu da Ymeene'nin onlar gibi zamanı başa sarabilen diğer kuşkadınları bulabilmek adına daha uzun yolculuklara çıkabilmesine olanak sağlamış. Ymeene bu işte epey başarılıymış. Kısa zaman içinde sayıları beşe çıkmış. Yeni gelenlerin eğitimleri tamamlandığında ve yiyecek kıtlığı çektikleri çetin kış mevsimi yumuşayarak yerini bahara bıraktığında tuhafları aralarında bölüşmüşler ve beş yeni döngü kurmak için toprakları boydan boya geçmişler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Döngüleri aklıselim ve adilane bir şekilde yönetilen güvenli sığınaklar olarak görülmüş ve kısa süre içinde dilden dile yayılmışlar. Sıradan insanların tasfiyesinden kurtulan tuhaflar onlara sığınmak için İngiltere'nin dört bir yanından akın etmeye başlamışlar ama döngülere kabul edilmeleri için kuşkadınların kurallarını benimsemeleri gerekiyormuş. Kadınlara türlerinin ilk örneğinin şerefine *ymeeneler* demeye başlamışlar (ama aradan geçen zamanla ve İngiltere'deki aksanların yavaş yavaş geçirdiği evrimle bu sözcük *ymbryne* halini almış).

Ymbryneler edindikleri bilgileri paylaşmak ve işbirliği yapmak için yılda iki kez konsey düzenlemeyi âdet haline getirmişler. Ymeene uzun yıllar boyunca gelişmeleri takip etmiş. Ymbrynelerin ve döngülerin sayısındaki artışı gururla izlemiş. Artık yüzlerce tuhafı koruyup kollayabiliyorlarmış. Ymeene mutluluk içinde yüz elli yedi yaşına dek yaşamış. Tüm bu yıllar boyunca Englebert'le aynı evde (ama asla aynı odada değil) yaşamışlar ve birbirlerine yoldaşlık etmişler. Ymeene'yi alıp götüren, Avrupa'yı kasıp kavuran acımasız Kara Veba salgını olmuş. O öldüğünde, kurtardığı tüm tuhaflar hâlâ hayattaymış ve onların çocuklarıyla torunları hayatlarını riske atarak düşman topraklarını boylu boyunca aşıp onu upuzun bir cenaze alayı halinde ormana, Englebert'in hatırlayabildiği kadarıyla Ymeene'nin doğduğu ağaca dek taşımışlar ve Ymeene'yi o ağacın kökleri arasına gömmüşler.[4]

4 Ymeene'nin ağacı uzun yıllar boyunca tuhafların hac yolcuğunun en önemli duraklarından biri olmuştur ama ne yazık ki zaman içinde ağacın yeri kaybedilmiştir. Öte yandan siyah kırçıllı somon rengi tüylerinden biri kadim bir yadigâr olarak saklanmıştır ve günümüzde hâlâ cam bir muhafazanın içinde, Saygınlar Panteonu'nda sergilenmektedir.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Hayaletlerle Arkadaşlık Eden Kadın

Evvel zaman içinde; kahkaha atarken sesi incecik çıkan, koyu tenli ve hayaletleri görebilen Hildy adında tuhaf bir kadın yaşarmış. Hildy hayaletlerden biraz olsun korkmazmış çünkü ikisi de henüz küçücük birer çocukken ikiz kız kardeşi boğulmuş ve Hildy büyürken en yakın arkadaşı hep kız kardeşinin hayaleti olmuş. Her şeyi birlikte yaparlarmış: Evlerini çepeçevre saran gelincik bahçelerinde koşar, yaşadıkları kasabanın kırlarında çelikçomak oynar ve gecenin geç saatlerine kadar birbirlerine yaşayan insanlar hakkında korkutucu hikâyeler anlatırlarmış. Kız kardeşinin hayaleti Hildy'yle okula bile gelirmiş. Öğretmenin arkasında durup ondan başka kimsenin görmediği suratını şekilden şekle sokarak Hildy'yi eğlendirirmiş, diğer öğrencilerin sınav kâğıtlarına bakıp cevapları Hildy'nin kulağına fısıldayarak sınavlarında yardım edermiş. (Hildy'den başka kimse onu duyamayacağından aslında bağırarak da söylese olurmuş ama her ihtimale karşı fısıldamayı daha akıllıca buluyormuş.)

Hildy'nin on sekizinci yaş gününde kız kardeşi birtakım hayalet işleri için çağırılmış.

"Ne zaman geri döneceksin?" diye sormuş Hildy çılgına dönmüş halde, çünkü kız kardeşi öldüğünden beri ayrı geçirdikleri tek bir gün bile olmamış.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yıllar sürecek değil," diye yanıtlamış kız kardeşi. "Seni çok özleyeceğim."

"Benim seni özleyeceğimden daha çok değil," demiş Hildy sefil bir halde.

Hildy'nin kız kardeşi göz pınarlarında biriken hayalet gözyaşlarıyla onu kucaklamış. "Birkaç arkadaş edinmeye çalış," demiş ve ardından pat diye ortadan kaybolmuş.

Hildy kız kardeşinin tavsiyesini dinlemek için elinden geleni yapmaya çalışsa da daha önce hiç yaşayan arkadaşı olmamış ki. Davet edildiği bir partide bir türlü cesaretini toplayamadığından kimseyle konuşmayı başaramamış. Babası Hildy'yle çay içmesi için iş arkadaşlarından birinin kızını davet etmiş ama Hildy öylesine gergin, öylesine ne diyeceğini bilemez haldeymiş ki tek söyleyebildiği, "Daha önce hiç çelikçomak oynadın mı?" olmuş.

"O dediğini yalnızca çocuklar oynar," diye yanıtlamış kadın ve ardından bir bahane uydurup erkenden kalkmış.

Böylece Hildy hayaletleri insanlara yeğlediğini fark etmiş ve birkaç hayalet arkadaş edinmeye karar vermiş. Ama bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yokmuş. Hildy hayaletleri görebiliyor olsa da onlarla konuşmak pek o kadar kolay değilmiş. Anlarsınız ya... Hayaletler az da olsa kedilere benzer: Onları yanınızda istediğinizde asla ortalıkta görünmezler ve çağırıldıklarında nadiren gelirler.[1]

Hildy mezarlığa gitmiş. Hiçbir şey yapmadan oracıkta durup saatlerce beklemiş ama hiçbir hayalet onunla konuşmaya yeltenmemiş. Hildy'yi çimenlerin öte yanından şüpheci ve mesafeli bakışlarla izlemekle yetinmişler. Hildy çok uzun zaman önce ölmüş olabileceklerini ve yaşayan insanlara güvenmemeleri gerektiğini anlayacak kadar çok şey görüp geçirdiklerini düşünmüş. Kısa süre önce ölmüş olanlarla daha kolay arkadaşlık kurabileceğini

1 Bu durum kediayılar için de geçerlidir. Tabii eğer onlardan biriyle aranızda özel bir bağ yoksa.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

düşünerek cenazelere gitmeye başlamış. Tanıdığı insanlar pek o kadar sık ölmediğinden hiç tanımadığı insanların cenazelerine gitmek zorunda kalmış. Yas tutanlar neden orada olduğunu sorunca Hildy yalana başvurup ölenin uzaktan bir akrabası olduğunu söylüyor, sonra da rahmetlinin iyi biri olup olmadığını ve kırlarda koşup çelikçomak oynamayı sevip sevmediğini soruyormuş. Yas tutanlar kızın biraz acayip olduğunu düşünüyorlarmış (ki aslına bakarsanız haksız da sayılmazlarmış) ve akrabalarının hoşnutsuzluğunu sezen hayaletler Hildy'ye yüz vermiyormuş.

İşte, tam o günlerde Hildy'nin annesiyle babası ölmüş. *Belki de onlar benim hayalet arkadaşım olmak isterler*, diye düşünmüş kız ama hayır, annesi de babası da Hildy'nin ölü kız kardeşini bulmak için oradan ayrılıp kızcağızı bir başına bırakmışlar.

Hildy'nin aklına yeni bir fikir gelmiş: Annesiyle babasının evini satıp oradan eline geçen parayla kendine, hayaletleri içinde hazır ve nazır olan hayaletli bir ev alabilirmiş. Emlakçı, kızı pek sinir bozucu ve tuhaf bulmuş (ki aslına bakarsanız haksız da sayılmazmış) çünkü Hildy'ye ne zaman güzel bir ev gösterse Hildy'nin ilk tepkisi orada cinayet ya da intihar veya daha da iyisi, *hem* cinayet *hem* intihar gibi korkunç bir olayın yaşanıp yaşanmadığını sormak oluyormuş. Sonra da geniş mutfağa ve aydınlık misafir odasına hiç aldırış etmeyip tavan arasını ve bodrum katını gezmek istiyormuş.

Nihayet dilediği kadar hayaletli bir ev bulup satın almış. Oysa yeni evine taşındıktan sonra ilk fark ettiği şey, eve musallat olan hayaletin sürekli orada olmadığıymış; zincirleri şangırdatmak ya da kapıları çarpmak için yalnızca birkaç gecede bir uğruyormuş.

"Gitme," demiş hayaleti evden ayrılmak üzereyken yakalayan Hildy.

"Üzgünüm, musallat olmam gereken başka evler de var," diye yanıtlamış oğlan ve ardından aceleyle çıkıp gitmiş.

Hildy kendini aldatılmış gibi hissediyormuş. Yarı zamanlı bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hayaletten daha fazlasına ihtiyacı varmış. Hayaletli bir ev bulmak için girdiği tüm zahmetlere rağmen satın aldığı ev, görünüşe bakılırsa, *yeterince* hayaletli değilmiş. Dünyanın en hayaletli evine ihtiyacı olduğuna karar vermiş ve böylece hayaletli evler hakkında kitaplar alıp kendini araştırmaya vermiş. Yarı zamanlı hayaleti orayı biraz şangırdatıp burayı biraz tangırdatarak odadan odaya koştururken oğlanın peşine düşüp neler bildiğini sormuş. (Hildy bunu üstüne alınmamaya çalışsa da oğlan hep musallat olması gereken çok daha önemli bir yere geç kalmış gibi davranıyormuş.) O da, "Kwimbra," hakkında bir şeyler geveleyip aceleyle oradan ayrılmış. Hildy yaptığı araştırmalar sonucunda buranın Portekiz'de bulunan gerçek bir kasaba olduğunu keşfetmiş –*Coimbra* diye yazılıyormuş– ve öğrendiklerinin ışığında, kasabadaki en hayaletli evin hangisi olduğunu bulması pek uzun sürmemiş. Orada yaşayan adamla mektuplaşmış. Adam mektuplarında gece gündüz demeden vücutsuz çığlıklar ve masalardan uçan şişeler tarafından rahatsız edildiğini yazınca Hildy bunun kulağa ne kadar hoş geldiğini söylemiş. Adam kızın tavrının son derece garip olduğunu düşünse de Hildy'nin kibarlığını takdir ediyormuş ama Hildy evini satın almayı teklif ettiğinde olabildiğince nazik bir şekilde kızın teklifini geri çevirmiş. Evin nesillerdir ailesine ait olduğunu açıklayıp böyle kalmasını istediğini söylemiş. Ev, onun sırtında taşıması gereken bir yükmüş.

Hildy gitgide çaresizliğe sürükleniyormuş. Moralinin iyice bozulduğu bir anda birilerini öldürmeyi bile aklından geçirmiş çünkü öldürdüğü kişinin hayaletinin kendisine musallat olacağına inanıyormuş ama bunun arkadaş edinmek için pek hoş bir yöntem olmadığına karar verip fikrinden çabucak vazgeçmiş.

En nihayetinde, eğer dünyanın en hayaletli evini satın alamıyorsa onu kendi kendine inşa edebileceğine karar vermiş. İlk iş olarak, evini inşa etmek için aklına gelen en hayaletli yeri seçmiş: kasabada görülen son salgın hastalık sırasında toplu bir ce-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

naze törenine ev sahipliği yapmış olan tepeyi. Sonra, bulabildiği en hayaletli inşaat malzemelerini toplamış: Keresteleri kimsenin kurtarılamadığı bir gemi enkazından, tuğlaları yıkık bir krematoryumdan, taş sütunları içindeki yüzlerce insanla birlikte yanıp kül olan bir düşkünler evinden ve pencereleriyse bütün ailesini zehirleyerek öldüren akıl hastası bir prensin sarayından getirtmiş. Sonra da evini diğer hayaletli evlerden satın aldığı mobilyalarla, kilimlerle ve objelerle süslemiş. Bunlara, Portekiz'deki adamın evi de dâhilmiş; adam ona her gece tam üçte bebek ağlaması sesi çıkaran bir çalışma masası göndermiş. Hildy bununla da yetinmeyip sırf kendini garantiye almak için oturma odasında, yakınlarını henüz kaybetmiş ailelerin koca bir ay boyunca ölülerinin başında beklemesine izin vermiş ve ardından uğultulu bir yağmur fırtınasının ortasında, gecenin bir yarısında yeni evine taşınmış.

Hayal kırıklığına uğradığı söylenemezmiş, en azından başlangıçta. Her yer hayaletlerle doluymuş! Öyle ki ev, hepsinin aynı anda sığabileceği kadar geniş değilmiş. Hayaletler özellikle bodrum katını ve tavan arasını tercih ediyormuş, yatağın altına ya da gardıroplara girmek için birbirleriyle didişiyorlarmış ve banyonun önünde her daim uzun bir kuyruk oluyormuş. (Elbette tuvaleti kullandıkları yokmuş ama darmadağın ve korkutucu göründüklerinden emin olmak için aynada saçlarına bakmaktan pek hoşlanıyorlarmış.) Saatlerce çimlerin üstünde dans ediyorlarmış ama bunun nedeni, hayaletlerin dans etmeyi sevmesi değil, evin altına gömülü insanların Dans Salgını[2] sırasında hayatlarını kaybetmiş olmalarıymış.*

2 Dans Salgını milyonlarca insanın ölümüne neden olmuş ama kurbanları foks-trot dansını, Çarliston dansını ve çaça adımlarını icat etmiş. Anlayacağınız, karmakarışık bir şeymiş.

* (Orj.) Dance Plague. 1518 yılında Strazburg'da baş gösteren bir hastalık. Birçok insanın istemsiz bi şekilde dinlenmeden dans etmesi şeklinde ortaya çıkmıştır. Dans edenlerden bazıları kalp krizi, inme veya yorgunluktan ötürü hayatını kaybetmiştir. *–çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hayaletler borulara vuruyor, pencereleri çarpıyor ve raflardaki kitapları yere düşüyorlarmış. O sırada Hildy'nin tek yaptığıysa odadan odaya dolaşıp kendini tanıtmakmış.

"Bizi görebiliyor musun?" diye sormuş genç bir adamın hayaleti. "Ve korkmuyorsun, öyle mi?"

"Hem de hiç," diye yanıtlamış Hildy. "Hayaletleri severim. Daha önce hiç çelikçomak oynadın mı?"

"Hayır, üzgünüm," diye mırıldanmış hayalet ve arkasını dönmüş.

Adam sanki tek istediği birilerini korkutmakmış da Hildy onu bundan mahrum bırakmış gibi somurtarak oradan ayrılmış. Hal böyle olunca Hildy de karşılaştığı bir sonraki hayaletten korkmuş numarası yapmaya karar vermiş. Bu, mutfaktaki bıçakların havada süzülmesine neden olan yaşlı bir kadınmış.

"Ahhhh!" diye bağırmış Hildy. "Bıçaklarıma neler oluyor! Aklımı kaçırmış olmalıyım!"

Yaşlı kadın halinden memnun görünüyormuş; geriye doğru bir adım atıp bıçakları iyice havalandırmak için kollarını yukarı kaldırmış ama tam o anda, yerde sürüne sürüne arkasından geçmekte olan başka bir hayalete takılıp düşmüş. Yaşlı kadının hayaleti yere serilirken bıçaklar da tangır tungur sesler eşliğinde tezgâha saçılıvermiş.

Yaşlı kadının hayaleti, "Sen orada ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırmış yerde sürünen hayalete. "İş başında olduğumu görmüyor musun?"

"Adımını attığın yere dikkat etmelisin!" diye bağırarak karşılık vermiş yerde sürünen hayalet.

"*Adımını attığım* yere dikkat mi edeyim?"

Hildy kendini tutamayıp gülmeye başlamış. Böylece hayaletler birbirleriyle didişmeyi kesip gözlerini ona dikmişler.

"Sanırım bizi görebiliyor," demiş yerde sürünen hayalet.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, bu apaçık ortada," demiş yaşlı kadının hayaleti. "Ve hiç de korkmuş gibi durmuyor."

"Hayır. Korkmuştum!" demiş Hildy kahkahasını bastırmaya çalışarak. "Doğruyu söylüyorum!"

Yaşlı kadının hayaleti ayağa kalkıp üstündeki tozları silkelemiş.

"Düpedüz benimle dalga geçiyorsun," demiş. "Ölümüm boyunca hiç böylesine aşağılanmamıştım."

Hildy ne yapması gerektiğini bilmiyormuş. Kendisi olmaya çalışmış ama bunun ona hiçbir faydası olmamış. Hayaletlerin ondan beklediğini düşündüğü şekilde davranmaya çalışmış ama bunun da ona hiçbir faydası olmamış. Cesareti kırılmış halde, hayaletlerin banyoyu kullanmak için sıraya girdiği koridora gitmiş ve, "Aranızda arkadaşım olmak isteyen kimse var mı? Çok iyiyimdir ve yaşayan insanlar hakkında dinlemekten hoşlanacağınız bir sürü korkutucu hikâye bilirim," demiş. Ama hayaletler ona cevap vermek yerine ayaklarını sürüyüp gözlerini yere dikmeyi tercih etmişler. Kızın çaresizliğini görebiliyorlarmış ve bu, kendilerini garip hissetmelerine yol açıyormuş.

Uzun bir sessizliğin ardından Hildy omuzlarını sarkıtıp utançtan alev alev yanan yüzüyle koridordan çıkmış. Verandada oturmuş ve salgın hayaletlerinin bahçede dans etmesini izlemiş. Başarısız olduğunu düşünüyormuş. En nihayetinde ölü bile olsalar kimseyi kendisiyle arkadaşlık etmeye zorlayamazmış.

Görmezden gelinmek yalnızlıktan bile daha beter bir hismiş. Böylece Hildy evi satmayı planlamış. Eve bakmaya gelen ilk beş kişi daha sokak kapısından girmeden korkup kaçmış. Hildy hayaletli eşyalarından bazılarını asıl sahiplerine satarak evi hayaletler tarafından biraz daha az istila edilmiş bir hale getirmeyi denemiş. Portekiz'deki adama bir mektup yazarak inleyen çalışma masasını geri almakla ilgilenip ilgilenmediğini sormuş. Adamın yanıtı hiç gecikmemiş. Çalışma masasını istemediğini ama kızın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

durumunun iyi olduğunu umduğunu söylemiş. Ve mektubunu da şöyle imzalamış: "*Arkadaşın, Joào.*"

Hildy birkaç dakika boyunca gözlerini o son iki sözcükten ayıramamış. Bu adamı gerçekten arkadaşı gibi görebilir miymiş? Yoksa yalnızca... arkadaş canlısı mı davranıyormuş?

Adamın mektubuna yanıt vermiş. Mektubu yazarken takındığı üslup son derece şen ve tasasızmış. Kendini oldukça iyi hissettiği konusunda yalan söyleyip onun hatırını sormuş. Ve mektubunu da şöyle imzalamış: "*Arkadaşın, Hildy.*"

Joào ve Hildy birbirlerine birkaç mektup daha yazmışlar. Mektuplarının hepsi kısa ve yalınmış; çoğu gelişigüzel hoşbeşten ve hava hakkındaki gözlemlerinden ibaretmiş. Hildy hâlâ Joào'nun onu arkadaşı gibi mi gördüğünden, yoksa kibarlığından mı böyle davrandığından emin olamıyormuş. Fakat öte yandan adam son mektubunu şöyle bitirmiş: "Eğer olur da günün birinde kendini Coimbra'da bulursan, seni ağırlamaktan memnuniyet duyarım."

Hildy aynı gün Portekiz'e bir tren bileti almış, o gece bavulunu envaiçeşit kıyafetle doldurmuş ve ertesi sabah erkenden onu tren istasyonuna götürecek at arabasını beklemeye koyulmuş.

At arabası geldiğinde sokak kapısının önünde durup, "Hoşçakalın hayaletler!" diye bağırmış neşe içinde. "Birkaç haftaya dönerim!"

Hayaletler ona yanıt vermemiş. Hildy'nin tek duyabildiği mutfaktan gelen şangırtıymış. Böylece omuzlarını silkmiş ve at arabasına doğru seğirtmiş.

Joào'nun Coimbra'daki evine ulaşmak için çıktığı seyahat, toz toprak ve kan ter içinde geçen upuzun bir hafta sürmüş. Bu uzun yolculuk sırasında kendini kaçınılmaz hüsrana hazırlamaya çabalamış. Hildy ve Joào mektuplarda iyi anlaşıyorlarmış ama Hildy, yüz yüze geldiklerinde adamın ondan hoşlanmayacağından adı gibi eminmiş çünkü kimse ondan hoşlanmıyormuş. Ya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendini hazırlayacakmış ya da bir kez daha reddedilmenin vereceği acı onu yıkıp geçecekmiş.

Nihayet adamın, çatlak pencerelerden gözleriyle tepeden onu izliyormuş gibi görünen ve evden ziyade hortlağa benzeyen konağına varmış. Hildy verandaya doğru yürürken ön bahçedeki ölü meşe ağacından çığlık çığlığa siyah kargalar havalanmış. Boynuna geçirdiği ipin ucunda, üçüncü katın balkonundaki tırabzanlardan sallanan bir hayalet görmüş ve ona el sallamış. Hayalet de şaşkın şaşkın ona karşılık vermiş.

Joào kapıyı açmış ve kızı içeri buyur etmiş. Nazik ve cana yakınmış ve Hildy'nin toz toprak içindeki kabanını alıp tarçın aromalı sütlü çay ve biraz da kek ikram etmiş. Keyifli bir sohbeti varmış; Hildy'nin yolculuğunun nasıl geçtiğini, yolda havanın nasıl olduğunu ve geldiği yerde çayı nasıl içtiklerini sormuş. Oysa Hildy'nin dili sürçüp duruyormuş ve kendini gülünç duruma düşürdüğünden adı gibi eminmiş. Üstelik söylediklerinin kulağa ne kadar saçma geldiğini düşündükçe söyleyecek bir şeyler bulmakta da güçlük yaşar olmuş. Nihayet, bilhassa uzun bir sessizliğin ardından Joào, "Seni incitecek bir şey mi yaptım?" diye sormuş. İşte o anda Hildy, gerçek bir arkadaş edinmek için eline geçebilecek en iyi fırsatı mahvettiğini anlamış. Az sonra gözlerine hücum edeceğini bildiği yaşları gizlemek için masadan kalkıp yandaki odaya dalmış.

Joào, Hildy'nin mahremiyetine saygı göstererek kızın peşinden gelmemiş. Hildy ise adamın çalışma odasının köşesinde dikilip gözyaşlarını, usulca yüzüne kapattığı avuçlarına akıtmış. Hem kendine öfkeliymiş hem de utanıyormuş. Birkaç dakika sonra arkasından bir *pat* sesi gelmiş ve sesin geldiği tarafa döndüğünde masanın üstünde, eline geçirdiği kalemleri ve kâğıt ağırlıklarını teker teker yere atan genç bir kızın hayaletinin oturduğunu görmüş.

"Kes şunu," demiş Hildy gözyaşlarını silerek. "Joào'nun evini dağıtıyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beni görebiliyorsun," demiş kız.

"Evet ve insanlara çocukça numaralar yapmak için fazlasıyla büyük olduğunu da görebiliyorum."

"Evet, hanımefendi," demiş kız ve duvarın içinde gözden kaybolmuş.

"Onunla konuştun," demiş Joào. Hildy adamın kapı eşiğinden onu izlemekte olduğunu görünce irkilmiş.

"Evet. Onları görebiliyorum. Onlarla konuşabiliyorum da. Bir daha seni rahatsız etmeyecek, en azından bugünlük."

Joào büyülenmiş. Oturup Hildy'ye hayaletlerin hayatını nasıl da zora soktuğunu anlatmaya koyulmuş. Geceleri uyumasına izin vermiyorlarmış, misafirlerini korkutup kaçırıyorlarmış, eşyalarını kırıyorlarmış. Onlarla kendisi de konuşmaya çalışmış ama hiçbirinin onu dinlediği yokmuş. Hatta bir keresinde onlardan kurtulmak için bir rahip bile çağırmış fakat yaptığı şey, hayaletleri öfkelendirmekten ve o gece daha fazla eşyasını kırmalarına yol açmaktan başka işe yaramamış.

"Onlara karşı net ama anlayışlı olmalısın," diye açıklamış Hildy. "Hayalet olmak hiç de kolay değil ve tıpkı diğer herkes gibi onlar da saygı görmek istiyor."

"Sence onlarla benim için konuşabilir misin?" diye sormuş Joào süklüm püklüm.

"Kesinlikle denerim," demiş Hildy. Ve kaç dakikadır kekelemeden ya da garip bir duraksama yaşanmadan sohbet ettiklerini fark etmiş.

Hildy aynı gün işe koyulmuş. Hayaletler ondan saklanmaya çalışıyorlarmış ama Hildy hayaletlerin nereye gitmekten hoşlandığını biliyormuş ve tatlı sözlerle teker teker hepsini konuşmaya ikna etmiş. Konuşmalardan bazıları saatler sürmüş. Hildy onlara dil dökerken Joào hiç sesini çıkarmadan ama hayranlıkla kızı izlemiş. Bunlar üç gün, üç gece sürmüş ama sonunda, Hildy hayaletlerin çoğunu evden ayrılmaya ikna etmeyi başarmış ve geride

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kalan az sayıdaki hayaletten de Joào uyurken sessiz olmalarını ve illa bir şeyler kıracaklarsa da aile yadigârlarından uzak durmalarını rica etmiş.

Joào'nun evinin havası bir anda değişmiş. Tıpkı Joào'nun kendisi gibi. Hildy'yi izlediği üç gün, üç gece boyunca kıza karşı derin duygular beslemeye başlamış. Hildy de Joào'ya karşı boş değilmiş. Aradan zaman geçtikçe onunla istediği konuda rahatça konuşabildiğini fark etmiş ve artık gerçek birer arkadaş olduklarından eminmiş. Öyle olmasına karşın, pek hevesli göründüğünden ve ziyaretini fazlasıyla uzatıp Joào'nun tadını kaçırdığından endişelenmeye başlamış. Hal böyle olunca ziyaretinin dördüncü gününde bavulunu toplamış ve Joào'ya veda etmiş. Eve geri dönmeye, hayaletli olmayan bir eve taşınmaya ve bir kez daha yaşayan arkadaşlar edinmeyi denemeye karar vermiş.

"Umarım tekrar görüşürüz," demiş Hildy. "Seni özleyeceğim, Joào. Belki günün birinde gelip *beni* ziyaret edersin."

"Bu çok hoşuma gider," demiş Joào.

At arabası ve sürücüsü Hildy'yi tren istasyonuna götürmek için bekliyormuş. Hildy, Joào'ya el sallamış ve at arabasına doğru yürümeye koyulmuş.

"Bekle!" diye bağırmış Joào. "Gitme!"

Hildy durmuş ve ona bakmak için arkasına dönmüş. "Neden?"

"Çünkü sana âşık oldum," demiş Joào.

Bunu söylediği anda Hildy de ona âşık olduğunu fark etmiş. Merdivenleri koşarak gerisin geriye çıkmış ve kollarını birbirlerinin bedenlerine dolamışlar.

Bu manzara karşısında, üçüncü katın tırabzanlarından sarkan hayalet bile gülümsemiş.

Hildy ve Joào evlenmişler. Böylece Hildy, Joào'nun evine taşınmış. Her ne kadar artık Joào'yla birlikte olduğu için hayalet arkadaşlara ihtiyaç duymasa da evde kalan birkaç hayalet ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

son derece arkadaş canlısı yaklaşıyormuş. Aradan pek uzun zaman geçmeden bir kızları ve bir de oğulları olmuş. Hildy'nin hayatı öylesine dopdoluymuş ki bu kadarını hayal bile edemezmiş. Sanki tüm bunlar yetmezmiş gibi, ılık bir gece yarısında sokak kapısı çalınmış ve kapıyı açmaya giden Hildy kız kardeşinin, annesinin ve babasının hayaletlerini verandanın üstünde havada süzülürken bulmuş.

"Geri döndünüz!" diye haykırmış Hildy sevinçten ağzı kulaklarına varmış halde.

"Geri döneli çok uzun zaman oldu," demiş kız kardeşi, "ama sen taşınmışsın! Asıl zaman alan, seni bulmak oldu."

"Her ne olduysa oldu," demiş Hildy'nin annesi. "Nihayet beraberiz!"

Derken Hildy'nin iki çocuğu ve Joào uyku mahmuru gözlerini ovuşturа ovuşturа verandaya çıkmışlar.

Hildy'nin küçük kızı, "Pai,"* demiş Joào'ya, "neden Mamàe** havayla konuşuyor?"

"Havayla konuşmuyor," demiş Joào ve karısına gülümsemiş. "Tatlım, yoksa tahmin ettiğim kişilerle mi konuşuyorsun?"

Hildy kollarından birini kocasına, diğerini de kız kardeşine dolamış ve kalbi mutluluktan patlayacak halde, ölü ailesini yaşayan ailesiyle tanıştırmış.

Ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

* (Por.) Babacık. –*çn*

** (Por.) Annecik. –*çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Cocobolo

Zheng babasına taparmış. Bu, Avrupa'nın denizlerin egemenliğini ele geçirmesinden çok daha önceki, Kubilay Han'ın Kadim Çin'e hükmettiği zamanlarmış. Zheng'in babası Liu Zhi de ünlü bir okyanus kâşifiymiş. İnsanlar adamın damarlarında kan yerine deniz suyu aktığını söyler dururmuş. Adam kırk yaşına bastığında kendinden önceki tüm denizcilerden daha fazla şey başarmış: Afrika'nın doğu kıyısının haritasını eksiksiz çizmiş, Yeni Gine ve Borneo'nun göbeğinde yaşayan henüz keşfedilmemiş kabilelerle iletişim kurmuş ve göz alabildiğince uzanan yeni bölgeleri imparatorluk topraklarına katmış. Bu sırada korsanlarla ve eşkıyalarla savaşmış, bir ayaklanmayı bastırmış ve iki kere deniz kazası atlatmış. Adamın özlemle denize baktığı demirden dökülmüş devasa heykeli, Tianjin Limanı'nı süslüyormuş. Zheng'in babasına dair sahip olduğu tek şey o heykelmiş çünkü adam, Zheng henüz on yaşındayken aniden ortadan kaybolmuş.

Liu Zhi'nin uzun yıllar boyunca yalnızca efsaneden ibaret olduğuna inanılan Cocobolo adasını keşfetmek üzere çıktığı seyahat son yolculuğu olmuş. Oradaki ağaçların dallarının meyve yerine yakutla, koca göllerinin ise su yerine sıvı altınla dolu olduğu söylenirmiş. Adam oğlunun yanından ayrılmadan önce Zheng'e şöyle demiş: "Eğer olur da geri dönmezsem günün birinde beni

BELONGS TO KAKTUS TEAM

aramaya geleceğine söz ver. Ayaklarının altında çimenlerin uzamasına izin verme."

Zheng, vahşi okyanusun bile babası gibi bir adamı alt edemeyeceğine inanarak pek düşünmeden söz vermiş ama Liu Zhi asla geri dönmemiş. Adamdan haber alınamadan geçen bir yılın ardından imparator, Liu Zhi'nin anısına görkemli bir cenaze töreni düzenlemiş. Zheng avutulamaz haldeymiş ve günler boyunca, babasının heykelinin ayaklarının dibinde gözyaşı dökmüş. Fakat yaşı ilerledikçe Liu Zhi hakkında adam hayattayken farkına varamadığı ama yeni yeni anlamaya başladığı şeyler öğrenmiş ve babasına dair fikri yavaş yavaş değişmiş. Liu Zhi her daim tuhaf bir adammış ve hayatının son günlerinde iyice tuhaflaşmış. Aklını kaçırdığına dair dedikodular dolanıyormuş.

"Her gün saatlerce yüzerdi. Hatta kış aylarında bile," demiş Zheng'in ağabeyi. "Karada olmaya dayanamıyor gibiydi."

"Balinalarla konuşabildiğini sanıyordu," demiş Zheng'in amcası Ai gülerek. "Bir keresinde onu balinaların dilini konuşmaya çalışırken yakaladım!"

"Her şeyi arkamızda bırakıp ıssızlığın ortasındaki bir adada yaşamamızı istiyordu," demiş Zheng'in annesi. "Ona dedim ki, 'Saraydaki ziyafetlere davet ediliyoruz! Dükler ve vikontlar gibi eğleniyoruz! Neden tüm bunları arkamızda bırakıp çöldeki barbarlar gibi yaşayacakmışız?' O günden sonra benimle doğru düzgün konuşmadı."

İnsanlar, Liu Zhi'nin gençliğinde çok büyük zaferlere imza attığını ama yaşlandıkça efsanelerin peşine düştüğünü söylüyormuş. Konuşan köpeklerin yaşadığı toprakları keşfetmek uğruna bir sefere liderlik etmiş. Roma İmparatorluğu'nun en kuzeyinde, zamanı durdurma becerisine sahip suret değiştiren kadınların yaşadığı bir yerden bahsediyormuş.[1] Sosyete tarafından dışlan-

1 Görünüşe göre İngiltere'deki ymbrynelerle ilgili anlatılanlar dünyanın dört bir yanına yayılmış ve tuhaf olmayan insanlar arasında bile efsanelere malzeme olmuşlar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mış ve nihayetinde, asiller keşiflerini maddi olarak desteklemeyi kesmişler; böylece adam keşifleri için gerekli kaynağı kendi yaratmaya başlamış. Karısını ve çocuklarını beş parasız bırakmak uğruna servetini tükettiğinde zenginliklerinden faydalanmak için Cocobolo'yu bulmayı aklına koymuş.

Zheng babasının acayipliklerinin çöküşüne yol açtığını görmüş. Dolayısıyla erkekliğe adım atarken Liu Zhi'nin hatalarını tekrar etmemek konusunda son derece özenli davranmış. Zheng'in de damarlarında kan yerine deniz suyu akıyormuş. Hal böyle olunca o da babası gibi bir denizci olmuş fakat kendine bambaşka bir kulvar seçmiş. Hiçbir keşif gezisine önderlik etmemiş, imparatorluğun topraklarına toprak katmak için hiçbir askeri sefere çıkmamış. O işini bilen bir adammış, hatta tam bir tüccarmış; dolayısıyla ticaret gemilerinden oluşan koca bir filonun başına geçmiş. Risk almazmış. Korsanların musallat olduğu güzergâhlardan uzak durur, bildiği sulardan asla ayrılmazmış. Üstelik bir hayli de başarılıymış.

Karadaki hayatı benzer ölçüde aleladeymiş. Saraydaki ziyafetlere katılıyor, doğru insanlarla arkadaşlık kuruyormuş. Asla ağzından şaşkınlık yaratacak bir kelime çıkmıyor, kimseye ters düşmüyormuş. Toplumda iyi bir yer edinmiş ve imparatorun yeğeninin şımarık kızıyla çıkar odaklı bir evlilik yapmış. Böylece de soylular sınıfıyla arasındaki mesafe kıl kadar incelmiş.

Her ne kadar ona acı verse de hayatı boyunca kazandıklarını korumak için babasıyla arasındaki bağı hepten kesmiş. Liu Zhi'nin adını bile ağzına almıyormuş. Soyadını değiştirmiş ve sanki onunla kan bağı yokmuş gibi davranmış. Fakat Zheng yaşlandıkça babasına dair anılarını zihninden uzaklaştırmakta zorlanır olmuş. Yaşça büyük akrabaları, Zheng'in tavırlarının Liu Zhi'ninkilere ne denli benzediğiyle ilgili yorumlar yapmaya başlamışlar.

"Yürüme şeklin, kendini taşıma şeklin," demiş halası Xi Pen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seçtiğin sözcükler bile; sanki karşımda dikilen sen değilsin de baban!"

Zheng kendini değiştirmeyi denemiş. Kimsenin babasıyla kıyaslamadığı ağabeyi Deng'in rahat yürüyüş tarzını benimsemeye çalışmış. Konuşmadan önce söyleyeceği kelimeleri kafasında ölçüp tartmaya ve aynı anlama gelen farklı sözcükler seçmeye çalışır olmuş. Ama ne yaparsa yapsın yüzünü değiştirmesi mümkün değilmiş; dolayısıyla ne zaman limandan geçse babasının heykeli Zheng'e ona ne denli benzediğini hatırlatıyormuş. Hal böyle olunca bir gece kalın bir halat ve vinçle gizlice rıhtıma girmiş ve büyük uğraşlar sonucu heykeli yıkmayı başarmış.

Otuzuncu yaş gününde rüyalar başlamış. Yaşlı babasını, güneşin yakıp kavurduğu çölleşmiş bir sahilden çaresizce ona el sallarken görür olmuş. Adamcağız açlıktan ölmek üzereymiş, iyiden iyiye pörsümüş, beyaz sakalları dizlerine dek uzanıyormuş ve artık Zheng'e hiç mi hiç benzemiyormuş. Zheng sabahın ilk ışıklarıyla alnı terden sırılsıklam olmuş halde sıçrayarak uyanıyormuş. Vicdan azabı çekiyormuş çünkü yıllar evvel babasına verdiği sözü tutmayı bile denememiş.

Gel ve beni bul.

Şifacı, her gece yatmadan önce alması gereken güçlü bir ilaç hazırlamış ve bu sayede sabaha kadar rüyasız ve deliksiz uyumayı başarmış.

Zheng'in rüyalarından kovulan babası ona musallat olmak için başka yollar bulmuş.

Zheng kışın ortasında bir gün kendini rıhtımda amaçsızca dolanırken bulmuş; onu oraya getiren şey, okyanusa dalıp yüzmeyi arzulamasına neden olan gizemli bir dürtüymüş. Bu dürtüyü kafasından uzaklaştırmış ve kendine, haftalar boyunca denize bakmayı yasaklamış.

Kısa süre sonra, varış noktası Shangai olan bir sefere kaptan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lık ederken palavra* altına indiği sırada kulağına bir balinanın şarkısı çalınmış. Zheng kulağını geminin gövdesine dayayıp dinlemiş. Bir anlığına, balinanın o uzun ve olağanüstü ağıtında neler dediğini anlayabildiğini sanmış.

Co...co...bo...lo!

Kulaklarını pamukla tıkayıp üst kata koşmuş ve tekrar palavra altına inmeyi reddetmiş. Tıpkı babası gibi aklını kaçırdığından endişe etmeye başlamış.

Eve dönüp karaya ayak bastığında, her gece aldığı güçlü ilacın bile sindiremediği yeni bir rüya görmüş. Rüyasında, ağaçlardan yakutlar yağarken bir adanın tropik bitki örtüsü arasında pusuda bekliyormuş. Sıcak ve rutubetli hava adını soluyormuş gibiymiş –*Zheng, Zheng*– ve her ne kadar babasının varlığını buram buram hissetse de etrafında kimseyi görememiş. Yorgunluktan bitap düşmüş halde çimlerin arasına uzanmış ama etrafındaki çimenler aniden uzamaya başlamış ve yeryüzünden kabuk misali sıyrılarak Zheng'i boğarcasına sarıp sarmalamış.

Ayağındaki deli gibi kaşıntıyla sıçrayarak uyanmış. Üstündeki örtüleri atmış ve panik içinde, ayaklarının çimenlerle kaplı olduğunu fark etmiş. Onlardan kurtulmaya çalışsa da uzun yaprakların her biri adeta ayağına yapışık haldeymiş. Sanki Zheng'in ayak tabanlarından fışkırıyorlarmış.

Karısının durumu fark edeceğinden korkan Zheng yataktan fırlamış, banyoya koşmuş ve ayak tabanlarını tıraş etmiş.

Bana neler oluyor böyle? diye düşünmüş kendi kendine. Sorusunun yanıtı yeterince açıkmış: Tıpkı babası gibi o da aklını kaybediyormuş.

Ertesi sabah uyandığında yine ayak tabanlarından çimenlerin fışkırıyor olması yetmezmiş gibi bir de koltuk altlarından uzun yosunların sarktığını görmüş. Hemen banyoya koşup yosunları

* Eskiden harp gemilerinde topların bulunduğu güverte. –*çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yolmuş –canı da epey yanmış– ve ayaklarını bir kez daha tıraş etmiş.

Sonraki sabah, ayak tabanlarında ve koltuk altlarında her zamanki acayiplikle uyanmış ama yepyeni bir şey daha varmış: Yatak örtüleri kum içindeymiş. Gece boyunca tenindeki gözeneklerden etrafa saçılmışlar.

Yine banyoya koşmuş, yosunları koparmış ve ayaklarını tıraş etmiş. Bunun delilikten başka bir şey olmadığına inanıyormuş. Ama geri döndüğünde yatağının hâlâ kum içinde olduğunu görmüş; karısı da tepeden tırnağa kum içindeymiş. Artık uyanık ve öfkeliymiş çünkü ne kadar çabalarsa çabalasın tenine yapışan kumlardan kurtulamıyormuş.

Eğer *o da* görebiliyorsa demek ki her şey gerçek, diye düşünmüş Zheng. Kumlar, çimenler, yosunlar… hepsi. Bu da aklının hâlâ başında olduğu anlamına geliyormuş. Ona bir şeyler *oluyormuş*.

Zheng şifacısını görmeye gitmiş. Adam bütün vücuduna sürmesi için ona iğrenç kokulu bir merhem vermiş. Merhemin hiçbir faydası olmayınca bir cerraha gitmiş. Cerrah ayaklarını kesip gözeneklerini tutkalla kapatmak dışında yapılacak hiçbir şeyin olmadığını söylemiş. Bu kesinlikle kabul edilebilir olmadığından Zheng bir keşişe gitmiş. Birlikte dua etmişler ama Zheng dua ederken uyuyakalmış ve uyandığında, keşişin odasının kum içinde kaldığını görmüş. Sinirlenen keşiş de onu dışarı atmış.

Görünüşe göre yaşadığı sıkıntının hiçbir tedavisi yokmuş ve hastalığın belirtileri gün geçtikçe kötüye gidiyormuş. Ayak tabanlarını saran çimler artık yalnızca geceleri değil, sürekli uzuyormuş. Yosunlar, dalgalar çekildiğinde sahil nasıl kokarsa öyle kokmasına yol açıyormuş. Karısı yatakları ayırıp başka bir odada uyumaya başlamış. Zheng iş ortaklarının durumundan haberdar olup onu dışlamasından endişeleniyormuş. Böyle bir şey olacak olursa mahvolurmuş. Çaresizlik içinde, ayaklarını kestirip göze-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neklerini tutkalla kaplattırma fikrini ölçüp tartmaya başlamış... fakat aniden, babasının ona söylediği son sözler kulaklarında çınlamış.

Ayaklarının altında çimenlerin uzamasına izin verme.

Zheng'in uzun yıllardır ne anlama geldiğini merak ettiği o gizem, nihayet anlam kazanmış. Bu bir mesajmış. Hem de şifreli bir mesaj. Babası, Zheng'in başına gelecekleri biliyormuş. Biliyormuş çünkü aynı şeyler ona da olmuş! Benzeyen yalnızca yüzleri, yürüyüş şekilleri, konuşma tarzları değilmiş; bu garip derdi de paylaşıyorlarmış.

Gel ve beni bul, demiş vakti zamanında babası. *Ayaklarının altında çimlerin uzamasına izin verme.*

Liu Zhi'nin peşine düştüğü şey, o efsanevi hazine değilmiş. Liu Zhi bir *tedavi* bulma umuduyla gitmiş. Ve eğer Zheng bu acayip şeyin pençesinden kurtulup sıradan hayatına devam etmeyi istiyorsa, babasına verdiği sözü tutması gerekecekmiş.

O akşam, akşam yemeği sırasında ailesine planından bahsetmiş. "Babamızı bulmak için bir yolculuk tertip ediyorum," demiş.

Zheng'in söylediklerine inanamamışlar. Başkalarının Liu Zhi'yi bulmayı deneyip hüsrana uğradığını anımsatmışlar. Arama kurtarma çalışmaları bizzat imparatorun kendisi tarafından finanse edilmiş ama ne adamın ne de gemisinin izine rastlayan olmuş. Güvenli ticaret yollarından başka bir yere yelken açmamış bir tüccar olarak onların bulamadığı neyi bulmayı umuyormuş?

"Bunu başarabilirim, siz de göreceksiniz," demiş Zheng. "Sadece peşinde olduğu adayı bulmam gerek."

"Dünyanın en iyi denizcisi olsan bile orayı asla bulamazsın," demiş Xi Halası. "Gerçekte var olmayan bir yeri nasıl bulabilirsin ki?"

Zheng yanıldıklarını ailesine kanıtlamaya kararlıymış. Ada

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hakikaten varmış ve onu nasıl bulacağını biliyormuş: Uyku ilacını almayı kesip rüyalarının ona yol göstermesine izin verecekmiş. Bu da işe yaramazsa balinalara kulak verecekmiş!

Birinci kaptan da onu kararından döndürmeye çalışmış. "Ada varsa bile onu gören tüm denizciler ne yaparlarsa yapsınlar ona ulaşamadıklarına dair yeminler ediyorlar," demiş. "Geceleri hareket ettiğini söylüyorlar. Senden kaçan bir adaya nasıl ayak basabilirsin ki?" diye sormuş birinci kaptan.

"Şimdiye dek inşa edilmiş en hızlı gemiyi kullanarak," diye yanıtlamış Zheng.

Zheng servetinin çoğunu o gemiyi inşa ettirmeye harcamış ve gemiye *Olasılıksız* adını vermiş. Az kalsın iflas bayrağını çekecekmiş. Dolayısıyla mürettebatını tutmak için bir sürü senet imzalamak zorunda kalmış.

Karısı bunu duyunca öfkeden mosmor kesilmiş. "Senin yüzünden yoksullar evine düşeceğiz!" diye ağlamış. "Açlıktan ölmeyelim diye insanların kirli çamaşırlarını yıkamak zorunda kalacağım!"

"Cocobolo'yu bulduğumda ceplerimi yakutlarla dolduracağım," diye yanıtlamış Zheng. "Geri döndüğümde hiç olmadığım kadar zengin olacağım. Göreceksin!"

Olasılıksız yelken açmış. Cocobolo'nun, Hint Okyanusu'ndaki Seylan'ın güneybatısında yer aldığı söylenirmiş ama adanın daha önce aynı yerde iki kez görüldüğü hiç olmamış. Zheng uyku ilacını almayı kesip kehanet yüklü rüyalarını beklemeye başlamış. Bu sırada *Olasılıksız* da Seylan'a doğru yola koyulmuş.

Yolda, Cocobolo hakkında bir şeyler duyabilmek umuduyla üç gemi durdurmuşlar. "Onu üç hafta önce doğu ufkunda gördüm," demiş bir balıkçı engin maviliklere doğru işaret ederek. "Umman Denizi tarafında."

Zheng'in uykuları üzücü bir şekilde rüyasız geçiyormuş. Böylece doğuya doğru yelken açmışlar. Umman Denizi'ne vardıkları

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sırada Cocobolo'yu iki hafta önce gördüğünü söyleyen bir gemi kaptanıyla karşılaşmışlar. "Batıda, Sumatra tarafında," demiş adam.

O aralar Zheng'in rüyaları yeniden başlamış ama o kadar anlamsızlarmış ki! Böylece geminin burnunu batıya çevirmişler. Sumatra'ya vardıklarında adamın teki üzerinde dikildiği falezin tepesinden, Cocobolo'yu güneydoğudaki Thinadhoo taraflarında gördüğünü söylemiş. "Onu kıl payıyla kaçırdınız," demiş.

Hal böyle olunca yolculuk aylarca sürmüş. Mürettebat huzursuzlanmaya başlamış ve fısıltıyla ayaklanmadan bahseder olmuşlar. Birinci kaptan, Zheng'i artık o işin peşini bırakması gerektiği konusunda uyarmış.

"Ada gerçek olsaydı şimdiye dek onu bulurduk," demiş.

Zheng ona biraz daha zaman vermeleri için yalvarmış. Bütün geceyi kehanetlerle dolu bir rüya görmek için dua ederek geçirmiş ve ertesi gün palavra altına indiğinde kulağını geminin gövdesine dayayarak balinaların şarkılarını duymayı denemiş. Ne rüyalar ne de balinalar sesini duymuş ve Zheng umutsuzluğa düşmeye başlamış. Eğer eve eli boş dönerse çulsuzun teki olacakmış. Üstelik tedaviyi de bulamamış. Karısı kesin onu terk edermiş. Ailesi tarafından dışlanırmış. Yatırımcıları ona arka çıkmayı reddedermiş ve en nihayetinde iflas bayrağını çekermiş.

Cesareti kırılmış halde geminin pruvasında dikilip çalkantılı yeşil sulara bakmış. Aniden içinde güçlü mü güçlü bir yüzme isteği duymuş. Fakat bu kez, arzusunu bastırmamış.

İnanılmaz bir kuvvetle suya çarpmış. Akıntı çok güçlüymüş ve kanını donduracak kadar da soğukmuş. Zheng'i derinlere doğru çekmeye başlamış.

Zheng akıntıya karşı koymamış. Boğulmakta olduğunu hissedebiliyormuş.

Karanlığın içinden, gri renkli etten bir duvarın içinde asılı kalmış devasa bir göz belirmiş. Bu bir balinaymış ve hızla Zheng'in

BELONGS TO KAKTUS TEAM

üstüne doğru geliyormuş. Ama Zheng'e çarpmasına ramak kala dalmış ve gözden kaybolmuş. Derken, Zheng'in ayakları aniden sert bir yüzeye temas etmiş. Balina aşağıdan itiyor, onu suyun yüzeyine taşıyormuş.

Suyun yüzeyini birlikte yarmışlar. Zheng öksürerek ciğerlerindeki suyu boşaltmış. Gemi mürettebatından birinin attığı halatı beline bağlamış ve mürettebat tarafından güverteye çekilirken balinanın söylediği şarkıyı duymuş.

Balina şarkısında, *beni takip et*, diyormuş.

Güverteye ayak bastığı anda balinanın yüzerek gemiden uzaklaşmaya başladığını görmüş. Her ne kadar soğuktan titriyor ve hâlâ nefes almaya çalışıyor olsa da, "Balinayı takip edin!" diye bağıracak gücü kendinde bulmayı başarmış.

Olasılıksız yelkenlerini rüzgâra göre ayarlamış ve kovalamaca başlamış. Sırtındaki delikten püskürttüğü sular sayesinde yerini saptayabildikleri balinayı gündüz gece takip etmişler. Güneş doğduğunda ufukta bir ada görünüyormuş; haritada görünmeyen bir ada.

Bu Cocobolo'dan başkası olamazmış.

Rüzgârın gücünü arkalarına alıp olabildiğince hızlı bir şekilde adaya doğru yol almışlar ve başlangıçta ufukta koyu renkli bir lekeden ibaret olan ada gittikçe büyümüş, büyümüş. Fakat onlar henüz karaya ulaşamadan karanlık çökmüş ve güneş tekrar doğduğunda ada bir kez daha ufuktaki o koyu renkli lekeye dönüşmüş.

"Anlatılanlar doğruymuş," demiş Zheng hayret içinde. "*Hareket ediyor*."

Üç gün boyunca adayı kovalamışlar. Her gün ona acı verecek kadar yaklaşsalar da her gece ondan ırak düşmüşler. Adeta parmaklarının arasından kayıp gidiyormuş. Derken güçlü bir rüzgâr çıkmış ve gemiyi her zamankinden hızlı bir şekilde adaya doğru itmiş. Ve nihayet *Olasılıksız* adaya ulaşmış; tam da güneşin ufuk

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çizgisinin ardında gözden kaybolduğu sırada kumluk bir koya demir atmayı başarmışlar.

Zheng aylardır Cocobolo'yu düşlüyormuş ve hayallerinin biraz aşırıya kaçmasına da izin vermiş. Hakikat hiç de hayal ettiğine benzemiyormuş: Ortalıkta ne denize dökülen altın şelaleleri varmış ne de dalları yakutlarla ağırlaşmış ağaçlarla bezeli bayırlar. Burası, seyahatlerinde yanından geçip gittiği binlerce ada gibi yoğun bir bitki örtüsüyle kaplı sıradan tepelerden ibaretmiş. Ama asıl hüsrana uğramasına neden olan şey, babasının keşif gezisinden eser olmamasıymış. Babasının gemisini koylardan birinde yarı batmış halde, yirmi yıldır kayıp olan babasını ise elinde tedaviyle sahilde oturup onu beklerden bulmayı bekliyormuş. Fakat tek bulabildiği şey bembeyaz kumlarla bezeli, hilal şeklinde uzanan bir koy ile rüzgârla salınan palmiye ağaçlarından bir duvarmış.

Gemi demir attıktan sonra Zheng birinci kaptanını ve müretteba tından silahlı birkaç adamı yanına alarak sahile çıkmış. Kendisine, hüsrana uğramak için henüz çok erken olduğunu söylüyormuş ama saatler süren aramaların ardından ne Liu Zhi'yi ne de adada insanların yaşadığına dair herhangi bir emare bulabilmişler. Zheng hayatı boyunca böylesine büyük bir hayal kırıklığı yaşamamış.

Güneş gücünü yitirmeye başlamış. Kamp kurmaya hazırlandıkları sırada ağaçların arasından gelen bir hışırtı duymuşlar ve onlar daha neler olduğunu anlamadan çalıların arasından fırlayan iki jaguar, tüyler ürpertici bir sesle kükremiş.

Adamlar etrafa dağılmış. Jaguarlara ateş etmişler ama kurşunlar kedileri biraz daha öfkelendirmekten başka hiçbir işe yaramamış. Jaguarlardan biri Zheng'in üstüne atılınca adam canını kurtarmak için koşmaya başlamış. Balta girmemiş ormanda, bacaklarındaki kaslar alev alev yanana ve kıyafetleri çalılar tarafından lime lime edilene dek zıpkın gibi koşmuş ama en nihayetinde durmak zorunda kalmış. Soluk sesleri kesilince adamlarının

BELONGS TO KAKTUS TEAM

seslerine kulak kabartmış ama hiçbir şey duyamamış. Yalnızmış, kaybolmuş vaziyetteymiş ve zifiri karanlık çökmek üzereymiş.

Sığınabileceği bir yer aramaya koyulmuş. Bir süre sonra yan yana sıralanmış birkaç mağaraya denk gelmiş. Düzenli aralıklarla mağaralara sıcak, nemli bir rüzgâr girip çıkıyormuş. Geceyi dışarıda bekleyerek geçirmektense mağarada saklanmanın daha iyi bir fikir olduğuna karar vermiş ve içeri girmiş.

Küçük bir çukur kazıp ateş yakmış. Yerden alevler yükselir yükselmez ayaklarının altındaki zemin sarsılmış ve mağaranın derinliklerinden sağır edici bir feryat yükselmiş.

"Söndür şunu! Ateşi söndür!" diye gürlemiş ses.

Zheng korkudan ödü patlamış halde ayağıyla alevlerin üstüne toprak atmış. Ateş sönerken ayaklarının altındaki toprak da sarsılmayı kesmiş.

"Neden canımı yakıyorsun?" diye sormuş kudretli ses. "Ben sana ne yaptım ki?"

Zheng kiminle konuştuğunu bilmiyor olsa da yanıt vermesi gerektiğinin farkındaymış. "Kimseye zarar vermek istememiştim!" demiş. "Sadece biraz yemek pişirmek istedim."

"Peki, ben *senin* tenini kazıp içinde bir ateş yaksam sen kendini nasıl hissederdin?"

Zheng'in bakışları az önce ateş yakmak için kazdığı yere kaymış; çukur hızla sıvı altınla doluyormuş.

"Sen kimsin?" diye sormuş ses hiddetle.

"Benim adım Zheng. Tianjin liman şehrinden geliyorum."

Uzun bir sessizlik olmuş ve ardından mağarada içten bir kahkaha yankılanmış. "Sonunda geldin!" demiş ses. "Seni gördüğüme ne kadar mutlu olduğumu anlatamam, sevgili oğlum!"

"Anlayamıyorum," demiş Zheng. "Sen de kimsin?"

"Neden soruyorsun? Yoksa babanın sesini tanımadın mı?"

"Babam mı!" diye bağırmış Zheng ve arkasına bakmak için dönmüş. "Nerede?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mağaranın derinliklerinden bir kahkaha daha yükselmiş. "Dört bir yanında!" demiş ses ve ardından, Zheng'in yanı başından bir toprak yığını yükselerek adamı kucaklamış. "Seni nasıl da özlemişim, Zheng!"

Zheng dehşet içinde, mağaranın derinliklerinde saklanan bir devle değil de mağaranın kendisiyle konuşmakta olduğunu fark etmiş. "Sen babam değilsin!" diye bağırmış toprak yığınından kurtulmaya çalışarak. "Benim babam bir erkektir; bir insandır!"

"İnsandım," demiş ses. "Gördüğün gibi epey değiştim. Ama her daim baban olarak kalacağım!"

"Beni oyuna getirmeye çalışıyorsun. Senin adın Cocobolo; geceleri hareket ediyorsun ve çukurların sıvı altınla doluyor. Efsaneler böyle der."

"Adaya dönüşen herkes için aynı şeyler geçerlidir."

"Senin gibi başkaları da mı var?"

"Orada burada.[2] Senin de gördüğün gibi Cocobolo yalnızca tek bir adadan ibaret değildir. Hepimiz Cocobolo'yuz. Ama ben senin babanım."

"Eğer dediğini kanıtlayabilirsen sana inanırım," demiş Zheng. "Bana söylediğin son sözler nelerdi?"

"Gel ve beni bul," demiş ses. "Ve ayaklarının altında çimenlerin uzamasına izin verme."

Zheng dizlerinin üstüne çöküp ağlamaya başlamış. Doğruymuş: Babası ada, ada babasıymış. Mağaralar adamın burnu ve ağzıymış, toprak teniymiş, çimenler saçlarıymış. Zheng'in kazdığı çukura dolan altın adamın kanıymış. Babası bir tedavi bulma umuduyla buraya gelmiş olsa bile aradığını bulmakta başarısız olmuş, tıpkı Zheng gibi. Kendini son derece çaresiz ve

2 Canlı adalar günümüzün tuhaflar dünyasında pek bilinmez. Varlıklarını sürdürenler varsa bile pek iyi gizlenmişlerdir. Fakat kimse onları böylesine utangaç oldukları için suçlayamaz; tarihte, sırf kanlarını ele geçirmek uğruna buna benzer adalara madenler inşa edilmiştir ve bu, hayal edebileceğinizden bile korkunç ve acı verici bir işlemdir.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

umutsuz hissediyormuş. Dönüşmeye mahkûm olduğu şey *bu* muymuş?

"Ah, baba, bu korkunç, bu çok korkunç!"

"Hiç de korkunç değil," diye yanıtlamış babası ama sesi kulağa biraz incinmiş geliyormuş. "Bir ada olmaktan *hoşlanıyorum*."

"Hoşlanıyor musun?"

"Elbette alışmam biraz uzun sürdü ama diğer seçenekten daha iyi olduğu kesin."

"İnsan olmanın neresi bu kadar kötü?" İncinme sırası Zheng'e gelmiş.

"Hiçbir yeri," demiş babası, "tabii kaderinde insan olmak varsa. Her ne kadar uzun yıllar boyunca kabullenememiş olsam da benim kaderimde sonsuza dek insan olmak yoktu. O günlerde bedenimi ele geçiren –ve şimdi de senin bedenini ele geçirmekte olan– değişimlere karşı koymak için elimden geleni ardıma koymadım. Doktorlara başvurdum. Doktorların hiçbir faydası olmadığı ortaya çıkınca, çareyi uzak kültürlerde aradım ve onların büyücüleriyle cadı doktorlarına danıştım ama hiçbiri başıma gelenleri durduramadı. Tarifi imkânsız bir çaresizliğin pençesine düşmüştüm. Nihayet, artık daha fazla dayanamadım ve evimi terk ettim. Okyanusun ortasında yaşayabileceğim küçük bir toprak parçası buldum. Sonrasında da kumlarımın yayılmasına ve çimenlerimin uzamasına izin verdim – ah, gökler aşkına, bu öyle büyük bir rahatlamaydı ki."

"Ve şimdiki halinle mutlusun, öyle mi?" demiş Zheng. "Yani denizin ortasında, jaguarlarla dolu, balta girmemiş bir orman parçası olarak?"

"Öyleyim," diye yanıtlamış babası. "Ama ada olmanın beni biraz yalnızlaştırdığını da itiraf etmeliyim. Dünyanın bu tarafındaki diğer tek Cocobolo can sıkıcı yaşlı bir kaçıktan ibaret ve beni ziyaret eden insanlar kanımı kurutmaktan başka hiçbir şey düşünmüyor. Ama eğer oğlum yanımda olsaydı; ah, başka ne isterdim ki!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Üzgünüm," demiş Zheng, "ama buraya bunun için gelmedim. Ada olmak istemiyorum. Ben normal olmak istiyorum!"

"Ama sen ve ben normal *değiliz*," demiş babası.

"Vazgeçmekte aceleci davrandın, o kadar. Bunun bir tedavisi olmalı!"

"Hayır, oğlum," demiş ada Zheng'in saçlarının uçuşmasına neden olacak kadar kuvvetli bir şekilde iç geçirerek. "Tedavi yok. Bu bizim doğal suretimiz."

Zheng'e kalırsa bu idam cezasından bile korkunç bir habermiş. Umutsuzluk ve öfkenin benliğini ele geçirmesine izin vermiş ve öfkeden deliye dönüp feryat figan ağlamaya başlamış. Babası onu sakinleştirmeye çalışmış. Zheng'in uzanabilmesi için yumuşacık çimenlerle bezeli bir yatak yapmış. Yağmur yağmaya başladığında ona sığınak olmaları için palmiyeleri eğip bükmüş. Zheng yorgunluktan bitkin düşüp uykuya daldıktan sonra da babası ürkütücü homurtularla orman kedilerini uzakta tutmuş.

Zheng sabah uyandığında umutsuzluğu yerini bambaşka bir şeye bırakmış. İçinde adeta bir demir varmış ve o demir, insanlığını kaybedecek olmayı kabullenemiyormuş. Tedavi olsa da olmasa da insanlığı uğruna savaşacakmış ve eğer gerekiyorsa ölüme kadar gitmeye bile razıymış. Babasına gelince, onu düşünmek bile Zheng'i dayanılmaz bir kedere boğuyormuş; en nihayetinde, onu sonsuza dek aklından çıkarmaya karar vermiş.

Üstüne başına çekidüzen vermiş ve yürümeye koyulmuş.

"Bekle!" demiş babası. "Lütfen burada kal ve bana katıl. Birlikte ada olalım, sen ve ben... tıpkı küçük bir takımada gibi! Sonsuza dek birbirimizi yalnız bırakmayız. Bu bizim kaderimiz, oğlum!"

"Bu kader falan değil," demiş Zheng acı acı. "Sen seçimini yaptın." Ve ardından kendinden emin adımlarla ormana dalmış.

Babası istese kolaylıkla yapabilecekken Zheng'i durdurmaya çalışmamış bile. Adayı dalga dalga süpüren sıcak nefesiyle birlik-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

te, mağara şeklindeki ağzından yalnızca acı yüklü bir inilti yükselmiş. O ağlarken ağaçlar titreşip sallanmışlar ve dallarından usul usul yakutlar dökülmeye başlamış. Yakutları avuçlamak için ara sıra duran Zheng ceplerini doldurmuş ve küçük koya ulaşıp gemisine yeniden katılana dek babasının gözyaşlarından, adamlarının maaşlarını ödemeye ve evdeki boş sandıkları doldurmaya yetecek kadarını toplamış.

Zheng'in jaguarlar tarafından öldürüldüğünü sanan mürettebatı onu görünce sevince boğulmuş ve Zheng'in komutu üzerine demir alıp Tianjin'e doğru yelken açmışlar.

"Babandan haber var mı?" diye sormuş birinci kaptan, özel konuşmak için Zheng'i kenara çekerken.

"Öldüğünden eminim," diye yanıtlamış Zheng sertçe ve birinci kaptan başını aşağı yukarı salladıktan sonra bir daha o konu hakkında tek bir soru bile sormamış.

Her ne kadar Cocobolo epey arkalarında kalmış olsa da Zheng babasının ağladığını hâlâ duyabiliyormuş. İçinde yükselen büyük pişmanlık duygusuyla savaşmaya çalışarak pruvada dimdik durmuş ve arkasına bakmayı reddetmiş.

Minke balinalarından oluşan bir sürü o gün ve gece boyunca *Olasılıksız*'ın ardında bıraktığı dalga izlerine bata çıka gemiyi takip etmiş. Zheng'e seslenmektense bir an olsun vazgeçmemişler.

Gitme.

Gitme.

Sen Cocobolo'nun oğlusun.

Kulaklarını tıkamış ve var gücüyle onları duymazdan gelmeye çalışmış.

Eve dek uzanan uzun yolculuğu boyunca Zheng geçirmekte olduğu dönüşümü zapt etmeyi takıntı haline getirmiş. Ayaklarının altını tıraş etmiş ve koltuk altlarında büyüyen yosunları koparmış. Teni neredeyse daima pudra kıvamındaki kumlarla kaplı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olduğundan yüksek yakalı ve uzun kollu kıyafetler giymeye başlayıp her sabah deniz suyuyla banyo yapmış.

Şehre ayak bastığı anda karısından önce cerrahını görmeye gitmiş. Adama, dönüşümünü durdurmak için gerekli olan her şeyi yapmasını buyurmuş. Cerrah, Zheng'e güçlü bir uyku ilacı vermiş ve Zheng uyandığında koltuk altlarını yapış yapış katranla sıvanmış, tenini gözeneklerini kapatması için tutkala bulanmış ve ayaklarını kesilip yerlerine tahtadan olanları takılmış halde bulmuş. Zheng aynada kendine bakmış ve içi tiksintiyle dolmuş. Garip görünüyormuş. Ama yine de kederli de olsa yaptığı fedakârlığın, insanlığını kurtardığını ummuş ve doktora parasını verip yeni tahta ayakları üstünde topallaya topallaya evinin yolunu tutmuş.

Karısı onu gördüğünde az kalsın bayılacakmış. "Sen kendine ne yaptın?" diye bağırmış.

Zheng denizde birinin hayatını kurtarırken yaralandığına dair bir yalan uydurmuş ve tutkalla kaplı tenini açıklamak için ise cildinin tropik güneş ışıklarına karşı kötü bir tepki verdiğini söylemiş. Aynı yalanları ailesine ve iş ortaklarına tekrar edip durmuş ama bu kadarıyla da kalmamış. Cocobolo'da babasının bedenini bulduğunu söylemiş.[3] Onlara Liu Zhi'nin öldüğünü söylemiş. Fakat konuştuğu insanlar daha ziyade ceplerini dolduran yakutlarla ilgileniyormuş.

Bir süreliğine hayat güzelmiş. Garip dönüşümü durmuş. Tahta ayaklarını gördükçe ucubelerinkini andıran bir değişimi, nispeten daha katlanılabilir bir diğeriyle takas ettiğini düşünür olmuş. Bununla yaşayabilirmiş. Yakutlar ona yalnızca zengin bir adam olarak değil, aynı zamanda bir kâşif olarak ün kazandırmış: Cocobolo'yu ilk keşfeden oymuş ve hikâyesini anlatabilmek için kanlı canlı geri dönmüş. Şerefine ziyafetler, partiler verilmiş.

3 Teknik olarak bu bir yalan sayılmaz, zira babasının gövdesi Cocobolo'nun *ta kendisidir*.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Zheng mutlu olduğuna dair kendini kandırmaya çalışmış. Bazı bazı içini kemiren zayıf suçluluk hissini bastırmak için de kendini babasının gerçekten öldüğüne ikna etmeyi dener olmuş. *Her şey kafanın içindeydi*, demiş kendi kendine. *O adanın gerçekten baban olması mümkün değil.*

Ama kimi zaman işleri yüzünden limana inmek zorunda kaldığında onu Cocobolo'ya çağıran balinaların seslerini hâlâ duyabiliyormuş. Bazen dürbünle okyanusa bakarken ufukta gemiye hiç benzemeyen ve haritalarda olmayan tanıdık bir karaltı gördüğüne yemin edebilirmiş. Haftalar içinde yavaş yavaş göğsünün tuhaf bir baskıyla dolup taştığını hissetmiş. Özellikle de suyun yakınlarındayken baskı iyiden iyiye artıyormuş; sanki bedenine olmak istediği şeyi anımsatmaya çalışır gibiymiş. Eğer iskelenin ucunda dikilip gözlerini okyanusa dikerse içinde kısılıp kalmış çimenlerin, kumun ve yosunların dışarı çıkmak için var güçleriyle mücadele ettiklerini hissedebiliyormuş.

Böylece suya yaklaşmayı kesmiş. Bir daha asla gemiye ayak basmayacağına ant içmiş. Okyanusu göremeyeceği karasal bölgede kendine bir ev almış. Ama bu bile yeterli olmamış: Ne zaman banyo yapsa, ne zaman yüzünü yıkasa ya da ne zaman yağmurda kalsa aynı baskıyı hissetmeye başlamış. Hal böyle olunca banyo yapıp yüzünü yıkamayı kesmiş ve gökyüzünde tek bir kara bulut görürse o gün dışarı çıkmayı reddetmiş. Kontrol edemeyeceği dürtüleri tetikleyeceği korkusuyla su bile içemez olmuş. Susuzluktan aklını kaçırma raddesine geldiğindeyse ıslak bir bez emmeye başlamış.

"Tek bir damla bile olmaz," demiş karısına. "Bu evin içine tek bir damla bile suyun girmesini yasaklıyorum."

Zaman böylece akıp gitmiş. Zheng suya dokunmayalı yıllar olmuş. Yaşlı ve kupkuru halde koca bir kuru üzüme benzemiş ve ne vücudundaki acayip değişikler ne de arzuları geri dönmüş. Onun ve karısının asla çocukları olmamış. Bunun nedeni kısmen

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Zheng'in tepeden tırnağa tutkalla kaplı olması olsa da Zheng'in asıl korktuğu şey bu belayı nesilden nesle aktarmakmış.

Günün birinde vasiyetini hazırlamak isterken kişisel eşyalarını düzenlemeye koyulmuş. Çekmecenin dibinde ipekten küçük bir keseyle karşılaşmış ve keseyi açtığında avucunun içine bir yakut düşüvermiş. Geri kalanını satalı uzun zaman geçmiş ve sonuncusunu kaybettiğini sanıyormuş ama işte oradaymış, avucunun içinde, serin ve ağır. O âna dek, ömrünün yarısını babasını bir kez olsun aklından geçirmeden sürdürmeyi başarmış.

Elleri titremeye başlamış. Yakutu ortadan kaldırmış ve diğer işlerine dönmüş ama içinde biriken şeye karşı koyabileceğe benzemiyormuş.

O kadar ıslaklığın nereden geldiğine akıl sır erdirememiş. Üç gündür ıslak paçavrayı bile emmiyormuş ama görüşü bulanıklaşmaya ve gözleri dolmaya başlamış. Sanki içinde gizli kalmış bir musluğun vanası açılmış gibiymiş.

"Hayır!" diye bağırmış yumruklarını masaya indirirken. "Hayır, hayır, hayır!"

Odada dikkatini dağıtmaya yarayacak bir şeyler aramaya girişmiş. Yirmiden geriye doğru saymış. Anlamsız bir şarkı söylemiş. Ama hiçbir şey gözyaşlarını durdurabilecek gibi değilmiş.

Nihayet korktuğu başına geldiğinde beklediğinden o kadar azmış ki mevzuyu abartıp abartmadığını düşünmeye başlamış. Yanağından bir gözyaşı süzülmüş, çenesinden yuvarlanmış ve yere düşmüş. Zheng donakalmış vaziyette, gözyaşının ahşap zemin üzerinde bıraktığı koyu renkli lekeye bakmış.

Bir anlığına çıt çıkmamış. Ama sonra Zheng'in en korktuğu şey olmuş. Göğsünün içi bir kez daha o eski ve korkunç baskıyla dolmuş ve baskı yalnızca birkaç dakika içinde dayanılmaz bir hal almış. Sanki bedeninde depremler oluyor gibiymiş.

Tenini sarıp sarmalayan tutkal çatlayıp yerlere dökülmüş. Gözeneklerinden kumlar boşalmaya başlamış. Koltuk altlarını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tıkayan katran parçalarına ayrılmış ve Zheng'in bedeninden inanılmaz bir hızla yosunlar fışkırmış. Bir dakikadan daha kısa süre içinde neredeyse bulunduğu odayı dolduracak hale gelmiş. Bunu gören Zheng eğer bir an evvel evden çıkmazsa evin başına yıkılacağını fark etmiş ve koşarak dışarı çıkıp kendini şiddetli sağanak yağmurun altına atmış.

Vücudunun her yanından kumlar ve yosunlar fışkırır halde yolun ortasına düşüvermiş. Onu gören insanlar çığlık çığlığa kaçışmışlar. Tahta ayakları adeta yerlerinden fırlamış ve çotuk bacaklarından, sonu olmayan çimenler uzamış. Bedeni büyümeye başlamış; yağmur ve çimenler kumlarla birleşip ten üstüne ten misali onu sarıp sarmalayan toprak katmanları oluşturmuş. Göz açıp kapayıncaya kadar Zheng sokağının genişliğine ve evinin yüksekliğine ulaşmış.

Bir araya gelen insanlar ona saldırmışlar. Zheng çimenlerle kaplı çotuk bacakları üstünde durmaya çalışarak koşmuş. Bir evin üstüne düşüp evi yerle yeksan etmiş ama ayağa kalkıp koşmaya kaldığı yerden devam etmiş. Sokaklara çukurlar açan gök gürültüsü misali adımlarıyla tepeyi tırmanmaya koyulmuş.

Kalabalık onu takip etmeyi sürdürüyormuş. Hatta askerler de onlara katılıp Zheng'in sırtına oklar atmaya başlamışlar. Yaralarından sıvı altın akıyor ve altın, daha fazla insanı ona saldırmaya teşvik etmekten başka hiçbir işe yaramıyormuş. Tüm bu zaman boyunca Zheng büyümüş de büyümüş. Kısa süre içinde sokağının iki katı genişliğine ve evinin üç katı yüksekliğe ulaşmış. Hızla insan suretinden uzaklaşıyor, kolları ve bacakları karın kısmında beliren o devasa toprak topunun içinde gözden kayboluyormuş.

Minik, titrek çotuk bacaklarının üstünde sokağın en tepesine ulaşmayı başarmış. Bir dakika sonra onlar da toprak tarafından yutulmuş ve artık üzerinde durabileceği hiçbir şey olmadığından, yusyuvarlak bedeni diğer taraftan aşağı yuvarlanmaya başlamış; başlangıçta yavaş olsa da gittikçe hız kazanmış. Zheng

BELONGS TO KAKTUS TEAM

durdurulamaz bir hal almış; sürekli büyüyerek ilerlerken evleri, at arabalarını ve insanları dümdüz etmiş.

Limana doğru yan yatmış ve iskeleyi paramparça ettikten sonra denize düşüp etrafındaki tüm kayıkların batmasına neden olacak kadar koca bir dalga yaratmış. Akıntıya kapılmış sürüklenirken büyümesi hiç olmadığı kadar hızlanmış; çimenleri, toprakları, kumları ve yosunları suya yayılarak ada şeklini almaya başlamışlar. Dönüşüm öylesine tüketiciymiş ki imparatorluğun savaş gemilerinin kendisine yaklaştığını fark etmemiş. Ama toplarını ateşlemeye başladıklarında aldığı yaraları hissetmemesi mümkün değilmiş.

Acı inanılmaz seviyedeymiş. Kanı yüzünden deniz güneşte altın rengi parlar olmuş. Tam da hayatının sona ermek üzere olduğunu düşünüyormuş ki... tanıdık bir ses duymuş.

Babası ona sesleniyormuş.

Cocobolo muazzam bir çatırtıyla gemilerin arasına dalmış. Arkasında bıraktığı dalga izi imparatorluğun savaş gemilerini tıpkı birer oyuncak gibi tepetaklak etmiş. Zheng suyun altında bir şeyin ona tutunduğunu, sonra da babasının onu denizin derinliklerine çektiğini hissetmiş. Tehlikeden uzaklaştığında ve ortalık sütliman kesildiğinde babası, gemilerin Zheng'in tenine açtıkları çukurları doldurmak için hindistancevizi ağaçlarını mancınık misali kullanarak üzerine toprak serpiştirmiş.

"Teşekkür ederim," demiş Zheng. Sesi nereden geldiğini bilmediği, gürültülü bir gümbürtüye benziyormuş. "Merhametini hak etmiyorum."

"Tabii ki hak ediyorsun," diye yanıtlamış babası.

"Beni izliyordun," demiş Zheng.

"Evet," demiş babası.

"Onca yıldır mı?"

"Evet," demiş tekrar. "Günün birinde yardımıma ihtiyacın olacağına dair içimde güçlü bir his vardı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama sana karşı çok acımasız davrandım."

Babası bir anlığına sessiz kalmış. Ama sonra, "Sen benim oğlumsun," demiş.

Zheng'in kanaması durmuş ama onun yerini çok daha korkunç bir acı almış: inanılmaz bir utanç. Zheng utanç duygusuna aşinaymış ancak bu seferki diğerlerinden farklıymış. Ona gösterilen minnettarlıktan ötürü utanıyormuş. Zavallı babasına o şekilde davrandığı için utanıyormuş. Ama en çok kendinden böylesine utandığı için, bunun onu dönüştürmesine izin verdiği şeyden utanıyormuş.

"Özür dilerim, baba," diyerek ağlamış Zheng. "Çok özür dilerim."

Zheng ağlarken bile büyüdüğünü hissedebiliyormuş; kumları ve çimenleri etrafa yayılıyor, yosunları su altı laminaryalarından oluşan sık bir ormana dönülüyormuş. Babasının çevresini kuşatan mercan resifi, Zheng'in çevresinde belirmeye başlayana tutunmuş ve yaşlı Cocobolo, genç olanı nazikçe denizin derinliklerine doğru çekmiş.

"Madagaskar civarında güven içinde dinlenebileceğimiz harika bir yer var," demiş yaşlı olanı. "Bence uzun ve güzel bir uyku çekmeye ihtiyacın vardır."

Zheng babasının onu çekmesine izin vermiş ve günler geçtikçe onun için son derece yeni ve harika bir duygu tatmaya başlamış.

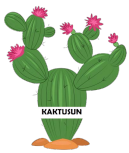
En nihayetinde kendisi gibi hissediyormuş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Saint Paul'ün Güvercinleri

Editör'ün notu:

Güvercinlerin ve katedrallerinin hikâyesi, tuhafların kültürünün en eski anlatılarından biridir ve yüzyıllar içinde büyük değişiklikler geçirip birbirinden çok farklı hallere bürünmüştür. En yaygın anlatılarda güvercinlerden inşacılar olarak bahsedilse de bu hikâyede yok edici olarak ele alınmalarını çok daha ilgi çekici buluyorum.

–MN

Tuhaf zamanlardan birinde, Londra şehrine kuleler, çan kuleleri ya da yüksek binalar dikilmeden çok ama çok uzun zaman önce güvercinler insanların telaşesinden ve gürültü patırtısından uzak durmak için ağaçların tepesinde yaşarmış. İnsanların kokularını, ağızlarından çıkan garip sesleri ya da sürekli ortalığı darmaduman etmelerini umursamazlarmış ama sokakta yürürken düşürdükleri ve çöp yığınlarına attıkları leziz mi leziz şeylerin de kıymetini bilirlermiş. Hal böyle olunca güvercinler insanların etrafında yaşar olmuşlar ama yine de onlara çok yaklaşmamaya özen gösterirlermiş. İnsanların yedi, sekiz metre üzerinde uçmayı yeterince güvenli bulurlarmış.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Fakat zaman içinde Londra gelişmeye başlamış –sadece yanlara doğru değil, gökyüzüne doğru da– ve insanlar, güvercinlerin kendi özel mülkleri olarak gördükleri semalara davetsizce sokulan gözetleme kuleleri ve çan kuleleriyle bezeli kiliseler inşa etmeye girişmişler. Böylece güvercinler toplantı çağrısında bulunmuş ve insanlar ile gitgide yükselen binaları hakkında ne yapacaklarına karar vermek için Thames Nehri'nin ortasındaki boş adacıkta binlercesi bir araya gelmiş. Güvercinler son derece demokratik canlılar olduğundan çeşitli konuşmalar yapılmış ve soru oylamaya sunulmuş. Küçük bir grup, insanlara katlanmak ve gökyüzünü onlarla paylaşmak doğrultusunda oy kullanmış. Daha küçük bir grup, hep birlikte Londra'dan ayrılmayı ve yaşayabilecekleri daha sakin bir yer bulmayı savunmuş. Ama güvercinlerin büyük çoğunluğunun kararı savaş ilan etmek yönünde olmuş.

Elbette güvercinler insanlara karşı girişecekleri hiçbir savaşı kazanamayacaklarının bilincindeymiş; zaten savaşmak istedikleri de yokmuş. (Eğer insanlar ölürse yemek artıklarını nereden bulacaklarmış?) Ama güvercinler sabotaj sanatı konusunda uzman sayılırmış ve yerinde çıkardıkları kargaşalar ve yıkıcı eylemlerle, insanları ait oldukları toprak seviyesinde tutmak üzere yüzyıllarca süren bir mücadeleye girişmişler. Başlangıçta her şey çok kolaymış çünkü insanlar binalarını keresteden ve hasırdan inşa ediyormuş. Sazla kaplı çatısına atılan kor halindeki birkaç odun parçası, rahatsız edici derece yüksek bir binayı göz açıp kapayıncaya dek küle çevirebilirmiş. Fakat insanlar yıkılan binaları sil baştan inşa etmekten vazgeçmemiş –cesaretlerini kırmak hiç de güvercinlerin sandıkları kadar kolay değilmiş– ve güvercinler de iki kattan daha yüksek binaları, insanların onları inşa ettiği hızda ateşe vermeye devam etmişler.

Zamanla insanlar akıllanmış ve kuleleriyle çan kulelerini yakılması çok daha güç olan taştan inşa etmeye başlamışlar. Gü-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

vercinlerin bu seferki hamlesiyse inşa çalışmalarını baltalamaya çalışmak olmuş. Ustaların kafalarını gagalamışlar, iskeleleri yıkmışlar ve mimari planların üzerine pislemişler. Tüm bunlar insanları yavaşlatmış olsa da durdurmamış ve yalnızca birkaç yıl sonra, Londra'daki ağaçların hepsinden daha yüksek, taştan inşa edilmiş muazzam bir katedral yükselmiş. Güvercinler gökyüzündeki hâkimiyetlerine karşı yapılmış bir hakaret, göz zevklerini bozan bir ucube gözüyle bakmışlar katedrale. Bu onları fena halde hırçınlaştırmış.

Bereket versin ki kısa süre sonra Vikingler şehri yağmalayıp katedrali de Londra'nın büyük kısmıyla birlikte yerle bir etmişler. Güvercinler yüksek binaları umursamayan ve sağa sola leziz çöpler saçan Vikingleri pek sevmiş. Ama birkaç yıl sonra Vikingler şehri terk edince kule inşacıları yeniden işe koyulmuş. Nehre bakan yüksek bir tepe seçmişler ve oraya, huzuruna çıkan her şeyin cüce gibi görünmesine yol açan devasa bir katedral inşa etmişler. Ona verilen ad Saint Paul imiş. Güvercinler bıkmadan usanmadan onu da yakmayı denemişler ama insanlar katedrali korumak için küçük bir itfaiyeci ordusu kurmuş ve böylece güvercinlerin tüm çabaları başarıyla savuşturulmuş.

Hüsrana uğrayan ve öfkeden kuduran güvercinler rüzgârın katedrale doğru estiği gecelerde alevlerin yayılacağını umarak civardaki mahallelerde yangın çıkarmaya başlamışlar. 2 Eylül 1666 günü, sabahın erken saatlerinde çabaları feci halde başarıyla sonuçlanmış. Nesmith adında bir güvercin, Saint Paul'den yarım kilometre kadar ötedeki fırını ateşe vermiş. Fırın yanıp kül olurken şiddetli bir rüzgâr alevleri bayır yukarı, yani katedrale doğru sürüklemiş. Bina tepeden tırnağa yanmış; nefler, çan kuleleri ve diğer her şey. Tıpkı dört günlük yıkımın sonucunda yanıp kül olan diğer seksen yedi kilise ve on binden fazla ev gibi. Şehir dumanları tüten bir harabeye dönüşmüş.

Güvercinlerin öngördükleri şey böylesi bir felaket değilmiş ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neden oldukları yıkımdan ötürü kendilerini çok kötü hissetmişler. Olaya duygusal açıdan baktıklarında, yaptıkları şeyin Viking talanından tamamen farklı olduğu barizmiş. Her ne kadar verdikleri hasar karşılaştırılabilir olsa da bu seferki onların hatasıymış. Toplantı çağrısında bulunmuşlar ve hep beraber Londra'dan ayrılmayı gündeme getirmişler. Bazıları, artık orada yaşamayı bile hak etmediklerini savunmuş. Oylama beraberlikle sonuçlanınca o günlük paydos etmeye ve ertesi gün yeniden bir araya gelip mevzuyu tartışmayı sürdürmeye karar vermişler. O gece, intikam almak isteyen insanların saldırıları başlamış. Yangının güvercinlerin kabahati olduğunu anlamışa benzeyen bir grup insan, onları oradan kovalamayı akıllarına koymuş. Arseniğe batırdıkları ekmek kırıntılarını sokaklara saçıp güvercinleri zehirlemeyi denemişler. Güvercinlerin tünemekten en çok hoşlandıkları ağaçları kesmiş, yuvalarını telef etmişler. Sopalarla ve süpürgelerle güvercinleri kovalayıp tüfeklerle onlara ateş açmışlar. Bunun ardından, şehirden ayrılmak isteyen tek bir güvercin bile kalmamış çünkü Londra'yı terk edemeyecek kadar kibirlilermiş. Şehirden ayrılmak yerine saldırılara karşılık vermeyi kararlaştırmışlar.

Böylece insanları gagalamış, oraya buraya pislemiş, hastalık yaymış ve insanları perişan etmek için akıllarına gelen her şeyi yapmışlar. Buna karşılık insanlar da kuşlara karşı sergiledikleri şiddetin dozunu artırmış. Doğrusunu söylemek gerekirse güvercinlerin yaptıkları insanları rahatsız etmekten öteye geçemese de insanlar katedrali yeniden inşa etmeye başladığında –ki bu küstahlıklarının en büyük simgesi haline gelmiş– güvercinler topyekûn savaşa girişmişler. Binlercesi hayatlarını riske atıp inşaat alanına konmuş ve ustaları kaçırmak için kanat çırpmış. İnsanlarla kuşlar arasındaki meydan muharebesi günden güne şiddetlenirken insanlar kaç tane güvercin öldürürse öldürsün, yerlerine hep daha fazlası geliyor gibiymiş. En nihayetinde çık-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

maza girmişler. İnşaat durmuş; eskiden Saint Paul'ün dikildiği yere asla başka bir katedral inşa edilemeyecek, hatta Londra'nın güvercinleri sonsuza dek kovalanıp öldürülecek gibi görünüyormuş.

Aradan bir yıl geçmiş. Mücadeleyi sürdüren güvercinlerin sayıları yavaş yavaş azalıyormuş ve her ne kadar insanlar istikrarı elden bırakmadan Londra'nın geri kalanını yeniden inşa ediyor olsalar da katedralle ilgili planlarından vazgeçmiş gibi görünüyorlarmış. Oysa şiddetin ardı arkası kesilmiyormuş çünkü insanlarla güvercinler arasındaki nefret her iki tarafın da iliklerine işlemiş.

Günün birinde güvercinler adalarında toplantıdayken kıyıya, içinde tek bir insanın bulunduğu bir kayık yanaşmış. Güvercinler paniğe kapılmış ama tam da davetsiz misafirin tepesine üşüşecekleri sırada adam kollarını kaldırıp, "Barış için geldim!" diye bağırmış. Kısa süre sonra, adamın diğer insanlar gibi olmadığını öğrenmişler; beceriksizce de olsa güvercinlerin cıvıltılardan ve ötüşmelerden ibaret ana dilini konuşabiliyormuş. Kuşlar ve bilhassa tuhaf kuşlar hakkında çok şey bildiğini çünkü annesinin de onlardan biri olduğunu söylemiş. Dahası güvercinlerin neden böyle davrandığını anlıyormuş ve barış için aracılık etmek istiyormuş.

Güvercinler hayretler içinde kalmışlar. Durumu oylamaya sunmuşlar ve adamın gözlerini oymamaya karar vermişler, yani en azından şimdilik. Adamı sorgulamışlar. Adamın adı Wren imiş ve mimarmış. Meğer insan dostları katedrali aynı tepeye sil baştan inşa etme görevini ona vermişler.

"Zamanını boşa harcıyorsun," demiş hem yangını başlatan hem de güvercinlerin lideri olan Nesmith. "Bunu önlemek için çok kayıp verdik."

"Elbette, barış olmadan hiçbir şey inşa edilemez," diye yanıtlamış Wren, "ve karşılıklı anlayış olmadan da barış söz konusu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olamaz. Türümle sizinki arasında yepyeni bir mutabakata varmak umuduyla buraya geldim. İlk olarak: Gökyüzünün sizin hâkimiyetinizde olduğunu kabul ediyoruz ve sizin izniniz olmadan göğü delip geçecek hiçbir şey inşa etmeyeceğimize söz veriyoruz."

"Neden size izin verecekmişiz?"

"Çünkü bu yeni bina ondan öncekilerin hepsinden farklı olacak. Yalnızca insanlar için tasarlanmayacak. Orası aynı zamanda size de ait olacak."

Nesmith gülmüş. "Peki, bizim bir binayla ne işimiz olur ki?"

"Nesmith," demiş başka bir güvercin, "eğer bir binamız olursa hava kötüleştiğinde soğuktan ve yağmurdan korunabiliriz. İstediğimiz yere tüneyip yumurtlayabilir ve üşümeyiz."

"Etrafımızda bizi rahatsız edecek insanlar olduğu sürece bu dediklerinin hiçbirini yapamayız!" diye yanıtlamış Nesmith. "Yalnızca bize ait bir yere ihtiyacımız var."

"Ya size bunun sözünü verirsem?" demiş Wren. "O kadar yüksek bir katedral inşa edeceğim ki insanlar en üst kısmı kullanmayı akıllarından bile geçiremeyecek."

Wren söz vermekten daha fazlasını yapmış. Ertesi gün planlarını güvercinlerle birlikte masaya yatırmak için geri dönmüş ve hatta planlarında, güvercinlerin bitmek tükenmek bilmeyen kaprisleri doğrultusunda değişiklikler bile yapmış. Güvercinlerin talepleri arasında, insanların hiçbir işine yaramayacak olsa da güvercinlerin en dayalı döşeli oturma odasından bile daha sıcak ve samimi bulduğu kuytuluklar, köşeler, bucaklar, yarıklar ve kemerler de varmış. Wren güvercinlerin tüm isteklerini kabul etmiş. Hatta güvercinlere kanatsızların giremeyeceği kadar yüksekte, kendilerine ait bir giriş vaadinde bile bulunmuş. Bunun karşılığında güvercinler inşaata müdahale etmeyeceklerine ve inşaat tamamlandıktan sonra da ayinler sırasında pek fazla patırtı çıkarmayacaklarına ve ayrıca ibadet edenlerin kafalarına pislemeyeceklerine söz vermişler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ve böylece tarihi bir anlaşma yapılmış. Güvercinler ve insanlar savaşı sonlandırma çağrısında bulunmuşlar ve ara sıra birbirlerini rahatsız eden hallerine geri dönmüşler. Wren katedralini – yani *onların* katedralini– hem görkemli hem de çevresindeki her şeye hâkim bir kule şeklinde inşa etmiş. Güvercinler de bir daha onu yıkmayı denememişler. Hatta Saint Paul'le öylesine övünüyorlarmış ki sonsuza dek onu korumaya ant içmişler; ve verdikleri sözü günümüzde de hâlâ tutuyorlar. Yangın çıktığında ateşin başına üşüşüp alevleri kanatlarıyla söndürüyorlar. Ortalığı yakıp yıkmaktan zevk alan tipleri ve hırsızları kovalıyorlar. Güvercinlerden oluşan hava filoları büyük savaş sırasında binayı korumak uğruna henüz havadayken bombaların yönünü değiştirdi. Şayet kanatlı bekçileri olmasaydı, Saint Paul'ün günümüzde ayakta olamayacağını söylemek yerinde olacaktır.

Wren ve güvercinler hayat boyu dost olmuşlar. İngiltere'nin en saygın mimarı, ömrünün geri kalanı boyunca yanında ona tavsiyelerde bulunacak bir güvercin olmadan hiçbir yere adımını atmamış. Hatta kuşlar, onu öldükten sonra bile ziyaret etmekten vazgeçmemiş. Hem de toprağın altında. Günümüzde, hep beraber inşa ettikleri katedralin, ona göz kulak olan tuhaf güvercinleriyle birlikte hâlâ Londra semalarına hâkim olduğunu görebilirsiniz.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kâbusları Ehlileştiren Kız

Bir zamanlar, babası gibi bir doktor olmaktan başka hiçbir şey istemeyen Lavinia adında bir kız yaşarmış. Nazik bir kalbi ve keskin bir zekâsı varmış, üstelik insanlara yardım etmeyi de severmiş. Ondan mükemmel bir doktor olabilirmiş ama babası bunun mümkün olmadığı konusunda ısrar etmiş. Onun da nazik bir kalbi varmış ve tek istediği, kızının hüsrana uğramasına mani olmakmış; o günlerde, Amerika'da tek bir kadın doktor bile yokmuş. Tıp fakültesine kabul edilmesi akla hayale sığmayacak türden bir şeymiş. Böylece babası da onu daha gerçekçi hedeflere yönlendirmeyi denemiş. "İnsanlara yardım etmenin başka yolları da vardır," demiş ona. "Mesela öğretmen olabilirsin."

Ama Lavinia öğretmenlerinden nefret edermiş. Çünkü okulda oğlanlar fen öğrenirken, Lavinia ve diğer kızlara nasıl örgü örüp yemek yapacaklarını öğretiyorlarmış. Ama Lavinia onlara pabuç bırakacak değilmiş. Oğlanların fen kitaplarını aşırıp ezberlermiş. Babası, muayenehanesinde hastalarını muayene ederken, anahtar deliğinden içeriyi gözlermiş ve babasını işi konusunda soru yağmuruna tutarmış. Bahçede yakaladığı kurbağaları incelemek için göğüslerini kesip açarmış. Ve günün birinde bir şeylerin tedavisini bulacağına dair kendi kendine ant içmiş. Günün birinde ünlü olacakmış.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O günün ne çabuk ve ne şekilde geleceğini asla tahmin etmesi mümkün değilmiş. Küçük erkek kardeşi Douglas sürekli kötü rüyalar görürmüş ama son günlerde iyiden iyiye korkunç kâbuslar görür olmuş. Canavarların onu yemek için geldiğine ikna olmuş halde sık sık çığlıklar içinde uyanıyormuş.

Gecenin birinde onu sakinleştirmeye uğraşırken, "Canavar diye bir şey yoktur," demiş Lavinia. "Uykuya dalarken yavru hayvanları ya da Cheeky'nin arazide haşarılık ettiğini düşünmeye çalış." Sonra da yatağın ayakucunda dertop halde yatmakta olan yaşlı tazılarının başını okşamış. Douglas ertesi gece uykuya dalarken Cheeky'yi ve civcivleri düşünmeyi denemiş ama rüyasında Cheeky, civcivlerin kafasını ısırarak koparan bir canavara dönüşünce, bir kez daha çığlıklar içinde uyanıvermiş.

Douglas'ın hasta olabileceğinden endişelenen babaları, Douglas'ın gözlerine, kulaklarına, boğazına bakmış; kurdeşen döküp dökmediğini görmek için her yerini muayene etmiş ama oğlanda fiziksel açıdan hiçbir terslik bulamamış. Karabasanlar o kadar kötüleşmiş ki Lavinia babasının bir şeyleri gözden kaçırmış olması ihtimaline karşı, Douglas'ı bizzat muayene etmeye karar vermiş.

"Ama sen doktor değilsin," diye karşı çıkmış Douglas. "Sen yalnızca benim ablamsın."

"Çeneni kapat da kıpırdamadan dur," demiş kız. "Şimdi *aaaa* de."

Oğlanın boğazına, burnuna ve kulaklarına göz atmış ve fener yardımıyla sonuncusunun derinliklerine baktığında gözüne siyah renkli, garip bir tıkanıklık çarpmış. Parmağını oğlanın kulağına sokup içeriyi biraz kurcaladıktan sonra, elini geri çektiğinde parmağının ucuna kül rengi, tel tel bir şeyin ip misali dolanmış olduğunu görmüş. Kızın elini çekmesiyle birlikte ipliksi şeyin en az bir metre uzunluğundaki bir kısmı Douglas'ın kulağından çıkıvermiş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hey, gıdıklanıyorum!" demiş oğlan gülerek.

Kız ipliği elinde yumak yapmış. Canlıymış gibi avucunun içinde belli belirsiz kımıldanıyormuş.

Lavinia bulduğu şeyi babasına göstermiş. "Ne kadar garip," demiş babası yumağı ışığa doğru tutarak.

"Bu nedir?" diye sormuş kız.

"Emin değilim," demiş babası kaşlarını çatarak. İpliğin adamın elinden sarkan kısmı yavaşça kımıldanarak Lavinia'ya doğru uzanıyormuş. "Ama sanırım senden hoşlanıyor."

"Belki de bu yepyeni bir keşiftir!" demiş kız heyecanla.

"Ondan şüpheliyim," demiş babası. "Ama her ne olursa olsun, senin endişelenmeni gerektirecek bir konu değil." Usulca kızın başını okşamış, ipliği çekmecesine kaldırmış ve çekmeceyi kilitlemiş.

"Onu ben de incelemek istiyorum," demiş kız.

"Şimdi öğle yemeği zamanı," diye yanıtlamış babası, onu odadan kışkışlarken.

Lavinia, babasına içerlemiş halde, sinirden ayaklarını yere vura vura odadan çıkmış. Bu her şeyin sonu olabilirmiş ama Douglas ne o gece ne de ertesi gece kâbus görmüş ve her yerde, onu iyileştirenin Lavinia olduğunu söylemeye başlamış.

Babası bundan pek o kadar da emin değilmiş. Fakat kısa bir süre sonra, hastalarından biri gördüğü kâbuslardan ötürü uykusuzluk çektiğinden yakınmaya başlayıp da reçeteye yazdığı ilaçların hiçbiri fayda etmeyince, gönülsüzce de olsa Lavinia'dan hastanın kulağına bakmasını istemiş. Yalnızca on bir yaşında ve akranlarına göre çok daha ufak tefek olan Lavinia, hastanın kulağına bakmak için bir sandalyeye çıkmak zorunda kalmış. Beklenildiği gibi hastanın kulağında, babasının görmeyi beceremediği ipliksi, siyah renkli bir tıkanıklık varmış. Lavinia serçe parmağını hastanın kulağına sokup içeriyi biraz kurcaladıktan sonra hastanın kulağından uzun mu uzun bir iplik çekmeye koyulmuş. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öylesine uzun, adamın kafasına öylesine sıkı tutunmuş vaziyetteymiş ki onu çekip çıkarmak için Lavinia'nın üzerinde dikildiği sandalyeden inip topuklarını yere bastırarak iki eliyle çekmesi gerekmiş. İplik nihayet adamın kafasının içinde tutunduğu yerden kurtulduğunda kız sırtüstü yere yapışmış, hasta da muayene masasından yere yuvarlanmış.

Babası siyah ipliği kaparak öncekiyle birlikte çekmecesine sokuşturmuş.

"Ama o *benim*," diye karşı çıkmış Lavinia.

"Aslında beyefendinin," demiş babası adamın yerden kalkmasına yardım ederken. "Şimdi gidip kardeşinle oyna."

Adam üç gün sonra geri dönmüş. Lavinia kulağından o siyah ipliği çekip çıkardığından beri tek bir kâbus bile görmemiş.

"Kızın keramet sahibi biri!" diye ilan etmiş Lavinia'nın babasıyla konuşuyor olsa da ışıl ışıl parlayan suratıyla Lavinia'ya bakarken.

Lavinia'nın gizemli yeteneği dilden dile yayılmış ve evleri, kâbuslarının pençesinden kurtulmak isteyen ziyaretçilerin akınına uğramaya başlamış. Lavinia heyecan içindeymiş; belki de insanlara böyle yardım etmesi gerekiyormuş.[1]

Ama babası herkesi geri çevirmiş ve Lavinia bunun nedenini öğrenmek istediğinde, tek söylediği şu olmuş: "Bir hanımefendinin parmağını yabancıların kulaklarına sokması yakışık almaz."

Oysa Lavinia babasının hoşnutsuzluğunun ardında bambaşka bir neden olduğundan şüpheleniyormuş: Lavinia'yı görmeye gelenlerin sayısı babasınınkilerden fazlaymış. İşin aslı, babası onu *kıskanıyormuş*.

Ümitleri suya düştüğünden kedere boğulan Lavinia, her şeyi

1 Tuhafların tarihinde çok sayıda rüya hükümranı vardır ama yalnızca biri Lavinia'nın rüyaların gerçekdışı yapısını somutlaştırma becerisini paylaşır. Bu kişinin adı Cyrus'tur ve tatlı rüyaların hırsızı olarak bilinir: Hayatta kalabilmek için onlara ihtiyacı vardır ve her gece bir eve musallaf olarak koca kasabaların mutluluğunu çalmasıyla ün kazanmıştır.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zamana bırakmaya karar vermiş. Şansa bakın ki yalnızca birkaç hafta sonra babası acil bir iş için şehir dışına çağırılmış. Bu beklenmedik bir yolculukmuş ve adamın çocuklara bakacak birilerini bulmaya vakti olmamış.

"Bana söz ver, o şeyi... yapmayacaksın," demiş babası kulağına işaret ederek. (Kızın yaptığı şeye ne ad vereceğini bilemiyormuş ama zaten o konudan bahsetmekten hoşlandığı da söylenemezmiş.)

"Söz veriyorum," demiş Lavinia, fark ettirmeden ayağını kaldırarak.

Doktor çocuklarını öpmüş, çantalarını sırtlanmış ve yola çıkmış. Adam evden ayrılalı yalnızca birkaç saat olmuş ki kapı çalınmış. Lavinia kapıyı açtığında verandada dikilmekte olan, hayalet gibi solgun, tekinsiz gözleri koyu renkli halkalarla çevrili, perişan, genç bir kadınla karşılaşmış. "Kâbuslara derman olan kız sen misin?" diye sormuş süklüm püklüm.

Lavinia onu içeri almış. Babasının muayenehanesi kilitli olduğundan, genç kadını oturma odasına götürmüş, kanepeye yatırmış ve kulağındaki siyah iplik yığınını çekiştirmeye koyulmuş. İşi bittiğinde genç kadın minnet dolu gözyaşları dökmeye başlamış. Lavinia kadının eline bir mendil tutuşturmuş, para almayı reddetmiş ve kapıya dek kadına eşlik etmiş.

Kadın gittikten sonra Lavinia, döndüğünde Douglas'ı koridordan onu izlerken bulmuş. "Babam yapmamanı söyledi," demiş oğlan, sertçe.

"Bu seni değil, beni ilgilendirir," diye yanıtlamış Lavinia. "Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

"Söyleyebilirim," demiş oğlan, edepsizce. "Henüz kararımı vermedim."

"Eğer söylersen, bunları nerede bulduysam oraya geri sokarım!" Kâbus ipliği tomarını havaya kaldırıp Douglas'ın kulağına sokacak gibi yapınca, oğlan koşarak odadan kaçmış.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kardeşini korkuttuğu için kendini biraz kötü hissetse de orada öylece dikilirken, elindeki iplik müziğin büyüsüne kapılmış bir yılan misali doğrulmuş ve koridorun aşağısına doğru işaret etmiş.

"Ne oldu?" demiş kız. "Bir yere mi gidiyoruz?"

Lavinia ipliğin gösterdiği yolu takip etmiş. Koridorun sonuna ulaştığında iplik kıvrılıp sola, yani babasının muayenehanesine işaret etmiş. Lavinia kilitli kapının önüne vardığında, ince iplik kilide doğru hareketlenince, Lavinia ipliği havaya kaldırıp tıpkı bir solucan misali anahtar deliğinin içine kıvrılmasına müsaade etmiş ve yalnızca birkaç saniye sonra kapı bir klik sesiyle açılıvermiş.

"Vay canına," demiş Lavinia. "Sen pek akıllı bir kâbusçuksun, öyle değil mi?"

İçeri süzülüp kapıyı ardından kapatmış. İplik kayarcasına kilidin içinden çıkıp avucuna sokulmuş ve ardından babasının diğer iplikleri istiflediği, odanın öte yanındaki çekmeceye; işaret etmiş. Arkadaşlarının yanına gitmek istiyormuş!

Lavinia kendini biraz olsun suçlu hissetse de bu düşünceyi çabucak zihninden uzaklaştırmış; en nihayetinde kendisinden başkasına ait olmayan bir şeyi geri almaya çalışıyormuş. Odayı boylu boyunca arşınlayıp çekmeceye gitmiş ve iplik, çekmeceyi sımsıkı kapatan asma kilit üzerinde de aynı numarayı yapınca çekmece adeta kayarcasına açılıvermiş. Yeni ve eski iplikler birbirlerini görür görmez gerilip geriye doğru çekilmişler. Sonra masanın üstünde temkinli hareketlerle birbirleri etrafında daireler çizerek tıpkı köpekler gibi birbirlerini koklamışlar. Ardından dost olduklarına karar vermiş olacaklar ki göz açıp kapayıncaya kadar sarmaş dolaş olarak yumruk kadar bir yumağa dönüşmüşler.

Lavinia kahkahalara boğulup ellerini çırpmış! Bu ne büyüleyici bir manzaraymış böyle! Ne hoşmuş!

Gün boyunca insanlar Lavinia'nın yardımını almak için kapı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya gelip durmuş: kâbuslarında, kaybettiği çocuğunu görüp azap çeken bir anne; endişeli anne ve babaları tarafından getirilen küçük çocuklar; her gece rüyalarında, yarım yüzyıl önce katıldığı kanlı savaştan sahneler gören yaşlı bir adam. Lavinia insanların kulaklarından düzinelerce kâbus çekip hepsini yumağa eklemiş. Üç gün sonra yumak karpuzlara taş çıkaracak büyüklüğe gelmiş. Altı gün sonraysa, yumağı ne zaman görse diş etlerini gösterip hırlayan köpekleri Cheeky'ye kafa tutabilecek ebatlara ulaşmış. (Yumak Cheeky'nin hırlamasına karşılık verdiğinde, Cheeky can havliyle kendini açık pencereden dışarı atmış ve bir daha geri dönmemiş.)

Lavinia geceleri geç saatlere kadar oturup yumağı incelemiş. Yumağı dürtüklemiş, kurcalamış ve liflerini mikroskopta incelemiş. Kulak kanalının içinde yaşayan ipliklerden bahsedilip bahsedilmediğini görmek için babasının bütün tıp ansiklopedilerini indirmiş ama hiçbir şey bulamamış. Bu, bilimsel bir keşif yaptığı anlamına geliyormuş; hatta belki de Lavinia, her daim hayalini kurduğu o bilimsel keşfin *ta kendisiymiş*! Heyecandan havalara uçarken, yeteneğini kullanarak insanlara yardım edebileceği bir klinik açmanın hayalini kurmuş. Yoksullardan devlet başkanlarına, herkes onu görmeye gelecekmiş ve belki de, günün birinde, kâbusları maziye gömen kadın olarak tarihe geçebilirmiş! Bu düşünce Lavinia'yı o denli mutlu etmiş ki günler boyunca mutluluktan adeta ayakları yere değmemiş.

Bu sırada oğlan kardeşi çoğunlukla Lavinia'dan kaçınarak geçirir olmuş. Yumak onu fena halde rahatsız ediyormuş: öylece durduğu zaman bile dinmek bilmeyen kıpır kıpır halleri; çürük yumurtalarınkine benzeyen, hafif olsa da etrafındaki her şeye sinen kokusu; geceleri eve sessizlik çöktüğünde aldırış etmemenin mümkün olmadığı alçak sesli ama hiç kesilmeyen uğultusu. Sadık bir ev hayvanı gibi kız kardeşini her yere takip edişi: merdivenlerden yukarı, aşağı, yatak odasına, sabırla artıkları beklediği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yemek masasına, hatta kızcağız çıkana dek kapısına vurduğu banyoya.[2]

"O şeyden kurtulmalısın," demiş Douglas ona. "O, insanların kafasından çıkan çöpten başka bir şey değil."

"Baxter'ın yanımda olmasından hoşlanıyorum," demiş Lavinia.

"Ona bir de *isim* mi verdin?"

Lavinia omuzlarını silkmiş. "Bence çok şeker."

Ama aslına bakılırsa Lavinia ondan nasıl kurtulacağını bilmiyormuş. Onu takip eden bir yumak olmadan kasabaya inebilmek için Baxter'ı bir sandığa kilitlemeyi denemiş ama yumak sandığın kilidini açmış. Lavinia ona kızıp bağırmış ama Baxter'ın tek yaptığı, gördüğü ilgi karşısında olduğu yerde heyecandan zıp zıp zıplamak olmuş. Hatta Lavinia onu bir çuvala koyup, çuvalın ağzını bağlayıp, kasabanın eteklerine dek taşıyıp nehre atmayı bile denemiş ama Baxter her nasılsa kurtulup aynı gece eve geri dönmüş, hem de posta deliğinden kıvrılıp basamaklar boyunca solucan misali süründükten sonra kir pas içindeki sırılsıklam bir yığın halinde kızın göğsüne atlayarak. Nihayetinde bu zeki kâbus yumağına bir isim vermek, göz ardı edilemeyen varlığını daha az rahatsız edici kılmış.

Okulu asıyormuş ama bir hafta sonra, artık daha fazla devamsızlık edemeyecek duruma gelmiş. Baxter'ın onu takip edeceğini biliyormuş ve kâbus ipliğini öğretmenlerine ve sınıf arkadaşlarına açıklamaya çalışmak yerine Baxter'ı çantasına sokuşturmuş, çantasını omuzuna atmış ve onu da beraberinde götürmüş. Çantasını yanında tuttuğu sürece Baxter sessizliğini korumuş ve başına hiçbir sorun açmamış.

---

2 Bu paragraftan pek çok farklı anlam çıkarılmıştır. Bazıları masalın bu bölümünü, Lavinia'nın kâbus yumağının özünde şeytani olduğuna ve Lavinia'nın da bir tür rüya kovucu olduğuna kanıt göstermektedir. Şahsen bunun aptalca olduğuna ve kendine akademisyen diyen bazılarının boş zamanlarında fazla korku filmi seyrettiklerine inanıyorum. Yumağın tek tük nahoş alışkanlıkları olabilir.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ama tek sorunu Baxter değilmiş. Lavinia'nın yeteneği diğer öğrenciler arasında dilden dile dolanmış ve öğretmen onlardan yana bakmadığı bir anda, tombul yanaklı bir zorba olan Glen Farcus, Lavinia'nın kafasına kâğıttan yapılma bir cadı şapkası kondurmuş.

"Sanırım bu senin!" demiş bütün oğlanlar kahkahalarla gülerken.

Lavinia şapkayı yırtarcasına başından çekip almış ve yere atmış. "Ben cadı değilim," demiş dişlerinin arasından. "Ben bir *doktorum*."

"Öyle mi?" demiş oğlan. "O yüzden mi bütün oğlanlar fen dersine girerken sen örgü örmeye gidiyorsun?"

Oğlanlar öyle katıla katıla gülmüşler ki öğretmen çileden çıkmış ve herkesi sözlükten bazı sayfaları kopyalamaya zorlamış. Herkes sessizce çalışırken Lavinia çantasına uzanıp Baxter'dan incecik bir tel koparmış ve ona fısıldamış. İplik, solucan misali kıvrıla kıvrıla masasının bacağından aşağı süzülmüş, sıraların arasındaki boşluğu aşmış, Glen Farcus'un sandalyesine tırmanmış ve kulağına girmiş.

Oğlan ipliği fark etmemiş bile. Kimse fark etmemiş. Ama ertesi gün Glen okula geldiğinde titrek ve beti benzi atmış haldeymiş.

Oğlana, "Sorun nedir, Glen?" diye sormuş Lavinia. "Yoksa dün gece uyumakta güçlük mü çektin?"

Oğlanın gözleri fal taşı gibi açılmış. İzin isteyerek sınıftan ayrılmış ve geri dönmemiş.

O akşam, Lavinia ve Douglas babalarından ertesi gün döneceğine dair bir telgraf almışlar. Lavinia, Baxter'ı ondan saklamanın yolunu bulması gerektiğini biliyormuş. En azından bir süreliğine. Nefret ettiği ev ekonomisi dersinde öğrendiklerini kullanarak Baxter'ı çözmüş, ondan uzun bir çift çorap örmüş ve üzerine geçirmiş. Her ne kadar çoraplar fena halde kaşındırıyor

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olsa da bunun babasının gözüne çarpma ihtimali son derece düşükmüş.

Babası ertesi gün akşamüstü saatlerinde, toz toprak içinde ve yol yorgunu halde dönmüş; iki çocuğunu da kucakladıktan sonra Lavinia'yla yalnız konuşabilmek adına Douglas'ı odadan göndermiş.

"Uslu durdun mu?" diye sormuş babası Lavinia'ya.

Aniden Lavinia'nın bacakları fena halde kaşınmaya başlamış. "Evet, baba," diye yanıtlamış, ayaklarından biriyle diğerini kaşımaya uğraşırken.

"O zaman seninle gurur duyuyorum," demiş babası. "Bilhassa da yolculuğa çıkmadan önce, yeteneğini neden kullanmanı istemediğimi sana doğru düzgün açıklayamamış olmama rağmen. Ama sanırım artık kendimi daha iyi ifade edebilirim."

"Öyle mi?" demiş Lavinia. Dikkati fena halde dağınıkmış; iki büklüm olup bacaklarını kaşımamak için bütün iradesini ve odaklanma becerisini kullanması gerekiyormuş.

"Kâbuslar tümörlere ve kangrenli uzuvlara benzemez. Epey nahoşturlar, orası kesin ama kimi zaman nahoş şeyler iyi bir amaca hizmet edebilir. Belki de tümünün yok edilmemesi gerekiyordur."

"Yani kâbusların *iyi* olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sormuş Lavinia. Ayaklarından birini sandalyenin bacağına sertçe sürtmeyi becerdiğinden biraz rahatlamış vaziyetteymiş.

"Tam olarak iyi olduğu söylenemez," demiş babası. "Ama sanırım bazı insanlar gördükleri kâbusları hak ediyor. Bazılarıysa etmiyor. Ve biz kimiz ki kimin hak edip kimin hak etmediğini bilelim?"

"Ben anlayabiliyorum," demiş Lavinia.

"Ama ya yanılıyorsan?" demiş babası. "Zeki olduğunu biliyorum, Vinni ama hiç kimse o kadar zeki değildir."

"O halde onları ait oldukları yere geri gönderebilirim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Babası irkilmiş. "Yani kâbusları geri gönderebiliyor musun?"

"Evet, ben..." Ona neredeyse Glen Farcus'tan bahsedecekmiş ama kendisine hâkim olmayı becermiş. "*Sanırım* yapabilirim."

Babası derin bir nefes almış. "Bu senin yaşında biri için çok ağır bir sorumluluk. Biraz daha büyüyene dek bunu tekrar denemeyeceğine söz vermeni istiyorum. *Epeyce* büyüyene dek."

Kaşıntı yüzünden öylesine ıstırap içindeymiş ki babasını ancak yarım kulakla dinleyebiliyormuş. "Söz veriyorum!" demiş ve ardından çoraplarını çıkarmak için koşturarak üst kata çıkmış.

Odasının kapısını kilitledikten sonra elbisesini çıkarmış, ardından da çorapları çekiştirmeye koyulmuş ama çıkacak gibi değillermiş. Baxter kızın tenine tutunmaktan öylesine hoşnutmuş ki Lavinia ne kadar çekiştirirse çekiştirsin yerinden kımıldamıyormuş. Lavinia mektup açacağı kullanmayı dahi denemiş ama Baxter'ı teninden azıcık bile ayıramadan mektup açacağının metal ucu yamuluvermiş.

Sonunda Lavinia bir kibrit yakıp ayağına yaklaştırınca Baxter inleyip kıvranmaya başlamış.

"Beni bunu yapmak zorunda bırakma," demiş kız ve alevi biraz daha yaklaştırmış.

Baxter istemeye istemeye olsa da kızın bacaklarından sıyrılmış ve yumak halini almış.

Lavinia, "Kötü Baxter!" diyerek azarlamış yumağı. "Bu hiç hoş değildi!"

Baxter utanç içinde biraz düzleşmiş.

Lavinia kendini bitkin bir halde yatağına atmış ve insanların kâbuslarını çekip almanın ağır bir sorumluluk olduğuna dair babasının söylediklerini düşünmeye koyulmuş. Babası söylediklerinde kesinlikle haklıymış. Baxter daha şimdiden ele avuca sığmaz haylazın tekiymiş ve Lavinia insanların kâbuslarını çekip almaya devam ettikçe daha da büyüyecekmiş. Lavinia o zaman onunla nasıl başa çıkacakmış ki?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aklına ansızın parlak bir fikir gelince çabucak doğruluvermiş. Babasının, bazı insanların gördükleri kâbusları hak ettiğini söylediğini hatırlamış ve Lavinia o anda, sırf kâbusları insanların kafalarının içinden çekip aldı diye onları sonsuza dek *saklamak* zorunda olmadığını fark etmiş. O, rüyaların Robin Hood'u olabilir, iyi insanları kâbuslarından kurtarırken kötü insanları kâbuslarla lanetleyebilirmiş. Hem böylece, hayatının geri kalanını da peşinde dolanıp duran bir kâbus yumağıyla geçirmek zorunda kalmazmış!

İyi insanların kimler olduğunu kestirmek yeterince kolaymış ama kötüleri tespit etmek konusunda çok dikkatli olması gerekiyormuş. Gidip de yanlış kişiye kâbus vermek istemezmiş. Oturup kasabadaki en kötü insanların listesini çıkarmış. Listenin en tepesinde, cezalandırmak istediği çocukları binici kırbacıyla dövdüğü bilinen yetimler yurdunun müdiresi Bayan Hennepin varmış. İkinci sırada, herkesin karısının cinayetinden paçayı sıyırdığını söylediği kasap Bay Beatty yer alıyormuş. Sonraki, sarhoş halde araba kullanırken zavallı kör Bay Ferguson'ın rehber köpeğini ezen otobüs şoförü Jimmy'ymiş. Bunları kaba ve sevimsiz insanların listesi takip ediyormuş ki bu liste diğerinden çok daha uzunmuş. Ama asıl uzunu, Lavinia'nın hoşlanmadığı insanlardan oluşan listeymiş.

"Baxter, buraya!"

Baxter yuvarlanarak kızın oturduğu yere gelmiş.

"Önemli bir işte bana yardımcı olmak ister misin?"

Baxter hevesli bir şekilde kımıldanmış.

O gece işe koyulmuşlar. Tepeden tırnağa siyahlara bürünen Lavinia, Baxter'ı çantasına koyup sırtlanmış. Saatler gece yarısını gösterdiğinde gizlice dışarı süzülmüşler ve listedeki insanlara kâbus dağıtmak için kasabada dolanmaya başlamışlar. En kötüleri listenin tepesindekilere giderken listenin aşağısına doğru ilerledikçe daha hafif kâbuslar seçmişler. Lavinia, Baxter'dan incecik teller çekiyor ve solucan misali kıvrıla kıvrıla ilerleyen

BELONGS TO KAKTUS TEAM

iplikleri su borularından ve açık pencerelerden hedeflerine doğru gönderiyormuş. Gecenin sonuna dek düzinelerce evi ziyaret etmişler ve Baxter elma kadar kalmış. Artık Lavinia'nın cebine bile sığabiliyormuş. Lavinia yorgun argın eve döndüğünde başı daha yastığa değer değmez derin mi derin, güzel mi güzel bir uykuya dalmış.

Birkaç gün sonra, Lavinia'nın yaptığı şeyin sonuçları birer birer kendini göstermeye başlamış. Alt kata indiğinde babasını kahvaltı masasında oturmuş, hoşnutsuzlukla dilini şaklatarak gazetesini okur halde bulmuş. Gazetede, otobüs şoförü Jimmy'nin uykusuzluktan bitkin düşüp korkunç bir kazaya karıştığı yazıyormuş. Ertesi sabah Lavinia, Bayan Hennepin'in bilinmeyen bir illete kapılıp çok sayıda öksüzü komaya soktuğunu öğrenmiş. Ondan sonraki sabah, karısını öldürdüğü söylenen Bay Beatty'nin sırasıymış. Söylenene göre adam kendini bir köprüden atmış.

Suçluluk duygusuyla kıvranan Lavinia, büyüyüp de verdiği kararlara daha çok güvenmeye başlayana dek kabiliyetini kullanmayacağına dair kendi kendine söz vermiş. Oysa insanlar kapısına gelmeye devam ediyormuş ama bu kez hepsini geri çevirmiş, hatta anlattıkları kederli hikâyelerle yüreğini dağlayanları bile.

"Şu sıralar yeni hasta kabul edemiyorum," demiş gelenlere. "Üzgünüm."

Ama insanlar vazgeçmemişler ve Lavinia'nın da sabrı tükenmeye başlamış.

"Umurumda değil, gidin buradan!" diye bağırır olmuş kapıyı suratlarına kapatırken.

Bu aslında doğru değilmiş –*umurundaymış*– ama bu küçük acımasızlık gösterisi, kapısına gelen insanların bulaşıcı ıstırabına karşı kuşanabildiği tek zırhmış. Ya kalbinin etrafına kalın bir duvar örecek ya da insanlara daha fazla zarar vermeyi göze alacakmış.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç hafta sonra, duygularına ket vurmak konusunda ustalık kazanmış. Sonra, gecenin birinde, yatak odasının camından gelen tıkırtılara uyanmış. Perdeyi kenara çekince, ay ışığının aydınlattığı çimlerin üstünde dikilen genç bir adamla karşılaşmış. Bu, o günün erken saatlerinde geri çevirdiği delikanlının ta kendisiymiş.

"Sana gitmeni söylememiş miydim?" demiş pencerenin aralığından.

"Üzgünüm," demiş adam, "ama başka çarem yok. Eğer bana yardım etmeyeceksen, belki beni kâbuslarımı çekip alabilecek başka birine yönlendirebilirsin. Korkarım aklımı kaçırmama sebep olacaklar."

Lavinia günün erken saatlerinde adamı geri çevirdiğinde suratına doğru düzgün bakmamış ama şimdi, adamın yüzündeki ifadede Lavinia'nın bakışlarının ona takılıp kalmasına neden olan bir şeyler varmış. Yumuşak yüz hatlarına ve uysal, tatlı bakışlarına rağmen kıyafetleri toz toprak içinde, saçlarıysa sanki bir tür sarsıntı geçirmiş gibi darmadağınmış. Her ne kadar gece ılık ve kuru olsa da delikanlı titriyormuş.

Lavinia perdelerini kapatıp onu bir kez daha geri çevirmesi gerektiğinin farkındaymış. Ama yaptığının yanlış olduğunu bile bile, genç adam uykusunu elinden alan tüm o dehşet verici şeyleri, şeytanları ve canavarları, iblisleri ve karabasanları, doğrudan Cehennem'den fırlamışa benzeyen sahneleri ayrıntılarıyla betimlerken kendini onu dinlemekten alamamış. Duydukları Lavinia'nın tüylerinin ürpermesine neden olmuş ve Lavinia kesinlikle kolay kolay ürken biri sayılmazmış. Oysa yine de ona yardım etme arzusunda değilmiş. O baş belası kâbus ipliğinin daha fazlasını istemiyormuş ve her ne kadar büyük bir üzüntü duysa da genç adama, ona yardım edemeyeceğini söylemiş. "Evine git," demiş. "Geç oldu; annenle baban endişelenecektir."

Genç adam gözyaşlarına boğulmuş. "Hayır, endişelenmeyecekler," diye sızlanmış.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O neden?" diye sormuş Lavinia. Oysa sormaması gerektiğini biliyormuş. "Acımasız insanlar mı? Sana kötü mü davranıyorlar?"

"Hayır," demiş adam. "Öldüler."

"Öldüler mi!" demiş Lavinia. Kendi annesi de Lavinia henüz küçük bir çocukken kızıl hastalığından öldüğünde, Lavinia annesinin ölümünü atlatmakta çok zorlanmış; öte yandan... hem annesini hem babasını kaybetmek? Kız zırhında gitgide genişleyen bir deliğin açıldığını hissetmiş.

"Eğer huzurlu bir şekilde ölmüş olsalardı onları kaybetmenin acısına katlanabilirdim ama öyle olmadı," demiş genç adam. "Onlar öldürüldü. Cinayete kurban gittiler. Hem de gözlerimin önünde. İşte, gördüğüm tüm o korkunç kâbuslar bundan ileri geliyor."

Lavinia o anda genç adama yardım edeceğini anlamış. *Eğer bu kabiliyetle doğmamın sebebi tek bir insanı kâbuslarından kurtarmaksa o kişi bu genç adam olmalı*, diye düşünmüş. Bu Baxter'ın gizlenemeyecek kadar büyümesi anlamına geliyormuşsa bile artık umurunda değilmiş, o zaman onu babasına gösterir ve yaptıklarını itiraf edermiş. Ayrıca, genç adamın hikâyesini duyduğunda babasının onu anlayacağını düşünmüş.

Delikanlıyı içeri davet etmiş, yatağına yatırmış ve kulağından inanılmaz uzunlukta, siyah renkli bir iplik çekmeye koyulmuş. Genç adamın beynine doğru uzanan tıkanıklık, Lavinia'nın o zamana dek tedavi ettiği herkesinkinden daha büyükmüş; öyle ki kızın işi bittiğinde iplik, odasının zeminini kımıl kımıl ve geniş bir kilim misali kaplıyormuş. Genç adam kıza teşekkür etmiş, garip bir şekilde gülümsemiş ve Lavinia'nın odasının penceresinden öylesine alelacele çıkmış ki pervaza taktırdığı gömleği yırtılmış.

Bir saat kadar sonra, şafak sökerken Lavinia hâlâ adamın suratındaki o garip gülümsemeyi düşünüyormuş. Yeni iplik, yumak haline gelmeye çalışırken ondan korkmuş gibi duran Baxter ürkekçe Lavinia'nın cebine sinmiş.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lavinia'nın babası çocukları kahvaltıya çağırdığı sırada Lavinia, yaptıklarını ona itiraf etmeye pek de sandığı kadar hazır olmadığını fark etmiş. Uzun bir gece geçirmiş ve önce bir şeyler yemeye ihtiyacı varmış. İpliği yatağının altına doğru süpürmüş. Yatak odasının kapısını kapatmış, kapıyı arkasından kilitlemiş ve alt kata inmiş.

Babasını masaya oturup gazetesine gömülmüş halde bulmuş.

"Ne korkunç," diye mırıldanmış adam başını iki yana sallayarak.

"Ne oldu?" diye sormuş Lavinia.

Babası gazetesini indirmiş. "O kadar mide bulandırıcı ki sana anlatmaktan bile çekiniyorum. Ama buradan pek uzakta olmamış ve sanırım öyle ya da böyle kulağına bir şeyler çalınacak. Birkaç hafta önce bir adam ve karısı soğukkanlılıkla öldürülmüştü."

Demek ki genç adam doğruyu söylüyordu, diye düşünmüş Lavinia. Sonra da, "Evet, duydum," demiş.

"Pekâlâ, en kötü kısmı bu değil," demiş babası. "Görünüşe göre polis nihayet baş şüpheliyi belirlemiş: çiftin evlat edindikleri oğulları. Şu anda onun peşindeler."

Lavinia başının döndüğünü hissetmiş. "Ne dedin sen?"

"Kendi gözlerinle gör."

Babası masanın üstündeki gazeteyi Lavinia'ya doğru ittirmiş. Gazetenin kat yerinin hemen üstünde, yalnızca birkaç saat önce odasına gelen genç adamın siyah beyaz bir portresi duruyormuş. Lavinia pat diye sandalyesine çökmüş ve oda etrafında fıldır fıldır dönmeye başlayınca düşmemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kalmış.

"Sen iyi misin?" diye sormuş babası.

Ama daha Lavinia yanıt veremeden yatak odasının tarafından güm güm sesler gelmeye başlamış. Nihayet yumak şeklini alan yeni kâbus ipliği artık onun yanında olmak istiyormuş.

Güm. Güm.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Douglas, ne numaralar yapıyorsun?" diye seslenmiş babası.

"Ben buradayım," demiş Douglas pijamaları içinde mutfaktan çıkarak. "Bu gürültü de ne?"

Lavinia koşarak odasına çıkmış ve kapıyı açmış. İplik gerçekten de yumak halini almış vaziyetteymiş. Bu Yeni Baxter devasaymış –kapıyla aynı genişlikteki yumak neredeyse Lavinia'nın beline geliyormuş– ve son derece de *kabaymış*. Sanki onu yiyip yemeyeceğine karar vermeye çalışıyormuşçasına hırlayıp koklayarak Lavinia'nın etrafında yuvarlana yuvarlana daracık bir daire çizmiş. Babası merdivenleri koşa koşa çıkıp üst kata vardığı anda Yeni Baxter'ın, adamın üstüne atılmaya hazırlandığını gören Lavinia, elini uzatıp ipliklerinden birini yakalamış ve var gücüyle yaratığı tutmayı başarmış.

Yeni Baxter'ı çekiştirerek odasına sokmuş ve kapıyı çarparcasına kapatmış. Lavinia'nın kalbi güm güm atarken yaratık kızın sandalyesini yiyip ardında, tıpkı bir dışkı izi gibi koca bir talaş yığını bırakmış.

Ah, durum cidden kötüymüş. Hatta *korkunçmuş*.

Yeni Baxter'ın eskisiyle kıyaslandığında kuduz bir köpek gibi davranması yetmezmiş gibi –masum bir çocuğun rüyalarından değil, kokuşmuş ruhlu bir katilin kâbuslarından besleniyormuş– dışarıda elini kolunu sallayarak gezen bir katil varmış ve Lavinia sayesinde genç adam artık ne korkuyor ne de kendine mani olma gereği duyuyormuş. Adam birini daha öldürecek olursa, bu kısmen Lavinia'nın hatası olacakmış. Yeni Baxter'ı öylece ateşe atıp ondan kurtulamazmış. Onu geldiği yere, yani genç adamın kafasının içine geri koymak zorundaymış.

Bunun düşüncesi bile Lavinia'yı korkutmaya yetmiş. Bir kere onu nasıl bulacakmış? Ve onu bulduğunda, onu da öldürmekten katili ne alıkoyacakmış? Lavinia bu soruların hiçbirinin yanıtını bilmiyormuş; tek bildiği, denemesi gerektiğiymiş.

Yeni Baxter'dan avucunun içini dolduracak kadar büyükçe

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir tutam almış ve tıpkı bir tasma gibi bileğine dolamış. Sonra yaratığı çekiştirerek odayı boylu boyunca kat etmiş ve açık vaziyetteki penceresinden dışarı çıkmış. Genç adamın gömleğinden yırtılan parça dışarıda yerde duruyormuş. Eğilip kumaş parçasını almış ve koklaması için Yeni Baxter'a uzatmış.

"Akşam yemeği," demiş.

Bu anında sonuç vermiş: Tasmanın ucundaki Yeni Baxter heyecan içinde bahçenin öteki tarafına doğru atılıp yola fırladığı sırada az kalsın Lavinia'nın kolunu koparacakmış. Yeni Baxter günün büyük kısmında genç adamın kokusunun ardında bıraktığı izi takip ederek Lavinia'ya kasabada daireler çizdirmiş olsa da en nihayetinde kızı kasabanın öteki ucundan çıkarmış. Hiçliğin ortasına doğru uzanan bir köy yolunu takip etmişler. Nihayet, tam da gün batarken diğer yapılardan epey uzaktaki büyük bir binayla karşı karşıya gelmişler: Burası, Bayan Hennepin'in yetimler yurduymuş.

Alt katın pencerelerinden dumanlar yükseliyormuş. Bina yanıyormuş.

Lavinia binanın diğer tarafından gelen çığlıklar duymuş. Yeni Baxter'ı da peşinden çekiştirerek koşa koşa köşeyi döndüğü anda, üst kat pencerelerinden birinden sarkan beş yetim görmüş; dumanlar dalga dalga etraflarını sararken çocuklar can havliyle nefes almaya çalışıyormuş. Bahçede dikilen genç adamsa kahkahalar içinde çocukların haline gülüyormuş.

"Sen ne yaptın?" diye haykırmış Lavinia.

"Çocukluk yıllarımı işte bu dehşet evinde geçirdim," demiş adam. "Şimdiyse dünyayı kâbuslardan temizliyorum, tıpkı senin gibi."

Yeni Baxter genç adama doğru hamle etmiş.

"Yakala onu!" demiş Lavinia ve tasmanın ucunu bırakmış.

Yeni Baxter yerde yuvarlana yuvarlana genç adama doğru fırlamış ama onu yemek yerine genç adamın kollarına atlayıp suratını yalamış.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Merhaba eski dostum!" demiş genç adam gülerek. "Şu anda oynamaya zamanım yok ama hadi şunu gidip getir bakalım!"

Yerden bir sopa alıp fırlatmış. Yeni Baxter sopanın peşinden yanan binaya dalmış. Birkaç dakika sonra, Yeni Baxter alevler tarafından yutulduğu sırada binanın içinde, insana ait olamayacak türden çığlıklar yankılanmış.

Artık savunmasız kalan Lavinia kaçmayı denemiş ama genç adam onu yakalayıp yere serdikten sonra ellerini boğazına dolamış.

"Az sonra öleceksin," demiş usulca. "O korkunç kâbusları kafamın içinden söküp aldığın için sana çok şey borçluyum ama beni öldürme planları yapmana da izin veremem."

Lavinia soluk almaya çalışmış. Kendinden geçmek üzere olduğunu hissedebiliyormuş.

Derken pantolonunun cebinde bir şeyler kımıldanmış.

Eski Baxter.

Baxter'ı cebinden çıkarıp genç adamın kulağına sokuşturmuş. Genç adam ellerini Lavinia'nın boğazından çekmiş ve kulağını kurcalamaya koyulmuş ama artık her şey için çok geçmiş; Eski Baxter çoktan solucan misali kıvrıla kıvrıla kafasının içine girmiş.

Genç adam kendisinden başka kimsenin göremeyeceği bir şey okuyormuşçasına uzaklara dalmış. Öte yandan Lavinia kıvransa da hâlâ adamdan kurtulabilmiş değilmiş.

Genç adam Lavinia'ya bakıp gülümsemiş. "Bir palyaço, birkaç dev örümcek ve yatak altına saklanan bir öcü." Tekrar gülmüş. "Bir çocuğun rüyaları. Ne tatlı; bunlar pek hoşuma gidecek!" Ve kızı boğmaya geri dönmüş.

Lavinia dizini genç adamın midesine geçirince adam bir anlığına ellerini kızın boğazından çekmiş. Sonra yumruğunu sıkmış ama daha kıza vurma fırsatını bulamadan Lavinia, "Baxter, *buraya gel!*" diye bağırıvermiş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ve Baxter –yaşlı, sadık Baxter– aniden ve şiddetle genç adamın kafasından çıkmış fakat adamın kulaklarından, gözlerinden ve ağzından dışarı fırlayan yalnızca Baxter olmamış; ona, oluk oluk kanlar da eşlik etmiş. Adam geriye doğru devrilirken Lavinia olduğu yerde doğrulmuş.

Çocuklar hâlâ çığlık çığlığa yardım istiyorlarmış.

Cesaretini toplayan Lavinia ayağa kalkmış ve koşarak eve dalmış. Yoğun duman, öksürmesine neden olmuş. Bayan Hennepin'in göz yuvalarının birine makas saplanmış cesedi, oturma odasının döşemeleri üstünde öylece yatıyormuş.

Merdivenlere çıkan kapının önüne bir gardırop çekili vaziyetteymiş. Lavinia bunun genç adamın işi olduğundan eminmiş.

"Baxter, bana yardım et! İt!"

Lavinia, Baxter'ın da yardımıyla gardırobu yolundan çekip kapıyı açmış, ateşin ve dumanın en kötüsünün içinden geçip koşarak merdivenleri tırmanmış. Çocukları teker teker evden dışarı taşırken Bayan Hennepin'i görmemeleri için gözlerini kapatmayı da ihmal etmemiş. Nihayet herkes güvende olduğunda yanıklardan ve soluduğu dumanlardan ötürü yarı ölü halde çimenlerin üzerine yığılıvermiş.

Günler sonra gözlerini açtığında kendisini bir hastane odasında bulmuş; babası ve erkek kardeşi yanı başındaymış.

"Seninle iftihar ediyoruz," demiş babası. "Sen bir kahramansın, Vinni."

Ona soracak binlerce soruları varmış. Lavinia bunu yüzlerindeki ifadeden okuyabiliyormuş ama şimdilik sorularını yanıtlamak zorunda değilmiş.

"Uykunda inleyip sayıklıyordun," demiş Douglas. "Sanırım kâbus görüyordun."

Gördüğü şey gerçekten de kâbusmuş. Aynı kâbusu sonraki yıllar boyunca da görmeye devam etmiş. Kolaylıkla parmağını kulağına sokup kâbus ipliğini kafasının içinden çekip çıkarabi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lirmiş ama yapmamış. Bunun yerine kendini insan zihni üzerinde araştırmalar yapmaya adamış ve karşılaştığı tüm zorluklara rağmen Amerika'nın ilk kadın psikologlarından biri olmuş. Hayatı boyunca başarılı işlere imza atıp çok sayıda insana yardım etmiş ve her ne kadar sıklıkla hastalarının kulaklarında kâbus ipliğiyle karşılaşacağından şüphelense de ondan kurtulmak için asla yeteneğini kullanmamış. Çünkü bunu yapmanın çok daha iyi yolları olduğuna inanır olmuş.

Editörün Notu:

Bu hikâye birçok nedenden ötürü ama bilhassa sonu nedeniyle alışılmışın dışındadır. Hikâyenin bağlanış şekli ve betimlemeler açıkça modern bir havaya sahiptir. Bunun nedeninin, hikâyenin yakın geçmişte düzeltilmeye çalışılması olduğundan şüpheleniyorum. Lavinia'nın genç adamın kulağından çekip çıkardığı kâbus ipliğinin, masalın başlangıcında ördüğü çorap misali kızın bedenini sarıp sarmalayarak tükettiği daha eski ve farklı bir sona ulaşmayı başardım. Vücudunu kımıl kımıl saran ikinci derisinden sıyrılmayı başaramayan Lavinia, kendisi ayaklı bir kâbusa dönüştüğü için toplumdan kaçıyor. Bu hem trajik hem de adaletsiz bir son. Bu yüzden, yakın geçmişte yaşamış masal anlatıcılarının hikâyeye neden yeni ve daha güçlü bir son yazdığını anlayabiliyorum.

Hangi sonu tercih ederseniz edin, masalın kıssadan hissesi az çok aynı ve bu da alışılmışın epey dışında. Masal tuhaf çocukları kullanılması tehlikeli olan, fazlasıyla karmaşık yetenekler hakkında uyarıyor ve onlara bu tür yeteneklerini kullanmamalarını nasihat ediyor. Diğer bir deyişle, belirli bir yetenekle doğmak o yeteneği kullanmak zorunda olduğunuz anlamına gelmez ve bazı ender durumlarda da katiyetle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kullanmamanız gerekir. Sonuçta bu masal bize moral bozucu bir ders veriyor: Tuhaflığın zorlu yollarından geçmekte olan tuhaf bir çocuk yeteneğinin lütuf değil de lanet olduğunu öğrenirse ne olur? Müdiremin bu masalı yalnızca büyük çocuklara okumasının ve hikâyenin büyüleyici değilse bile muğlak masallar arasında yer almasının nedeninin bu olduğundan eminim.

–MN

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Çekirge

Evvel zaman içinde servet peşinde koşarak Norveç'ten Amerika'ya giden, Edvard adında, çalışkan mı çalışkan bir göçmen varmış. O sıralarda Amerika'nın yalnızca doğu kesimi Avrupalılar tarafından iskân edilmiş vaziyetteymiş. Batıdaki topraklarının büyük bölümü hâlâ son Buz Devri'nden beri oralarda yaşamakta olan insanlara aitmiş. Ortada kalan ve "Hudut" olarak bilinen bereketli topraklar ise hem muazzam fırsatlarla hem de korkunç tehlikelerle dolu vahşi bir yermiş. Edvard burada yaşarmış.

Norveç'teki tüm malını mülkünü satmış ve eline geçen parayla, Norveç'ten gelen çok sayıda göçmenin yaşadığı ve o günlerde Dakota Bölgesi olarak bilinen bir yerde kendine arazi ve tarım makineleri almış. Basit bir ev inşa edip küçük bir çiftlik kurmuş ve canını dişine takarak çalıştığı birkaç yılın ardından biraz refaha ulaşmayı bile başarmış.

Kasabadakiler kendisine bir eş bulup çoluğa çocuğa karışmasını söyleyip duruyormuş. "Güçlü kuvvetli bir delikanlısın," diyorlarmış. "Doğanın düzeni bu!"

Fakat Edvard evliliğe ayak diriyormuş. Çünkü çiftliğini o kadar çok seviyormuş ki kalbinde bir de bir kadını sevmeye yetecek kadar yer olup olmadığından emin değilmiş. Kendini bildi bileli aşkın mantıksız bir şey olduğuna, önemli şeylerin önüne geçtiğine inanırmış. Hatta Norveç'te yaşarken en yakın arkadaşının macerayla ve servetle dopdolu geçebilecek hayatını, ailesini ardında bı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rakmaya razı gelmeyen bir kız uğruna nasıl da elinin tersiyle ittiğine tanık olmuş. Memleketlerinde para kazanmak artık imkânsıza yakın olduğundan eski dostu, güçlükle doyurabildiği karısı ve çocuklarıyla birlikte fedakârlığın ve yoksulluğun kuşattığı bir hayata mahkûm olmuş. Hem de sırf körpe kalbinin sesini dinlediği için.

Hal böyleyken kader oyununu oynamış ve Edvard cazibesine kapıldığı bir kızla karşılaşmış. Kalbinde hem çiftliğini hem de karısını sevmeye yetecek kadar yer olduğuna kanaat getirip onunla evlenmiş. Daha mutlu olamayacağını düşünüyormuş; küçük ve sert kalbi öylesine doluymuş ki patlamak üzereymiş. Dolayısıyla, karısı ondan bir çocuk istediğinde Edvard bu fikre karşı çıkmış. Nasıl hem çiftliğini hem karısını *hem de* bir çocuğu sevebilirmiş ki? Ama yine de karısı hamile kaldığında içini dolduran kıvanç karşısında şaşırmadan edememiş ve dört gözle doğumu beklemeye koyulmuş.

Dokuz ay sonra bebekleri dünyaya gelmiş. Doğum çok zorlu geçmiş ve Edvard'ın karısı zayıf ve güçsüz düşmüş. Ayrıca bebekte de ters giden bir şeyler varmış: Kalbi o kadar büyükmüş ki göğsünün bir yanı diğer yanından gözle görülür biçimde geniş duruyormuş.

"Oğlum yaşayacak mı?" diye sormuş Edvard, doktora.

"Bunu zaman gösterecek," diye yanıtlamış doktor.

Aldığı yanıttan tatmin olmayan Edvard çocuğunu, memleketinde eşine benzerine zor rastlanılır bir bilge olarak nam salmış, Erick isimli yaşlı bir şifacıya götürmüş. Adam ellerini oğlanın üstüne koymuş ve yalnızca birkaç saniye geçmeden gözleri fal taşı misali açılıvermiş. "Bu oğlan tuhaf!" diye haykırmış.

"Doktor da öyle dedi," demiş Edvard. "Kalbi çok büyük."

"Ondan çok daha fazlası var," demiş Erick, "ama onu özel kılan şey yıllar boyunca gün yüzüne çıkmayabilir."[1]

1 Erick'in ellerini çocuğun üstüne koymak suretiyle oğlanın tuhaf olduğunu nasıl anladığı açık değildir; kendisinin de tuhaf olması ve becerisi sayesinde, yetenekleri gizli ya da henüz gelişmemiş olsa bile diğer tuhafları tespit edebiliyor olması mümkündür.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama oğlum yaşayacak mı?" diye sormuş Edvard.

"Bunu zaman gösterecek," diye yanıtlamış Erick.

Edvard'ın oğlu hakikaten yaşamış ama karısı gittikçe zayıf düşmüş ve en nihayetinde de ölmüş. Edvard başlangıçta kahrolsa da zaman içinde harlanan öfkesi olmuş. Pratik bir hayata dair yaptığı planların aşk yüzünden altüst olmasına izin verdiği için kendine kızıyormuş. Artık ilgilenmesi gereken hem bir çiftlik *hem de* küçücük bir bebek varmış; üstelik karısını da kaybetmiş! Garip, özel ve narin olduğu için çocuğa karşı da öfke besliyormuş ama ona kızgın olmasının asıl nedeni, dünyaya gelirken karısını mezara göndermiş olmasıymış. Elbette bunun çocuğun suçu olmadığı bildiği gibi küçücük bir bebeğe kızmanın mantıklı hiçbir yanı olmadığının da farkındaymış. Fakat akılsızca yüreğinde çiçek açmasına izin verdiği tüm o sevgi, acıya dönüşüp nasıl kurtulacağını bilmediği bir safrakesesi taşı misali içine oturmuş.

Oğlana Ollie ismini verip onu tek başına büyütmüş. Ollie'yi hem İngilizce hem de Edvard'ın hakkında pek bir şey bilmediği diğer konuları öğrendiği okula göndermiş. Çocuğun kimi açılardan onun oğlu olduğu belliymiş: Edvard'a benziyormuş ve en az onun kadar çalışkanmış. Çocuk uyumadığı zamanlarda tüm zamanını babasıyla birlikte araziyi belleyip çalışarak geçiriyor ve asla şikâyet etmiyormuş. Ama diğer açılardan tam bir yabancıymış. Norveç dilini monoton bir Amerikan aksanıyla konuşuyormuş. Dünyada onu bekleyen güzel şeyler olduğuna inanır gibi görünüyormuş ki bu da Amerikalılara özgü o tuhaf fikirlerden bir diğeriymiş. Bu da yetmezmiş gibi, oğlan fazlasıyla büyük kalbinin sesinin tutsağıymış. Göz açıp kapayıncaya dek âşık oluyormuş. Henüz yedi yaşındayken, sınıf arkadaşlarından biri olan komşu kızına ve kilisede org çalan, kendisinden on beş yaş büyük genç bir kadına evlenme teklif etmiş. Gökyüzünden bir kuş bile düşecek olsa, Ollie burnunu çeke çeke günlerce ağlarmış. Tabağındaki etin hayvanlardan geldiğini fark ettiği andan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

itibaren ağzına tek lokma et koymamış. Oğlan yufka yüreklinin tekiymiş.

Ollie'yle ilgili asıl sorun oğlan on dört yaşındayken, yani çekirgelerin kasabayı bastığı yıl baş göstermiş. Söylediklerine göre Dakota'daki kimse daha önce böyle bir şeye şahit olmamış: Kilometreler uzunluğundaki sürüler öylesine kalabalıkmış ki adeta Tanrı'nın gazabı misali güneşi perdeliyormuş. İnsanlar böceklerin yüzlercesini ayaklarının altında ezmeden dışarıda yürüyemez hale gelmişler. Çekirgeler bulabildikleri yeşil her şeyi yiyorlarmış ve çimenler tükendiğinde sıra mısır ve buğday tarlalarına gelmiş. Onlarla da işleri bittiğinde kerestelere, liflere, derilere ve sazdan inşa edilmiş çatılara dadanmışlar. Tarladaki koyunların yünlerini kemirip koyunları dımdızlak bırakmışlar. Hatta sürünün ortasında kalan zavallının teki, sırtındaki kıyafetlerden bile olmuş.[2]

Bu, Edvard da dâhil olmak üzere hudut bölgesinde yaşayan herkesin hayatını yok etmekle tehdit eden bir musibetmiş ve kasaba sakinleri bu felaketle mücadele etmek için akıllarına gelen her yolu denemişler. Ateşten, dumandan ve zehirden faydalanarak böcekleri kovalamaya çalışmışlar. Taştan yaptıkları ağır silindirleri iterek onları ezmeyi denemişler. Edvard'ın çiftliğinin yakınındaki kasaba, on yaşının üstündeki tüm sakinlerine her hafta on beş kilo çekirge ölüsü teslim etmeyi şart koşmuş. Aksi halde cezalandırılacaklarmış. Edvard büyük bir hevesle işe koyulmuş ama oğlu tek bir çekirge öldürmeyi bile reddetmiş. Hatta dışarıda dolaşırken yanlışlıkla çekirgeleri ezmemek için ayaklarını sürüye sürüye yürür olmuş. Bu davranışı babasını çileden çıkarmış.

"Bütün ekinlerimizi yiyip bitirdiler!" diye bağırmış Edvard ona. "Çiftliğimizi mahvediyorlar!"

2 On sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıllarda Amerika'nın Batı yakası olağanüstü çekirge istilalarına sahne olmuştur. Şimdiye dek kayda geçenlerin en büyüğü olan 1875 yılındaki istila sırasında, California'dan daha büyük bir alanı kaplayan on iki trilyon çekirge tarlaları viraneye çevirmiştir.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yalnızca karınları aç," diye yanıtlamış oğlu. "Bize bilerek zarar vermiyorlar. Bu nedenle *onlara* bilerek zarar vermemiz hiç de adil değil."

"Adaletin bununla hiçbir ilgisi yok," demiş Edvard öfkesini kontrol etmeye çalışarak. "Kimi zaman hayatta kalmak için öldürmen gerekir."

"Bu sefer değil," demiş Ollie. "Şimdiye dek onları öldürmenin hiçbir faydası olmadı."

Edvard'ın suratı kıpkırmızı kesilmiş. "Şu çekirgeyi ez!" diye bağırmış, parmağıyla yerdeki çekirgelerden birine işaret ederek.

"Ezmeyeceğim!" demiş Ollie.

Edvard'ın öfkeden gözü dönmüş ve sözünü dinlemeyen oğluna tokadı yapıştırmış. Ama Ollie yediği tokada rağmen yine çekirgeyi öldürmeyi reddedince kemeriyle oğlanı dövmüş ve akşam yemeğinden önce odasına göndermiş. Ollie'nin duvarı aşıp gelen hıçkırıklarını dinlerken viraneye dönmüş arazisinden yükselen çekirge sürüsünü izlemiş ve kalbinin oğluna karşı taşlaştığını hissetmiş.

Ollie'nin çekirgeleri öldürmeyi reddettiği haberi hızla dilden dile yayılmış ve bunu duyan insanlar sinirlenmişler. Kasaba babasına ceza kesmiş. Ollie'nin sınıf arkadaşları oğlanı yere mıhlayıp ağzına bir çekirge tıkıştırmaya çalışmışlar. Ollie'nin doğru düzgün tanımadığı insanlar yolda onu görünce küfürler savurur olmuş. Babası o kadar öfkeliymiş, o kadar utanç içindeymiş ki oğluyla konuşmayı kesmiş. Ollie ansızın hiç arkadaşı kalmadığını, konuşabileceği kimsesi olmadığını fark etmiş ve günün birinde kendini öylesine yalnız hissetmiş ki bir hayvan evlat edinmiş. Bu hayvan onun varlığına tahammül edebilen tek canlıymış: Bir çekirgeymiş. Ona kadim İskandinav tanrısı Thor'un adını vermiş ve onu, eline geçirdiği bir puro kutusunun içine koyup yatağının altında saklamış. Çekirgesini akşam yemeğinden arta kalanlarla ve şekerli suyla beslemiş ve aslında uyuması gerekirken gecenin geç saatlerine kadar onunla konuşmuş.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Herkesin senden nefret etmesi senin suçun değil," diye fısıldamış Thor'a. "Sen sadece doğana göre yaşıyordun."

"Çiiiirp-çuuuurrrp!" diye yanıtlamış çekirge, kanatlarını birbirine sürterek.

"Şşşşt!" demiş Ollie ve kutunun içine birkaç tane pirinç atıp kapağını kapatmış.

Ollie gittiği her yere Thor'u da götürür olmuş. Omuzuna konup hava güneşliyse sevimli sesler çıkaran ve Ollie ıslık çaldığında da mutlu mutlu zıplayan küçük böceğe karşı beslediği sevgi günden güne artmış. Gelin görün ki babası günün birinde Thor'un kutusunu keşfetmiş. Öfkeden deliye dönen Edvard, bir hışımla çekirgeyi kutudan alıp ocağın başına götürmüş ve alevlerin içine atmış. Tiz bir çığlık, ardından da belli belirsiz bir pat sesi duyulmuş ve Thor yitip gitmiş.

Ollie en yakın arkadaşı için gözyaşı dökmeye başlayınca, Edvard onu evden kovmuş.

"Bu evde kimse bir çekirge için gözyaşı dökemez!" diye bağırmış ve çocuğu sokağa atmış.

Ollie geceyi tarlada titreyerek geçirmiş. Ertesi sabah babası Ollie'ye o kadar sert davrandığı için kendini kötü hissetmiş ve oğlanı aramak için dışarı çıkmış ama tek bulabildiği, mahvolmuş buğdaylar arasında uyuyan devasa bir çekirgeymiş. Edvard tiksintiyle irkilmiş. Yaratık çoban köpeği kadarmış; bacakları Noel'de yedikleri butlara taş çıkaracak kalınlıktaymış ve antenleri de ekinler kadar uzunmuş. Edvard silahını almak için eve koşmuş ama yaratığı vurmak için tekrar dışarı çıktığında bir anda etrafını çekirgeler sarmış ve tüfeğin içine dolarak namluyu tıkamışlar. Sonra da havada taklalar atarak harfler oluşturacak şekilde sıralanmışlar:

O-L-L-I-E

Edvard dehşet içinde elindeki silahı düşürmüş ve bomboş gözlerle, artık tıpkı bir insan gibi arka ayaklarının üzerinde di-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kilmekte olan devasa çekirgeye bakmış. Gözleri çekirgelerinki gibi siyah değil, Ollie'ninkiler gibi masmaviymiş.

"Hayır," demiş Edvard. "Bu imkânsız!"

Derken oğlunun gömleğinin yırtık yakasının, yaratığın gerdanına dolanmış olduğunu fark etmiş; Ollie'nin pantolonunun paçalarından biri de bacağına takılı haldeymiş.

"Ollie?" demiş tereddütle. "Bu sen misin?"

Böcek, Edvard'ın dediğini onaylarcasına kafasını aşağı yukarı sallamış.

Edvard'ın teni tuhaf bir biçimde karıncalanmış. Kendisini yukarıdan, vücudunun dışından izliyor gibi hissediyormuş.

Oğlu bir çekirgeye dönüşmüş.

"Konuşabiliyor musun?" diye sormuş Edvard.

Ollie arka bacaklarını birbirine sürtüp tiz bir ses çıkarmış ama görünüşe göre, elinden gelenin en iyisi buymuş.

Edvard nasıl tepki vereceğini bilemiyormuş. Ollie'ye baktıkça midesi bulansa da oğlan için bir şeyler yapması gerekiyormuş. Kimsenin olan biteni öğrenmesini de istemediğinden kasabanın boşboğaz doktorunu aramak yerine yaşlı bilge Erick'i çağırtmış.

Erick duruma göz atmak için topallaya topallaya tarlaya gelmiş. İlk şoku atlattıktan sonra, "Tam da beklediğim gibi. Yıllar sürdü ama nihayet tuhaf becerisini gözler önüne seriyor," demiş.

"Evet, görebiliyorum," demiş Edvard, "ama neden? Ve bunu nasıl tersine çevirebiliriz?"

Erick yanında getirdiği yırtık pırtık eski kitaba danışmış; bu, kendisi de bir tuhaf olan büyük büyükannesinden ailesine miras kalıp nesilden nesle aktarılan ve tuhaflıklar üzerine yazılmış bir kocakarı kitabıymış.[3] "İşte, burada," demiş adam sayfayı çevir-

3 Bu büyük olasılıkla, uzun yıllar önce kimliği bilinmeyen sahte bir doktor tarafından uydurulmuş yarım yamalak bir Latinceyle kaleme alınmış bir tıp kitabı olan Vitalis Peculiaris idi. Verdiği tavsiyelerden bazıları oldukça akla yatkın olsa da çoğu saçmalıktan ibarettir; asıl önemli olan da ikisinin arasındaki farkı ayırt edebilmektir.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mek için başparmağını yalarken. "Burada denilene göre, tuhaf bir mizaca ve sevgiyle dolu büyük bir yüreğe sahip kişi, kendi türü tarafından dışlandığında kendine en yakın bulduğu yaratığın suretine bürünürmüş."

Erick, Edvard'a adamın utanmasına neden olacak türden garip bir bakış atmış.

"Oğlanın çekirge bir dostu mu vardı?"

"Bir evcil hayvanı vardı, evet," demiş Edvard. "Onu ateşe attım."

Erick onaylamadığını gösteren bir tavırla dilini şaklatıp başını iki yana sallamış. "Sence de ona biraz sert davranmamış mısın?"

"Bu dünya için fazla kırılgan," diye homurdanmış Edvard, "ama şimdi bunları boş ver. Onu nasıl *düzelteceğiz*?"

"Buna cevap vermek için hiçbir kitaba ihtiyacım yok," demiş Erick yırtık pırtık cildi kapatırken. "Onu sevmek zorundasın, Edvard."

Erick adama bol şans dilemiş ve Edvard'ı, bir zamanlar oğlu olan yaratıkla tek başına bırakıp gitmiş. Edvard yaratığın uzun, kâğıtsı kanatlarına ve korkunç çene kemiğine bakıp ürpermiş. Böyle bir şeyi nasıl sevebilirmiş ki? Yine de teşebbüste bulunmuş ama içi tiksintiyle dolu olduğundan tavırları hiç samimi değilmiş. Oğlana şefkat göstermek yerine bütün gününü onu azarlayarak geçirmiş.

"Seni sevmiyor muyum, oğlum? Karnını doyurup sana altına sığınabileceğin bir çatı vermiyor muyum? Ben daha sekiz yaşındayken okulu bırakıp çalışmaya başlamak zorunda kalmıştım. Senin doyasıya kitaplara ve ödevlere gömülmene izin vermiyor muyum? Eğer bu sevgi değilse nedir? Sana daha başka ne borçluyum, seni kendini beğenmiş Amerikalı velet?"

Böyle sürüp gitmiş. Edvard, gece çöktüğünde Ollie'yi eve almaya katlanamayacağı için ona ambarda yatabileceği bir yer yapmış ve yemesi için de önüne birkaç parça yemek artığı atmış.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Edvard zorlukların insanı adam ettiğine inanırmış ve şu anda Ollie'ye yumuşak davranmanın ona cesaret vereceğini, daha en başta çekirgeye dönüşmesine neden olan ödlek tavrını destekleyeceğini düşünüyormuş.

Ama sabah uyandığında oğlunun yerinde yeller esiyormuş. Edvard ambarın ve tarlasının her santimetrekaresini iyice arayıp taramış ama oğlan ortalıklarda yokmuş. Aradan üç gün geçip de hâlâ geri dönmeyince Edvard, Ollie'ye karşı yanlış bir tutum izlediğinden kaygılanmaya başlamış. Prensiplerinden ödün vermemiş fakat ne için? Başardığı tek şey, oğlunu kendinden uzaklaştırmak olmuş. Üstelik artık Ollie de olmadığından küçük çiftliğinin ona kıyasla hiçbir anlam ifade etmediğini fark etmiş. Fakat dersini almakta geç kalmış.

Edvard o kadar üzülmüş, o kadar üzülmüş ki kasabaya gidip olanları herkese itiraf etmiş. "Oğlum benim yüzümden bir çekirgeye dönüştü," demiş, "ve her şeyimi kaybettim."

Başlangıçta kimse ona inanmamış; o da yaşlı Erick'ten hikâyesine şahitlik etmesini istemiş.

"Anlattıkları doğru," demiş Erick soran herkese. "Oğlu devasa bir çekirgeye dönüştü. En az bir köpek kadar büyük."

Edvard kasabalılara bir teklifte bulunmuş. "Kalbim pörsümüş, çürük bir elma gibi," demiş. "Oğluma yardım edemiyorum ama oğlumu yeniden insana dönüşmesine yetecek kadar sevecek biri çıkacak olursa ona çiftliğimi veririm."

Bu vaat kasabalıları çok heyecanlandırmış. Böylesine cömert bir ödül uğruna neredeyse her şeyi sevebileceklerini söylemişler. Tabii önce çekirge oğlanı *bulmaları* gerekiyormuş. Hal böyle olunca arama ekipleri oluşturup yollarla tarlaları taramaya başlamışlar.

Son derece hassas çekirge kulaklarına sahip olan Ollie her şeyi işitmiş. Babasının ondan bahsettiğini de onu arayan insanların ayak seslerini de duymuş ama bununla uğraşmayı hiç mi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiç istemiyormuş. Yeni çekirge arkadaşlarıyla birlikte komşu çiftliğin ekinleri arasında gizlenmişler ve biri ne zaman onlara yaklaşacak olsa çekirgeler adamın tepesine üşüşerek Ollie'ye kaçabileceği kadar zaman kazandırmışlar. Ancak birkaç gün sonra çekirgelerin yiyecekleri tükenmiş ve başka bir yere göçmek için göğe doğru kanat çırpmışlar. Ollie onlara katılmayı denemiş ama uçamayacak kadar büyük ve ağırmış. Çekirgeler duygularıyla hareket etmeyen yaratıklar olduklarından, biri bile Ollie'ye arkadaşlık etmek için geride kalmamış. Hal böyle olunca Ollie bir kez daha yalnızlığına mahkûm olmuş.

Arkadaşları çekip gittikten kısa bir süre sonra birkaç oğlan, uyurken ona gizlice yaklaşmış ve Ollie'yi bir ağla kıskıvrak yakalayıvermişler. Bunlar Ollie'ye okulda işkence eden çocukların ta kendisiymiş. En büyükleri Ollie'yi omuzuna attıktan sonra şarkılar söyleyip zaferlerini kutlayarak kasabaya doğru yürümeye koyulmuşlar. "Onu tekrar oğlana çevirip Edvard'ın çiftliğini elinden alacağız!" diyerek sevinç çığlıkları atmışlar. "Zengin olacağız!"

Ollie'yi evlerindeki bir kafese koyup beklemeye başlamışlar. Fakat aradan bir hafta geçmesine rağmen oğlan ısrarla çekirge suretinde kalınca, taktiklerini değiştirmeye karar vermişler.

"Ona, onu sevdiğinizi söyleyin," diye önermiş oğlanların annesi.

Ollie'nin kafesinin parmaklıkları arasından, "Seni seviyorum!" diye bağırmış oğlanların en küçüğü ama daha sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez kahkahalara boğulmuş.

"Bunu inandırıcı bir şekilde söylemen gerek," demiş daha büyükçe olan oğlan ve ardından o da şansını denemiş. "Seni seviyorum, çekirge."

Ama Ollie onlara aldırış etmiyormuş. Bir köşeye kıvrılmış ve orada uyuyakalmış.

"Hey, seninle konuşuyorum!" diye bağırmış oğlan ve kafesi tekmelemiş. "SENİ SEVİYORUM!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ama sevmiyormuş ve zorla birini sevmesi de mümkün değilmiş. Ollie gece boyunca çekirgelere özgü çığlıklar atmaya başlayınca aile pes etmiş ve Ollie'yi komşularına satmışlar. Adam aile namına kimsesi olmayan, gönül meselelerinde pek deneyimsiz yaşlı bir avcıymış ve oğlana sevgi göstermek adına birkaç acınası denemenin ardından o da vazgeçmiş ve Ollie'yi av köpekleriyle birlikte yaşaması için dışarı çıkarmış. Ollie köpeklerle zaman geçirmeyi adama yeğliyormuş. Yemeğini onlarla birlikte yiyip köpek kulübesinde onlarla uyur olmuş ve her ne kadar başlangıçta ondan korksalar da Ollie öylesine nazik, öylesine kibarmış ki kısa süre içinde ona alışmışlar ve Ollie köpek sürüsünün bir parçası olmuş. Hatta onlar tarafından öylesine kabul görmüş ki avcı günün birinde çekirgesinin kaybolduğunu, onun yerineyse koca bir köpeğin geldiğini fark etmiş.

Ollie'nin köpek olarak geçirdiği günler hayatının en mutlu günleriymiş. Derken köpeklerin işe yaraması beklenen av sezonu açılmış. Avcı ilk gün sürüyü uzun otlarla kaplı bir araziye götürmüş. Bağırarak bir komut vermiş ve bütün köpekler havlaya havlaya arazide koşuşturmaya başlamış. Ollie de havlayıp gürültü yaparak onları takip etmiş. Bu çok eğlenceliymiş! Ama aniden ayağı çimlerin arasındaki bir kaza takılmış. Kaz havalanmış ve gökyüzüne doğru kanat çırpmaya başlamış fakat daha iki adım mesafe kat edemeden gürültülü bir pat sesi duyulmuş ve kazın ölü bedeni yere düşmüş. Ollie dehşet içinde kuşun ölü bedenine bakakalmış. Az sonra köpeklerden biri koşarak yanına gelmiş ve, "Neyi bekliyorsun? Onu Efendi'ye götürmeyecek misin?" diye sormuş.

"Tabii ki hayır!" demiş Ollie.

"Keyfin bilir!" demiş köpek," ama Efendi ne yaptığını öğrenirse seni vurur." Sonra ölü kazı dişlerinin arasına almış ve avcıya doğru seğirtmiş.

Ertesi sabah Ollie kulübeyi terk etmiş ve yerden, V şeklinde uçarak göç eden kazları takip etmeye koyulmuş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Edvard oğlunun bulunduğunu ama sonra tekrar kaybolduğunu öğrenince, onu tanıyanların asla kurtulamayacağından endişelendiği derin bir kedere gömülmüş. Evinden çıkmaz olmuş. Tarlalarını ekmekten vazgeçmiş. Hatta haftada bir ona yiyecek bir şeyler getiren yaşlı Erick olmasa açlıktan ölürmüş. Ama tıpkı çekirge istilası gibi, Edvard'ın karanlık günleri de en nihayetinde son bulmuş ve tekrar tarlasını ekip biçmeye, ürünlerini kasabadaki pazarda satmaya ve kilisedeki Pazar ayinlerine katılmaya başlamış. Bir süre sonra da tekrar aşık olup evlenmiş ve karısıyla Asgard adını verdikleri bir kızları olmuş.

Ollie'yi sevmeyi beceremeyen Edvard, Asgard'ı sevmeye kararlıymış ve kız büyürken kalbinin kapılarını açık tutmak için elinden geleni ardına koymamış. Kızın sokak hayvanlarını sevmesine, saçma sapan şeyler yüzünden ağlamasına izin vermiş ve beslediği iyi niyetten ötürü onu asla azarlamamış. Kız sekiz yaşına bastığı yıl Edvard kötü bir dönem geçirmiş. Ekinleri çürümüş ve turptan başka yiyecek hiçbir şey bulamamışlar. Derken günün birinde tepelerinden bir kaz sürüsü geçerken kazlardan biri sürüden ayrılmış ve Edvard'ın evinin yakınına konmuş. Çok büyükmüş, sıradan bir kazın iki katı kadarmış ve korkuyor gibi görünmediğinden, Edvard rahatça yanına gidip onu yakalamış.

"Senden iyi bir akşam yemeği olur!" demiş Edvard ve kazı içeri götürüp bir kafese kapatmış. Yemek masalarında et görmeyeli haftalar olduğundan Edvard'ın karısı pek heyecanlanmış. Ateşi yakmış ve tencereyi hazırlamış. O sırada Edvard da bıçağını biliyormuş. Ama Asgard mutfağa girip de neler olduğunu görünce çok üzülmüş.

"Onu öldüremezsin!" diye ağlamış. "O çok güzel bir kaz ve bize hiçbir şey yapmadı! Bu hiç adil değil!"

"Adaletin bununla hiçbir ilgisi yok," demiş Edvard ona. "Bazen hayatta kalmak için öldürmen gerekir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama onu öldürmek zorunda *değiliz*," demiş kız. "Bu akşam da turp çorbası içebiliriz; benim için hiç sorun değil!"

Sonra kız kazın kafesinin önüne çöküp ağlamaya başlamış.

Edvard, hayatının başka bir döneminde olsa, kızını azarlayıp ona yufka yürekliliğin kötü yanları konusunda ders vermeye kalkışabilirmiş ama o anda oğlunu anımsamış.

"Ah, pekâlâ, onu öldürmeyeceğiz," demiş, kızını sakinleştirmek için yanına diz çökerken.

Asgard ağlamayı kesmiş. "Teşekkür ederim, Baba! Acaba bizimle kalabilir mi?"

"Kendisi de kalmak isterse," demiş Edvard. "Bu vahşi bir hayvan, yani onu kafeste tutmak acımasızlık olacaktır."

Kafesi açmış. Kaz paytak paytak dışarı çıktığı anda Asgard kollarını kazın boynuna dolayıvermiş.

"Sizi seviyorum, Kaz Bey!"

"*Vaak!*" diye yanıtlamış kaz.

O gece de turp çorbası içmişler ve açlıktan guruldayan karınlarına rağmen mutlu mutlu yatmaya gitmişler.

Kaz, Asgard'ın en sevdiği hayvanı olmuş. Ambarda uyuyor, her sabah Asgard'a okula kadar eşlik ediyor ve kız içerideyken gün boyunca okulun çatısında oturup gak gak ötüyormuş. Kız, herkese kazın en yakın dostu olduğunu, onu vurmaya ya da çorba yapmaya kalkışmayıp kazı kendi haline bırakmalarını söyleyip duruyormuş. Asgard kazla başlarından geçen fantastik hikâyeler uyduruyor –bir keresinde ay peynirinin tadının neye benzediğini merak ettiği için Kaz'ın sırtına binip aya kadar uçmuş– ve yemek masasında anlattığı hikâyelerle annesiyle babasını eğlendiriyormuş. Bir sabah Asgard heyecan içinde onları uyandırıp Kaz'ın genç bir adama dönüştüğünü söylediğinde, şaşırmamalarının nedeni de buymuş.

"Yatağına geri dön," demiş Edvard, esneyerek. "Daha horozlar bile uyanmadı!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ciddiyim!" diye bağırmış Asgard. "Gel de kendi gözlerinle gör!" Ve yorgun babasını kolundan yakalayıp çekiştirerek yatağından kaldırmış.

Edvard ambara girdiğinde az kalsın bayılacakmış. Orada, sazlardan çatılmış yuvanın içinde dikilen genç, uzun süredir kayıp olan oğlundan başkası değilmiş. Ollie büyümüş ve güçlü yüz hatlarıyla sakallı bir çenesi olan bir seksenlik bir delikanlıya dönüşmüş. Ambarda bulduğu çuvallardan biri beline dolanmış haldeymiş.

"Gördün mü? Yalan söylemiyordum!" demiş Asgard ve koşarak Ollie'ye sarılmış. "Sen ne yapıyorsun, şapşal Kaz?"

Ollie'nin suratında kocaman bir gülümseme belirmiş. "Merhaba, baba," demiş. "Beni özledin mi?"

"Hem de çok," demiş Edvard. Yüreği öylesine sızlamış ki ağlamaya başlamış ve gidip oğluna sarılmış. "*Umarım beni affedebilirsin*," diye fısıldamış oğlunun kulağına.

"Yıllar önce affettim," diye yanıtlamış Ollie. "Yalnızca dönüş yolunu bulmam biraz zaman aldı."

"Baba?" demiş Asgard. "Neler oluyor?"

Edvard, Ollie'yi kucaklamayı kesip gözyaşlarını silmiş ve kızına dönmüş. "Bu senin ağabeyin," demiş. "Hani sana anlattığım vardı ya."

"Böceğe dönüşen mi?" diye sormuş, gözleri fal taşı misali açılan kız. "Sonra da kaçan?"

"Ta kendisi," demiş Ollie ve tokalaşmak için elini Asgard'a uzatmış. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Ollie."

"Hayır," demiş kız, "sen Kaz'sın!" ve Ollie'nin ona uzattığı eline aldırış etmeden oğlanı bir kez daha kucaklamış. "Ama nasıl kaza dönüştün?"

Ollie de kız kardeşine sarılmış. "Uzun hikâye," demiş.

"Güzel!" demiş Asgard. "Hikâyeleri severim."

"Kahvaltıda anlatır," demiş Edvard. "Değil mi oğlum?"

Ollie sırıtmış. "Çok isterim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Edvard bir eliyle oğlunun, diğer eliyle de Asgard'ın elini tutmuş ve hep beraber eve girmişler. Edvard'ın karısı şoku atlattıktan sonra, dördü birlikte oturup kızarmış ekmekle turp yerken Ollie kaz suretinde geçirdiği yılları anlamış. O günden itibaren ailenin bir parçası olmuş. Edvard oğlunu koşulsuzca sevmeyi öğrenmiş ve Ollie de bir daha asla insan suretini kaybetmemiş. Ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Denizi Zapt Eden Oğlan

Eski zamanların birinde İrlanda'da, akıntıların ve dalgaların gücüne hükmedebilen Fergus isimli tuhaf ve genç bir adam yaşarmış. O günlerde ülkede korkunç bir kıtlık baş göstermiş. Fergus yeteneğini kullanarak balık yakalayabilirmiş ama denizden epey uzakta, karasal bir bölgede yaşıyormuş ve gücü nehirlerde ya da göllerde hiçbir işe yaramazmış. Aslında kıyı kesimine göç edebilirmiş –bir keresinde, henüz küçücük bir oğlan çocuğuyken deniz kıyısına gitmiş; zaten yeteneğini de bu sayede keşfetmiş– ama annesi yolculuğa çıkamayacak kadar hastaymış ve Fergus onu yalnız bırakmak istemiyormuş; annesinin aile namına sahip olduğu tek şey oğluymuş. Kendisi talaş ve kaynamış ayakkabı derisiyle idare ederken bulabildiği en ufak yiyecek kırıntısını bile annesine veriyormuş. Ama sonunda kadının canını alan açlık değil, hastalık olmuş ve son günlerinde onun için yapılacak hiçbir şey kalmamış.

Annesi yatağında hastalıkla cebelleşirken, Fergus'tan cenazesinin hemen ardından orayı terk edip kıyı kesimine doğru yola çıkacağına söz vermesini istemiş. "Yeteneğin sayesinde dünyanın gelmiş geçmiş en iyi balıkçısı olabilirsin ve bir daha asla aç kalmazsın. Ama sakın kimseye kabiliyetinden bahsetme, oğlum. Yoksa insanlar hayatını cehenneme çevirirler." Fergus annesine söz vermiş ve kadıncağız ertesi gün hayata gözlerini yummuş. Fergus

BELONGS TO KAKTUS TEAM

annesini kilisenin bahçesine gömdükten sonra üç beş parça eşyasını bir çuvala doldurup denize doğru uzanan meşakkatli yürüyüşüne başlamış. Yalnızca ayakkabısının tekiyle ve ağzına tek lokma koymadan altı gün boyunca yürümüş. Açlıktan kıvranıyormuş. Tıpkı geçtiği kasabalardaki insanların kıvrandığı gibi. Bazı kasabalar hepten terk edilmiş haldeymiş; çiftçiler hem ceplerini hem de midelerini doldurabilmek umuduyla Amerika'ya göçüyormuş.

Nihayet sahil kesimine ve hiçbir evinin boş, hiçbir sakininin se aç görünmediği Skelligeen adında küçük bir kasabaya ulaşmış. Bunu doğru yere geldiğine dair bir işaret olarak yorumlamış: Skelligeen sakinleri kasabayı terk etmediğine ve yeterince besili göründüğüne göre balıkçılık çok iyi durumda olmalıymış. Bu kez şansı yaver gitmiş çünkü ağzına iki lokma koymadan daha fazla dayanabileceğini sanmıyormuş. Karşısına çıkan adamlardan birine nereden balık oltası ya da ağ bulabileceğini sormuş ama adam aradığı şeyi Skelligeen'de bulamayacağını söylemiş. "Buralarda balıkçılık yapmayız," demiş adam. Adamın sanki balıkçılık yapmak utanılacak bir şeymişçesine takındığı kibirli tavır Fergus'a epey garip gelmiş.

"Eğer balık tutmuyorsanız," demiş Fergus, "nasıl yaşıyorsunuz?" Bunu merak etmesinin nedeni, kasabada dolaşırken endüstrinin izine bile rastlamamış olmasıymış: Ne bir ağıl, ne bir kümes ne de İrlanda'nın diğer köşelerinde gördüğü çürümekte olan patatesler dışında başka bir ekin görmüş.

"Biz enkaz işindeyiz," diye yanıtlamış adam ama daha fazla açıklama yapmamış.

Fergus adama yiyecek bir şeyi olup olmadığını sormuş. "Karşılığında çalışırım," demiş.

"*Sen* ne yapabilirsin ki?" demiş adam, oğlanı tepeden tırnağa süzerken. "Ağır kutuları taşıyabilecek biri işime yarardı ama sen çırpı bacaklının tekisin. Bahse girerim otuz kilo bile çekmiyorsundur!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ağır kutuları kaldıramayabilirim ama kimsenin hayal bile edemeyeceği bir şey yapabiliyorum."

"O neymiş?" demiş adam.

Fergus sırrını açıklamak üzereymiş ki annesine verdiği sözü anımsamış ve ağzında saçma sapan bir şeyler geveleyip hızla oradan uzaklaşmış.

Ayakkabısının bağlarından balık oltası yapıp bir şeyler yakalamayı denemeye karar vermiş. Yolundan çevirdiği şişmanca bir kadından, kasabanın balık açısından en bereketli yerini göstermesini istemiş.

"Hiç zahmet etme," demiş kadın. "Sahilden zehirli balon balığından başka bir şey yakalayamazsın."

Fergus yine de yem yerine küçük bir bayat ekmek parçası kullanarak şansını denemiş. Bütün gün oradan ayrılmamış ve hiçbir şey yakalayamamış, oltasına zehirli balon balığı bile takılmamış. Hem artık çaresizliğe düştüğünden hem de midesi açlıktan fena halde sancıdığından, sahilde yürüyen bir adama ona ödünç verebileceği bir kayığı olup olmadığını sormuş.

"Böylece biraz daha açıklara gidebilirim," demiş Fergus, "ve eminim oralardaki balıklar çok daha bereketlidir."

"Asla başaramazsın," demiş adam. "Akıntı seni kayalara çarpar!"

"Beni çarpamaz," demiş Fergus.

Adam şüpheli gözlerle Fergus'a bakıp arkasını dönmeye yeltenmiş. Fergus annesine verdiği sözü bozmak istemiyormuş ama birilerine yeteneğinden bahsetmezse açlıktan öleceği ortadaymış. O da, "Akıntıyı kontrol edebilirim," demiş.

"Hah!" diye yanıtlamış adam. "Hayatım boyunca çok palavra duydum ama hiçbiri seninkiyle aşık atamaz."

"Eğer yapabildiğimi kanıtlarsam bana yiyecek bir şeyler verir misin?"

"Elbette," demiş adam halinden hoşnut bir tavırla. "Şerefine ziyafet bile veririm!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Böylece adam ve Fergus o günkü dalganın çekilmeye başladığı noktaya, yani kıyı çizgisine inmişler. Fergus oflamış, poflamış, homurdanmış ve dişlerini gıcırdatmış. Sonunda, çok fazla çaba sarf etmek zorunda kalsa da dalgaları çağırmayı başarmış ve yalnızca birkaç dakika içinde su, ayak bileklerinden dizlerine dek yükselmiş. Adam gördükleri karşısında şaşkınlıktan öylece kalakalmış. Fergus'u evine götürmüş ve aynen söz verdiği gibi koca bir ziyafet sofrası kurmuş. Bütün komşularını davet etmiş ama Fergus karnını doyurmakla meşgulken ev sahibi, Fergus'un dalgayı nasıl çağırdığını bir çırpıda kasaba sakinlerine anlatıvermiş.

Herkes heyecana kapılmış. Garip bir heyecana. Şüphe uyandıracak kadar büyük bir heyecana.

Fergus'un etrafında toplaşmaya başlamışlar.

"Şu dalga çağırma numaranı bize de göster!" diye bağırmış kadının teki.

"Oğlanın gücünü toplaması gerek," demiş ev sahibi. "Bırakın da önce yemeğini yesin!"

Fergus tek bir lokma daha alamayacak hale geldiğinde başını önündeki tabaktan kaldırıp etrafına bakınmış. Odanın her köşesine, her biri ağzına kadar alakasız şeylerle dolu sandıklar ve kutular istiflenmiş vaziyetteymiş: Bir kutuda şarap şişeleri varmış, diğerinde kuru baharatlar, başka birinde ise top top kumaşlar. Fergus'un oturduğu sandalyenin yan tarafındaki devrilmiş kasadan etrafa düzinelerce çekiç saçılmış haldeymiş.

"Affedersiniz ama bu kadar çok çekiçle ne yapıyorsunuz?" diye sormuş Fergus.

"Enkaz kurtarma işindeyim," diye açıklamış adam. "Bir sabah onları kıyıya vurmuş halde buldum."

"Peki ya şarap, kumaş topları ve baharatlar?" demiş Fergus.

"Onları da," diye yanıtlamış adam. "Sanırım şansım biraz yaver gitti!"

Her nedense diğer konuklar adamın söylediklerini komik bu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lup gülüşmüşler. Fergus durumdan rahatsız olmaya başlamış ve lezzetli yemekler için ev sahibine teşekkür ederek oradan ayrılmaya niyetlenmiş.

"Ama bize numaranı göstermeden gidemezsin!" demiş konuklardan biri.

"Saat geç oldu, yorulmuş olmalı," demiş ev sahibi. "Bırakın da önce biraz uyusun!"

Fergus *gerçekten de* yorgunmuş ve yatak teklifi, reddedebileceğinin çok ötesindeymiş. Adam onu samimi ve sıcacık bir yatak odasına götürmüş. Ve Fergus daha başı yastığa değer değmez derin bir uykuya dalmış.

Ama gecenin bir yarısında sıçrayarak uyandığında insanların odasına doluştuğunu görmüş. Yatağın etrafına toplaşıp battaniyesini üstünden çekip almışlar. "Yeterince uyudun!" demişler. "Şimdi numaranı yapma zamanı!"

Fergus hata yaptığını ve uyumak yerine odadan gizlice sıvışıp kaçmış olması gerektiğini fark etmiş. Her şeyden önce, yeteneğini hiç ifşa etmemiş olması gerekirmiş. Ama artık bunun için çok geçmiş. Kalabalık onu çekiştirerek yataktan çıkarıp sahile dek sürüklemiş ve dalgayı tekrar çağırmasını istemiş. Fergus kimsenin onu zorlamasından hoşlanmazmış ama o ayak diredikçe kalabalık daha da öfkelenmiş. İstediklerini yapana kadar gitmesine izin verecek değillermiş. Hal böyle olunca, Fergus ilk fırsatta oradan kaçmaya karar vererek dalgayı çağırmış.

Su gürüldeyerek gelmiş. Bunu gören insanlar sevinç çığlıkları atmışlar. Derken denizin ortasında bir çan sesi yankılanmaya başlamış. Sis biraz etkisini yitirince, aniden hiddetlenen akıntıya kapılıp karaya doğru sürüklenmeden önce oradan geçmekte olan bir geminin ışıklarını görmüşler. Fergus neler olduğunu fark ettiği anda dalgayı geri göndermeyi denemiş ama artık çok geçmiş. Dehşet içinde, sarp kayalıklara çarpan geminin parçalara ayrılmasını izlemiş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Şafak sökmeye başlamış. Geminin taşıdığı yükler, boğulan mürettebatın cesetleriyle birlikte kıyıya vurmuş. Kasaba sakinleri sandıkları aralarında bölüşüp evlerine doğru yola koyulmuşlar. "Enkaz" derken kastettikleri buymuş; onlar enkaz korsanlarıymış ve oradan gelip geçen gemileri yalancı ışık ve sinyallerle kayalıklara çekiyorlarmış. Onlar hırsız ve katillermiş; ve işin asıl şeytani kısmını onların yerine yapması için Fergus'u oyuna getirmişler.[1]

Fergus bir anlığına kurtulup kaçmayı denemiş ama kalabalık yolunu kapatmış.

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" demişler. "Bu gece buradan geçecek olan bir ticaret gemisi daha var ve onu da batırmamıza yardım edeceksin!"

"Ölmeyi yeğlerim!" diye bağırmış Fergus ve ardından hiçbirinin beklemediği bir tarafa, suya doğru koşmaya başlamış. Kendini dalgaların arasına atıp enkazdan kopup gelen kerestelerden birine tutunmuş ve ayaklarını çırpmaya koyulmuş. Enkaz korsanları onu yakalamayı denemişler ama Fergus gücünü kullanarak ters yönde bir dalga yaratmış ve böylece, kıyıya doğru sürüklenmek yerine açıklara doğru süzülerek kalabalıktan kurtulmuş.

"Aptal!" diye bağırmışlar arkasından. "Boğulacaksın!"

Ama boğulmamış. Dalga onu kayalıkların yanından derinlere, gemilerin geçtiği soğuk sulara taşırken can havliyle keresteye tutunmuş.

Suyun içinde bata çıka ve titreye titreye saatlerce başka bir geminin görünmesini beklemiş. Gemi göründüğünde, başka bir dalga daha yaratıp dalganın onu gemiye dek taşımasına izin vermiş ve yeterince yaklaştığında da bağırmaya başlamış. Gemi çok yüksekmiş ve Fergus kimsenin onu fark etmeyeceğinden korku-

1 Alçak insanların yalancı ışıklar vasıtasıyla kaptanların kafasını karıştırıp gemileri batırdığına dair çok sayıda kayıt bulunmaktadır ama bu, aynı amaç doğrultusunda bir tuhafın gücünün kullanıldığına dair gösterilen tarihi veya kültürel ilk ve tek örnektir.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yormuş ama en nihayetinde biri onu görmüş. Aşağı halat sallamışlar ve Fergus'u güverteye çekmişler.

Geminin adı *Hannah* imiş ve İrlanda'daki kıtlıktan kaçmak için Amerika'ya göçen insanlarla doluymuş. Bu yolculuk için neleri var neleri yoksa satmışlar ve geriye, canlarından ve sırtlarındaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyleri kalmamış. Geminin kaptanı Shaw adında acımasız ve açgözlü bir adammış; öyle ki okyanustan kurtarılmasının hemen ardından Fergus'u gerisingeriye denize atmak istemiş.[2]

"Bu gemide kaçak yolculara müsaade etmeyiz," demiş. "Yalnızca biletli yolcular!"

"Ama ben kaçak yolcu değilim," diye sızlanmış Fergus. "Ben kazazedeyim!"

"Burada kimin ne olduğuna ben karar veririm," diye hırlamış kaptan, "ve senin bilet satın almadığından eminim."

"Bilet karşılığında çalışırım!" diye yalvarmış Fergus. "Lütfen beni denize atmayın!"

"Çalışmak mı?" demiş kaptan gülerek. "Çırpı gibi kolların, dal gibi bacakların var. Sen ne işe yararsın ki?"

Fergus her ne kadar akıntılarla ve dalgalarla ilgili becerisinin bir gemi kaptanının çok işine yarayacağını bilse de Skelligeen'de dersini aldığından çenesini kapalı tutmayı becermiş. Bunun yerine, "Buradaki herkesten daha çok çalışırım ve bana hangi işi verirseniz verin asla şikâyet ettiğimi duymazsınız!" demiş.

"Öyle mi?" demiş kaptan. "Göreceğiz. Biri şu oğlana bir fırça versin!"

Kaptan, Fergus'u emrine amade kölesi haline getirmiş. Fergus her gün kaptanın kamarasını temizliyor, giysilerini ütülüyor,

2 Hannah kurgu değildir. 3 Nisan 1849 tarihinde, deneyimsiz bir kaptan olan Curry Shaw'ın komutasında İrlanda'nın Newry Limanı'ndan denize açılmış gerçek bir gemidir ve günümüzde, kötü ününden dolayı tanınmaktadır. O sırada yalnızca yirmi üç yaşında olan kaptan, kısa süre içinde gaddar bir adam olarak ünlenmiş ve gemisinde yaşanan korkunç olayların öncesinde bile nefret duyulan biri olmuştur.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayakkabılarını parlatıyor, yemeğini getiriyormuş. Oradaki işleri bittiğindeyse güverteleri ovuyor, sonrasında da zaten çok ağır olan ve ne zaman güverteden aşağı boca etse ayaklarına dökülen hela kovalarını boşaltıyormuş. Fergus gemideki herkesten daha çok çalışıyormuş ama sözüne sadık kalıp asla şikâyet etmemiş.

Çalışmak onun için sorun değilmiş; asıl canını sıkan, gemideki erzak stoklarıymış. Kaptan çok fazla yolcu almış olmasına rağmen yeterince erzak depolamamış. Üstelik Kaptan Shaw ile mürettebatı her akşam krallara layık sofralara otururken Fergus ve yolcular, içinde etten çok fare dışkısı olan et suyuyla ve bayat ekmek kırıntılarıyla idare etmek zorunda kalıyorlarmış. Neredeyse kimsenin ağzına bile koymak istemeyeceği türden olsalar da yiyecek istihkakları da sınırlıymış; *Hannah* ne kadar hızlı yol alırsa alsın sahip oldukları erzakın yolculuğun sonuna dek yetmesi mümkün değilmiş.

Hava mevsim normallerinin dışında soğumuş. Hatta bir sabah, ilkbaharın son günleri olmasına rağmen kar yağmaya bile başlamış. Yolculardan biri geminin batıya, yani Amerika'ya doğru yelken açtığı düşünülünce güneşin yanlış tarafta kaldığına işaret etmiş; görünüşe göre batıya değil, kuzeye doğru yol alıyorlarmış.

Bir grup yolcu kaptanla yüzleşmiş. "Neredeyiz?" diye sormuşlar. "Amerika'ya gerçekten buradan mı gidiliyor?"

"Kestirmeden gidiyoruz," diyerek temin etmiş kaptan yolcuları. "Amerika'ya varmamız yalnızca an meselesi."

O akşamüstü, Fergus uzaklarda sürüklenen buzdağlarını görmüş. Oyuna getirildiklerinden şüphelenmeye başlamış ve o akşam, kaptanın kapısının önündeki koridoru fırçalama numarası yaparak içeride konuşulanlara kulak kabartmış.

Kaptanın, "Yalnızca bir ya da iki gün içinde Post Adası'na varmış oluruz," dediğini duymuş ikinci kaptana. "Kürkleri alıp New York'takilere teslim ederiz. Yalnızca bu bile yolculuktan elde ettiğimiz kârı iki katına çıkarmalı!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Fergus küplere binmiş. Amerika'ya kestirmeden gittikleri falan yokmuş! Kasıtlı olarak rotadan çıkıp yolculuğu uzatıyorlarmış. Yolcuların limana varmadan açlıktan öleceklerine artık kesin gözüyle bakılabilirmiş.

Fergus oradan sıvışamadan kaptanın kapısı savrularak açılmış ve oğlan suçüstü yakalanmış.

"Casusluk yapıyordu!" diye bağırmış kaptan. "Ne duydun?"

"Kelimesi kelimesine her şeyi!" demiş Fergus. "Ve yolculara neyin peşinde olduğunu anlattığımda seni güverteden aşağı atacaklar!"

Kaptan ve ikinci kaptan denizci kamalarını çekmişler. Ama iki adam tam da Fergus'un etrafını çevirmek üzereyken korkunç bir çarpışma olmuş ve depremlere taş çıkaracak türden bir sarsıntıyla üçü de yere serilmiş.

Kaptan ve ikinci kaptan kendilerini toparlayıp Fergus'u ve tehdidini unutarak fırlarcasına odadan çıkmışlar. *Hannah* meğer bir buzdağına çarpmış ve hızla batıyormuş. Gemide tek bir cankurtaran salı varmış ve daha yolcular ne olduğunu anlamadan Kaptan Shaw ve ödlek adamları cankurtaran salını dolduruvermişler. Çaresiz anneler çocuklarını da alması için feryat figan kaptana yalvarmışlar ama eli silahlı adamları, cankurtaranlarına yaklaşan herkesi tehdit etmiş. Derken kaptan ve adamları gitmiş. Gemide başka cankurtaran salı da olmadığından Fergus ve yolcular, buz denizinin ortasında batmakta olan gemilerinde bir başlarına kalmışlar.[3]

Fergus gökyüzündeki ayın parlak ışıkları sayesinde, çarptıkları buzdağını görebiliyormuş. Pek uzakta değilmiş ve üzerinde ayakta durabilecekleri kadar geniş ve düz görünüyormuş. Gemi fena halde yana yatmış olsa da henüz batacağı yokmuş. Hal böyle

3 Bu da tarihi kayıtlar tarafından doğrulanmıştır: 27 Nisan gecesinin geç saatlerinde Hannah bir buzdağına çarpmış ve Shaw mürettebatıyla birlikte geminin tek cankurtaran salını alıp kaçmıştır.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olunca Fergus bir akıntı çağırmış ve hasarlı *Hannah*'yı bordası buzdağına yaslanana dek ittirmiş. Yolcular birbirlerine yardım ederek buzdağının tepesine çıkmışlar. Gemi dalgalar tarafından yutulmadan yalnızca birkaç saniye önce son yolcu da gemiyi terk etmeyi başarmış. Sevinç çığlıkları atıp zaferlerini kutlamışlar ama kasvetli ve soğuk bir rüzgâr ulumaya başlayınca sesleri kısılıvermiş. Görünen o ki boğularak ölmek gibi çabuk bir ölümü, soğuktan ya da açlıktan ölmek gibi sürüncemeli bir ölümle takas etmişler. Geceyi buzun üstünde tir tir titreyip biraz olsun ısınmak için birbirlerine sokularak geçirmişler.

Sabah uyandıklarında, az ötelerinde bir kutup ayısının beklediğini görmüşler. Kutup ayısı zayıf ve perperişan haldeymiş. İnsanlar ve ayı gergin gergin birbirlerini izlemişler. Derken, birkaç saat kadar sonra ayı ayağa kalmış ve buzdağının kenarına dek yürümüş. Bir şeyler duymuşa benziyormuş. Fergus güvenli bir mesafeden onu takip edince buzdağından yalnızca birkaç yüz metre uzakta, koca bir balık sürüsünün suyu çalkaladığını görmüş. Binlercesi varmış; onlara ulaşabilirlerse herkese yeter de artarmış.

Ayı suya dalıp balıklara doğru yüzmeye koyulmuş. Oysa onlara ulaşamayacak kadar çelimsizmiş ve yalnızca birkaç dakika sonra acınası ve bitkin bir halde güçlükle buzdağına tırmanarak kendini buzların üstüne atmış.

Fergus, annesine verdiği sözü bir kez daha bozmak anlamına gelse de ne yapması gerektiğini biliyormuş. Kollarını kaldırmış, ellerini yumruk yapmış ve balık sürüsünü buzdağına doğru sürükleyecek kadar güçlü bir akıntı yaratmış. Kısa süre sonra yüzlerce balık buzdağına çarpıp buzun üstüne sıçramaya başlamış. Ayı heyecanla böğürmüş, balıklardan birkaç tanesini aynı anda ağzına tıkıştırmış, kucağını balıkla doldurmuş ve koşarak oradan uzaklaşmış.

İnsanlar mutluluktan deliye dönmüş haldeymiş. Çiğ balığın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tadını beğenmeseler de açlıktan ölmekten çok daha iyiymiş. Fergus onları kurtarmış! Onu, tezahüratlar eşliğinde omuzlarının üstüne almışlar ve ardından artık ağızlarına tek bir lokma daha koyamayacak hale gelene dek karınlarını tıka basa doldurmuşlar.

Ama aslında Fergus'un onları kurtardığı pek söylenemezmiş. Onlara haftalarca yetecek kadar balıkları olsa da o akşamüstü sıcaklık fena halde düşmüş ve tipi başlamış. Karınları tok ama soğuktan zangır zangır titrer halde biraz olsun ısınmak için birbirlerine sokulsalar da battaniyeleri olmadan sabaha sağ çıkamayacaklarını fark etmişler. Çemberlerinin dışından gelen hırıltıyı duyduklarında karanlık çöküyormuş. Meğer ayı geri dönmüş.

"Ne istiyorsun?" demiş Fergus onunla yüzleşmek için ayağa fırlayarak. "Yiyebileceğin kadar balık aldın. Şimdi bizi rahat bırak!"

Ama ayının tavırları değişmiş. Açlıktan ölmenin eşiğindeyken sergilediği çaresiz ve tehlikeli tavırlardan eser kalmamış. Hatta minnettar görünüyormuş ve görünen o ki Fergus'un ve diğerlerinin başlarının belada olduğunun da farkındaymış.

Ayı onlara doğru birkaç adım atmış, yanlarına uzanmış ve uykuya dalmış. Bunu gören insanlar birbirlerine çekingen bakışlar atmışlar. Fakat Fergus parmak uçlarında yürüyerek ayının yanına oturmuş ve tedbiri elden bırakmadan ayıya yaslanmış. Ayının kürkü lüks sayılabilecek kadar yumuşakmış ve vücudu çevreye sıcaklık yayıyormuş. Fergus'un ona yaslanmasından rahatsız olmuşa da benzemiyormuş.

İnsanlar teker teker yaklaşmışlar. Çocuklar ve yaşlılar doğrudan ayıya sokulurken kadınlar onların yanına yerleşmiş. Halkanın en dışında da erkekler varmış. Her ne kadar bazıları diğerlerinden daha fazla ısınmış olsa da herkes mucizevi bir şekilde geceyi sağ atlatmış.

Sonraki gün ayı ve insanlar balıklarını yerlerken yanlarından başka bir buzdağının geçmekte olduğunu görmüşler. Buzdağının

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tepesinde üç tane kutup ayısı varmış ve insanların dostluğunu kazanan ayı onları gördüğünde ayağa kalkıp böğürmüş.

Görünüşe bakılırsa, *Selam dostlar!* diyormuş. *Burada ne kadar balık istersek yakalayabilen bir oğlan var. Buraya gelin!*

Üç ayı suya dalmış ve yüzerek buzdağına çıkmış.

"Aman ne harika," demiş adamlardan biri. "Artık buzdağımızda *dört* ayı var."

"Endişelenme," diye yanıtlamış Fergus. "Herkese yetecek kadar balığımız var. Bize dert olmazlar."

Ayılar bütün günü Fergus'un getirdiği balıklarla kendilerine ziyafet çekerek geçirmişler ve karanlık çöktüğü zaman, insanları aralarına alıp koca bir küme halinde uykuya dalmışlar. O gece herkes –erkekler, kadınlar ve çocuklar– olabildiğince ısınmış.

Ertesi gün, yanlarından geçip giden başka bir buzdağından üç ayı daha gelmiş. Ondan sonraki gün dört tane daha. İnsanların asabı bozulmaya başlamış.

"On bir ayı biraz fazla değil mi?" demiş kadınlardan biri Fergus'a. "Balıkları tükendiği zaman ne olacak?"

"Daha fazlasını yakalarım," diye yanıtlamış Fergus.

O günü ve ertesi günü, ufukta başka bir balık sürüsü görmek umuduyla denize bakarak geçirmiş ama gözüne tek bir balık dahi çarpmamış. Oysa balık stokları tükenmek üzereymiş. Şimdi artık Fergus da endişelenmeye başlıyormuş.

"Tek başınayken şu ayıyı öldürmeliydik," diye homurdanmış yaşlı bir adam. "Ama şu tuhaf çocuk durduk yere başımıza on tane ayı daha sardı; şimdi her şeyin nasıl da altüst olduğuna bakın!"

Fergus insanların ona sırt çevirmeye başladığını hissedebiliyormuş. Balıklar bittiğinde neler olacağını merak etmiş. Belki de ayılara *onu* yem ederlermiş! O gece hallerinden hoşnut kürk yumaklarının arasında uykuya dalmışlar ama sabah uyandıklarında, buzdağındaki son balıkları da mideye indirmiş olan on bir kutup ayısı aç gözlerle onlara bakıyormuş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Fergus koşarak buzdağının kenarına gitmiş ve bakışlarını çaresizce denizde dolaştırmış. Gördükleri, kalbinin mutluluktan teklemesine neden olmuş ama gördüğü, bir balık sürüsü değilmiş. Karaymış! Ufukta karla kaplı bir ada varmış. Daha da iyisi, Fergus adadan yükselen dumanları görebiliyormuş ki bu da adada birilerinin yaşadığı anlamına geliyormuş. İnsanların yaşadığı bir yerde de yiyecek olmaması mümkün değilmiş. Bir anlığına ayı tehdidini unutan Fergus güzel haberi vermek için gerisingeriye koşturmuş.

Fakat söylediklerinden kimse etkilenmemiş. "Oraya ulaşamadan ayılara yem olursak karanın bize ne faydası olacak ki?" demiş adamlardan biri ve ardından, ayılardan biri adama yaklaşmış, onu bacağından tutup kaldırmış ve ceplerinden balık düşer umuduyla bir güzel sarsmış. Adam çığlığı bassa da hüsrana uğrayan ayı onu ağzına atamadan bir silah sesi duyulmuş.

Arkalarına dönüp baktıklarında eli tüfekli, beyaz kürkler kuşanmış bir adamla karşılaşmışlar. Adam silahını ikinci kez ateşlemiş. Kurşun ayının kafasını sıyırınca ayı havada salladığı adamı bırakıp kaçmış. Diğer ayılar da onu takip etmiş.

Kürkler içindeki adam, olup bitenleri adadaki teleskobundan gördüğünü ve onları kurtarmaya geldiğini söylemiş. Kalabalığa kendisini takip etmelerini işaret etmiş ve insanları, küçük ve sağlam kayıklardan oluşan bir filonun beklediği, buzdağının gizli kalmış küçük koylarından birine götürmüş. Kalabalık telaşla kayıklara binip güvenli topraklara doğru kürek çekerken minnet dolu gözyaşları dökmüş.

Fergus da minnettarmış ama kürekle denizi aşarlarken birinin kurtarıcılarına yeteneğinden bahsedeceğinden kaygılanmaya başlamış. Yeteneğinden onca insanın haberdar olması zaten yeterince kötüymüş. Ama kimse onun hakkında tek kelime etmemiş, tıpkı *onunla* tek kelime etmedikleri gibi. Hatta çoğu onunla göz göze gelmekten bile kaçınmış. Göz teması kurmaktan çekinme-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yen birkaç kişiyse başlarına gelenlerden onu sorumlu tutuyormuşçasına pis bakışlar atmış.

Annem haklıymış, diye düşünmüş Fergus kederle. Sırrını insanlarla paylaşmak başına dert açmaktan başka hiçbir işe yaramamış. Hatta insanların onu işleri yaradığında kullanabilecekleri ve ihtiyaçları kalmadığında başlarından savabilecekleri bir nesne, bir araç gibi görmelerine neden olmuş. Böylece başına her ne gelirse gelsin, her ne olursa olsun yeteneğini bir daha asla kimseyle paylaşmayacağına ant içmiş.

Kayıklar ahşap evlerle çevrili küçücük bir rıhtıma yanaşmış. Evlerin bacalarından dumanlar yükseliyor, havaysa pişmekte olan yemeklerin buram buram kokusunu burunlarına taşıyormuş. Sıcak bir sobanın başında sıcak bir yemek yeme ihtimali, yolcuların kıvranmalarına neden olacak kadar yakın görünüyormuş. Kürkler içindeki adam kayığını bağlamış ve iskeleye çıkmış. "Pelt Adası'na hoşgeldiniz," demiş.

Aniden ürperen Fergus bu adı daha önce de duyduğunu anımsamış: Burası buzdağına çarptıkları sırada Kaptan Shaw'un ulaşmaya çalıştığı, kürk ticaretiyle uğraşan adaymış. Neler döndüğünü daha tam olarak anlayamadan iyiden iyiye afallamasına neden olan başka bir şey daha görmüş: bordasında *Hannah* yazan, hava şartlarından ötürü viraneye dönmüş bir cankurtaran salı.

Görünüşe göre kaptan ve adamları adaya ulaşmayı başarmışlar. *Onlar da buradaymış.*

Az sonra başka biri daha cankurtaran salını fark etmiş. Bu haber kalabalığın içinde hızla yayılmış ve kısa süre sonra, öfkeli birkaç adam Kaptan Shaw'un ve mürettebatın nerede olduğunu öğrenmek amacıyla kürkler içindeki adamın etrafını sarmış.

"Bizi ölüme terk ettiler!" diye bağırmış bir kadın.

"Çocuklarımızı kurtarmaya çalıştığımızda bizi silahla tehdit ettiler!" diye haykırmış adamlardan biri.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bizi verdikleri çorbalar fare dışkısıyla doluydu!" demiş cılız mı cılız bir çocuk.

Kürkler içindeki adam kalabalığı sakinleştirmeye çalışmış ama insanlar, gözlerini intikam arzusu bürümüş haldeymiş. Adamın elindeki tüfeği kaptıkları gibi hışımla kasabaya dalmışlar ve Kaptan Shaw ile adamlarını dut gibi sarhoş halde tavernada bulmuşlar.

Korkunç bir arbede patlak vermiş. İnsanlar ellerine geçirdikleri her şeyi kaptanı ve adamlarını dövmek için kullanmış: kayalar, mobilya parçaları, hatta sobadan çekip aldıkları yanan odunlar. Silahları adamlarınkini alt etmeye yetecek türden değilmiş ama kaptan ve adamları sayıca epey yetersiz kalmışlar ve sonunda, dayak yemiş ve küçük düşürülmüş halde kasabanın üstündeki karlı tepelere doğru kaçışmışlar.

Zafer yolcuların olmuş. Birkaçı öldürülmüş olsa da şeytani Kaptan Shaw'dan intikamlarını almışlar ve üstelik toprağa ayak basıp tekrar medeniyete ulaşmışlar. Kutlayacak çok şeyleri varmış ama muzaffer çığlıkları kısa süre sonra imdat çığlıkları tarafından bölünmüş.

Meğer bir yangın çıkmış.

Kürkler içindeki adam koşarak yanlarına gelmiş. "Sizi aptallar! Kasabamızı ateşe verdiniz!" diye bağırmış kalabalığa.

"O zaman söndürün!" diye yanıtlamış dövüşmekten yorgun düşmüş adamlardan biri.

"Söndüremeyiz!" demiş adam. "İtfaiye binası yanıyor!"

Rıhtımdan çektikleri kovalar dolusu deniz suyuyla kürk tüccarlarının yangını söndürme çabalarına destek olmuşlar ama yeterince kovaları yokmuş ve alevler de hızla yayılıyormuş. Kalabalık yardım etmesi için çaresizlik içinde Fergus'a dönmüş.

"Bu konuda bir şey yapamaz mısın?" diyerek yalvarmışlar oğlana.

Fergus hayır demeye çalışmış. Tüm yardım isteklerini geri çe-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

vireceğine dair ant içtiğini kendi kendine hatırlatmış. Ancak yalvarışlar tehditlere döndüğünde, Fergus kendini hiç olmayacak bir durumun ortasında bulmuş.

"Pekâlâ," demiş sinirli sinirli. "Geride durun."

Herkes yüksek tepelere çekildiğinde Fergus bütün gücünü ve yeteneğini kullanarak okyanustan devasa bir dalga çağırmış. Devasa dalga büyük bir gürültüyle kasabaya çarpmış ve bütün alevleri söndürmüş ama sular geri çekilirken temellerinden söktüğü evleri de okyanusun derinliklerine sürüklemiş. Dehşet içindeki kalabalık, denizin koca kasabayı yeryüzünden silişine tanıklık etmiş.

Fergus canını kurtarmak için koşmaya başlamış. Öfkeden deliye dönen kalabalık oğlanın peşine düşüp onu sokaklar boyunca tepeye dek kovalamış. Fergus dağın tepesindeki büyük bir kar kütlesinin ardına saklanarak onlardan kurtulmayı başarmış. Kalabalık çekip gittiğindeyse iliklerine kadar donmuş halde ayağa kalkmış ve bakir arazilere doğru topallaya topallaya yürümeye koyulmuş.

Birkaç saat sonra ormanda birkaç adamla karşılaşmış. Bunlar kaptan ve ikinci kaptanmış. Gömleği kanlar içinde kalan kaptan bir ağacın gövdesine yaslanmış vaziyette yerde oturuyormuş. Adam son nefesini vermek üzereymiş.

Shaw, Fergus'u gördüğünde gülmüş. "Sana da sırt çevirdiler, öyle mi? Sanırım bu bizi müttefik yapıyor."

"Hayır, yapmıyor," demiş Fergus. "Ben senin gibi değilim. Sen canavarın tekisin."

"Ben yalnızca bir insanım," demiş kaptan. "Canavar olduğunu düşündükleri asıl kişi *sensin*. Ve önemli olan tek şey, insanların senin hakkında neler düşündüğüdür."

"Ama tek yapmaya çalıştığım şey insanlara yardım etmekti!" demiş Fergus.

Ama sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez sözlerinin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

doğruluğundan şüphe etmiş. Alevleri söndürmek için dalgayı çağırmaya uğraştığı sırada, nankör kalabalık tarafından tehdit ediliyormuş. Acaba öfkesine kapılıp gereğinden büyük bir dalga çağırmış olabilir miymiş? Ruhunun küçük ama karanlık parçası kasabayı kasten yerle bir etmiş olabilir miymiş?

Belki de asıl canavar *kendisiymiş*.

Yapılacak tek şeyin, sonsuza dek yalnız yaşamak olduğuna karar vermiş. Kaptanı ölüme terk etmiş ve kasabaya doğru bayır aşağı inmeye koyulmuş. Gece çökerken yıkık dökük sokaklardan geçtiğinden kimse onu görmemiş. Rıhtımda kullanabileceği bir kayık bulmayı umuyormuş ancak bütün kayıklar devasa dalga tarafından yerlerinden edilip denize saçılmışlar.

Fergus suya atlamış ve gecenin karanlığında alabora olmuş büyük bir kayığa benzettiği şeye doğru yüzmeye koyulmuş ama bu bir kayık değil, kasabanın yan yatmış vaziyette denizde sürüklenen ahşap evlerinden biriymiş. Adeta emekleyerek sokak kapısından içeri girmiş, evi doğrultmak için bir dalga çağırmış ve evle birlikte güneye doğru yol almaya koyulmuş.

Günler boyunca yüzer evini güneye, daha güneye itmiş. Yalnızca ön kapıdan içeri giren balıklarla besleniyormuş. Bir hafta sonra buzdağları gözden kaybolmuş. İki hafta sonra hava ısınmaya başlamış. Üç haftayı geride bıraktığında evinin camlarındaki buzlar çözülmüş, deniz dinginleşmiş ve pencerelerinden tropik bir esinti girer olmuş.

Evin mobilyalarının çoğu yerli yerindeymiş. Fergus gün boyunca sallanan sandalyesinde oturup kitap okur olmuş. Güneşlenmek istediğinde pencereden dışarı tırmanıp çatıya uzanıyormuş. Geceleri yatağına yatıyor ve dalgaların nazik çalkantıları eşliğinde uykuya dalıyormuş. Yalnızlığı seçtiği yeni hayatından son derece memnun bir halde haftalarca sürüklenmiş.

Derken günün birinde ufukta bir gemi görünmüş. Yeni birileriyle tanışmak ilgisini çekmediği için evi rotasından çevirerek

BELONGS TO KAKTUS TEAM

oradan uzaklaşmaya çalışmış ama gemi ondan yana dönüp yelkenlerini açarak yüzer evi çarçabuk yakalamış.

Bu tüm heybetiyle evin yanında yükselen, üç direkli, göz alıcı bir uskunaymış. Geminin küpeştesinden aşağı halat bir merdiven sallanmış. Görünüşe göre geminin onu rahat bırakacağı yokmuş. Fergus güverteye tırmanıp kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını söyleyerek mürettebatı kendi yoluna göndermeye karar vermiş. Ama son basamağı da tırmanıp güverteye adımını attığında güvertede tek bir kişi dışında kimsenin olmadığını görünce şaşırmış. Bu, onunla aynı yaşlarda bir kızmış. Koyu renkli saçlı, bronz tenliymiş ve yüzünde sert bir ifadeyle Fergus'a bakıyormuş.

"Okyanusun ortasındaki bir evde ne yapıyorsun?" diye sormuş Fergus'a.

"Kuzeyin karlar altındaki adalarından birinden kaçıyorum," diye yanıtlamış Fergus.

"Peki evi yüzdürmeyi nasıl becerdin?" diye sormuş kız şüpheli bir tavırla. "Ve yelkenin olmadan nasıl buralara dek gelebildin?"

"Sanırım şansım yaver gitti," demiş Fergus.

"Saçmalık!" demiş kız. "Bana doğruyu söyle."

"Üzgünüm," demiş Fergus, "ama annem o konuda asla konuşmamamı söyledi."

Kız sanki Fergus'u gemiden aşağı atıp atmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısmış.

Fergus gözlerini kaçırmış ve kızın omuzunun üstünden gergin bir bakış atmış. "Kaptan nerede?" diye sormuş.

"Ta kendisine bakıyorsun," diye yanıtlamış kız.

"Ah," demiş Fergus şaşkınlığını gizlemeyi başaramayarak. "Peki mürettebatın nerede?"

"Ta kendisine bakıyorsun," demiş kız.

Fergus duyduklarına inanamıyormuş. "Yani bana söylemeye çalıştığın şey bu koca gemiyi taa..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Cabo Verde'den," demiş kız.

"...taa Cabo Verde'den *tek başına* getirdiğin mi?"

"Evet, öyle," demiş kız.

"Ama nasıl?!"

"Üzgünüm," demiş kız, "ama annem o konuda asla konuşmamamı söyledi." Sonra oğlana arkasını dönüp kollarını havaya kaldırmış ve muazzam bir rüzgâr yelkenleri doldurmuş.

Tekrar Fergus'a döndüğünde gülümsüyormuş. "Benim adım Cesaria," demiş ve elini uzatmış.

Fergus donakalmış. Bu, kendisi gibi biriyle ilk karşılaşmasıymış. "Ta-tanıştığımıza memnun oldum," diye kekelemiş ve kızın elini sıkmış. "Ben Fergus."

"Hey, Fergus, evin akıntıya kapılmış gidiyor!"

Fergus çabucak arkasını dönse de evinin sürüklenerek gemiden uzaklaşmakta olduğunu görmüş. Derken epeyce büyük bir dalga eve çarpmış ve ev alabora olup batmaya başlamış.

Fergus duruma aldırış etmemiş. Eve artık ihtiyacı olmadığı kararını alalı birkaç dakika olmuş zaten. Hatta evi batıran dalgayı kendisi bile çağırmış olabilirmiş.

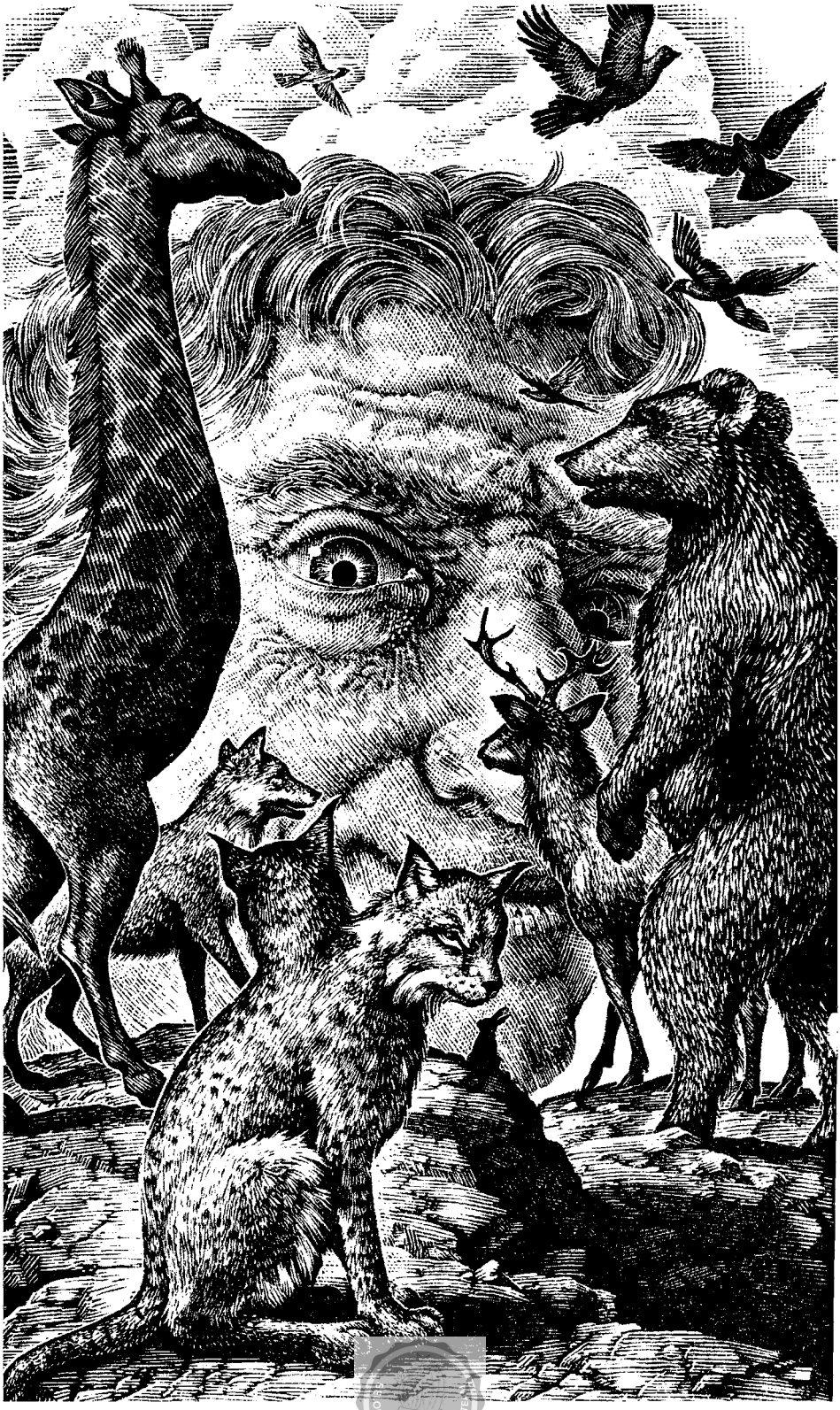
"Sanırım burada mahsur kaldım," demiş ve omuzlarını silkmiş.

"Benim için sorun değil," demiş Cesaria ve sırıtmış.

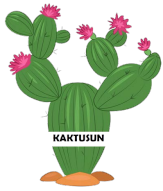
"Harika," demiş Fergus ve sırıtarak kıza karşılık vermiş.

Ve iki tuhaf çocuk uzun bir süre boyunca orada öylece dikilerek karşılıklı sırıtmışlar çünkü nihayet ikisi de sırlarını paylaşabilecekleri birini bulduğunu biliyormuş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Cuthbert Efsanesi

Tuhaf zamanların birinde, derin ve kadim bir ormanda, çok sayıda hayvan dolaşırmış. Tıpkı diğer ormanlarda olduğu gibi orada da tavşanlar, geyikler ve tilkiler varmış ama asıl önemlisi, uzun bacaklı kediayılar, iki başlı vaşaklar ve konuşan katırafalar gibi çok daha nadir görülen hayvanlar da yaşarmış. Bu tuhaf hayvanlar onları vurmaktan, duvara asıp avcı arkadaşlarına göstermekten büyük keyif alan avcıların en sevdiği hedeflerden biriymiş. Ama yakaladıkları tuhaf hayvanları, insanların para karşılığında izleyebilmesi için kafese kapatan hayvanat bahçelerine satmayı daha çok severlermiş. Kafese kapatılmanın, vurulmaktan ve duvara asılmaktan çok daha iyi olduğunu düşünebilirsiniz ama tuhaf yaratıkların mutlu olabilmeleri için özgürce dolaşabilmeleri gerekir; kafese kapatılanların ruhları bir süre sonra solar ve duvara asılmış arkadaşlarını kıskanmaya başlarlar.

O çağlarda dünya üzerinde hâlâ devler varmış, tıpkı çok uzun zaman önce *Aldinn* çağında olduğu gibi ama sayıları çok daha azmış ve gittikçe de azalıyormuş.[1] Gelin görün ki o devlerden biri ormanın sınırında yaşıyormuş. Çok nazikmiş, yumuşak konuşurmuş, sadece bitkilerle beslenirmiş ve adı Cuthbert imiş.

1 Bu, devlerin hepten yok oldukları anlamına gelmez; yalnızca Dünya'da gezinmeyi kesmişlerdir. Neye dönüştüklerini öğrenmek için "Cocobolo" isimli masalı okuyunuz.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Cuthbert günün birinde biraz böğürtlen toplamak için ormana girmiş ve avcının tekinin katırafalardan birini avlamaya çalıştığını görmüş. Her zamanki gibi nazik davranarak küçük katırafayı uzun ensesinden tutmuş ve ayak parmak uçlarına kalkarak tüm heybetiyle dikilmiş; nadiren dimdik durурmuş çünkü böyle yaptığında, vücudundaki yaşlı kemiklerin hepsinden çatır çutur sesler gelirmiş. Böylelikle çok yükseklere uzanabilen Cuthbert, katırafayı tehlikeden uzaklaştırmak için oradaki dağın zirvesine koymuş ve ne olur ne olmaz diyerek avcıyı da ayak parmaklarının arasında jöleye çevirmiş.

Cuthbert'in gösterdiği incelik ormanda hızla kulaktan kulağa yayılınca, kısa süre sonra tuhaf hayvanlar her gün ona gelip tehlikeden kurtulmak için dağın zirvesine konulmayı istemeye başlamışlar. Cuthbert ise, "Sizi koruyacağım küçük kardeşlerim. Karşılığında tek bir şey istiyorum: Benimle konuşun ve beni yalnız bırakmayın. Dünyada pek fazla sayıda dev kalmadı ve kimi zaman kendimi çok yalnız hissediyorum," demiş.

Tuhaf yaratıklar da, "Tabii ki Cuthbert, istediğini yaparız," demişler.

Böylece Cuthbert her gün çok sayıda tuhaf hayvanı avcıların elinden kurtarmaya başlamış. Onları enselerinden tutuyor ve dağın zirvesine koyuyormuş. Ta ki dağın zirvesinde, koca bir canlı hayvan koleksiyonu oluşana dek. Tuhaf hayvanlar hallerinden mutluymuş çünkü nihayet huzur içinde yaşayabiliyorlarmış. Cuthbert'in de keyfine diyecek yokmuş çünkü ne zaman istese parmak uçlarına kalkıp çenesini dağın zirvesine koyarak yeni arkadaşlarıyla sohbet edebiliyormuş.

Ama günün birinde Cuthbert'i görmeye bir cadı gelmiş. Cadı ona, "Çok üzgünüm ama şimdi seni taşa çevirmek zorundayım," dediğinde Cuthbert dağın gölgesindeki küçük gölde banyo yapıyormuş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" diye sormuş dev. "Ben çok nazik ve yardımsever bir devim."

"Ezdiğin avcının ailesi tarafından tutuldum," demiş kadın.

"Ah," diye yanıtlamış dev. "Onu unutmuştum."

"Çok üzgünüm," demiş cadı tekrar ve sonra huş ağacından yontulmuş sopasını deve doğru sallayarak zavallı Cuthbert'i taşa çevirmiş.

Cuthbert aniden inanılamayacak kadar ağırlaşmış; o kadar ağırlaşmış ki gölün derinliklerine batmaya başlamış. Batmış, batmış, boğazına kadar suyun altına kalana dek batmaya devam etmiş. Hayvan arkadaşları olup biteni görmüş ama olanlar yüzünden kahrolsalar da ona yardım etmek için hiçbir şey yapamayacaklarına karar vermişler.

"Beni kurtaramayacağınızı biliyorum," diye bağırmış Cuthbert arkadaşlarına, "ama en azından yanıma gelip benimle konuşun! Burada sıkışıp kaldım ve çok yalnızım!"

"Ama eğer aşağı inersek avcılar bizi vuracak!" diye yanıtlamış hayvanlar.

Cuthbert hayvanların haklı olduğunu biliyormuş ama yine de onlara yalvarmış.

"Benimle konuşun!" diye feryat etmiş. "Lütfen gelip benimle konuşun!"

Hayvanlar dağın zirvesindeki güvenli yerlerinden şarkı söylemeyi ve zavallı Cuthbert'e seslenmeyi denemişler ama çok uzaktalarmış. Sesleri de incecikmiş. Dolayısıyla, devasa kulaklara sahip olan Cuthbert bile rüzgârda fısıldayan yaprakların sesi yüzünden onları duyamıyormuş.

"Konuşun benimle!" diye yalvarmış. "Gelip benimle konuşun!"

Ama asla gelmemişler. Boğazı da tıpkı geri kalanı gibi taşa dönüşürken Cuthbert hâlâ ağlıyormuş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Editörün Notu:

Tarihsel açıdan ele alındığında masal böyle bitiyor. Ama sonu öylesine üzücüdür, kıssadan hisselerden öylesine yoksundur ve aynı zamanda dinleyenleri gözyaşlarına boğmasıyla öylesine ünlenmiştir ki anlatıcılar hikâyeye yeni ve daha az kederli sonlar yazmayı bir gelenek haline getirmişlerdir. Affınıza sığınarak, kendi yazdığım sonu buraya ekliyorum.

–MN

Hayvanlar dağın zirvesindeki güvenli yerlerinden şarkı söylemeyi ve zavallı Cuthbert'e seslenmeyi denemişler ama çok uzaktalarmış. Sesleri de incecikmiş. Dolayısıyla, devasa kulaklara sahip olan Cuthbert bile rüzgârda fısıldayan yaprakların sesi yüzünden onları duyamıyormuş.

"Konuşun benimle!" diye yalvarmış. "Gelip benimle konuşun!"

Bir süre sonra hayvanlar, özellikle de katırafa kendilerini kötü hissetmeye başlamış.

"Ah, Tanrı aşkına," demiş. "Tek istediği, birinin ona eşlik etmesi. Çok şey mi istiyor?"

"Korkarım evet," demiş kediayı. "Aşağısı çok tehlikeli, ayrıca Cuthbert tepeden tırnağa taşa dönüştüğünde dağın zirvesindeki güvenli yerimize nasıl döneceğiz?"

"Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey kalmadı," demiş iki başlı vaşak. "Tabii cadının lanetini nasıl tersine çevireceğini biliyorsan işler değişir."

"Tabii ki bilmiyorum," demiş katırafa, "ama bunun önemi yok. Hepimiz günün birinde öleceğiz ve görünüşe göre bugün Cuthbert sırası. Ama yapayalnız ölmesine izin veremeyiz. Bununla yaşayamam."

Hiçbirinin kalbi bu suçluluk duygusuna katlanabilecek kadar

BELONGS TO KAKTUS TEAM

katı değilmiş. Böylece, aşağıda karşılaşacakları tehlikelere rağmen kısa süre sonra hep beraber katırafaya katılmaya karar vermişler. Katırafa önde, diğerleri arkada birbirlerinin ayak bileklerine tutunarak bedenlerinden upuzun bir merdiven yapmışlar ve dağın zirvesinden aşağı inmişler. Güvenli yerlerine tekrar nasıl çıkacaklarına daha sonra kafa yoracaklarmış. Koşarak Cuthbert'in yanına gidip onu sakinleştirmişler. Dev taşa dönüşüyor olmasına rağmen minnetle gözyaşı dökmüş.

Hayvanlar onunla konuşurken Cuthbert'in sesi alçalmış, alçalmış ve nihayet dudaklarıyla boğazı artık onları kıpırdatamayacağı kadar taşlaşmış. Sonunda öylesine sessizleşmiş, öylesine hareketsiz kalmış ki hayvanlar ölüp ölmediğini merak etmeye başlamışlar. Katırafa başını Cuthbert'in göğsüne yaslamış.

Ve az sonra, "Kalp atışlarını hâlâ duyabiliyorum," demiş.

İnsan suretine bürünebilen çalıkuşu* Cuthbert'in kulak kepçesine konmuş ve, "Dostum, bizi duyabiliyor musun?" diye sormuş.

Ve devin taşlaşmış boğazından, minicik bir esintiden farksız cılız mı cılız bir ses yükselmiş: "Evet dostlarım."

Herkes neşe içinde haykırmış! Cuthbert taştan derisinin içinde hâlâ hayattaymış ve öyle de kalmış. Cadının laneti çok güçlüymüş ama onu en derinlerine dek taşlaştırmaya yetecek kadar da güçlü sayılmazmış. Böylece hayvanlar zavallı Cuthbert'in koruyucularına dönüşmüşler; tıpkı bir zamanlar Cuthbert'in onlar için yaptığı gibi: Onu asla yalnız bırakmamışlar, topladıkları yiyecekleri açık ağzından içeri atmışlar ve gün boyunca onunla konuşmuşlar. (Cuthbert zaman içinde gitgide daha az cevap verir olmuş ama hâlâ hayatta olduğunu kalp atışlarından anlayabiliyorlarmış.) Ve her ne kadar kanatsızların dağın zirvesindeki güvenli yuvalarına ulaşması imkânsız olsa da Cuthbert onları bambaşka bir şekilde korur olmuş. Geceleri devin ağzının içinde

* Çalıkuşunun İngilizcesi Wren'dir. –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uyumaya başlamışlar ve avcılar gelecek olursa devin boğazından aşağı iniyor ve çıkardıkları uluma sesleriyle insanların korkudan ödlerini patlatıyorlarmış. Cuthbert hem evleri hem de sığınakları haline gelmiş ve tek bir kasını bile kıpırdatamıyor olmasına rağmen o da olabildiğince mutluymuş.

Yıllar, yıllar sonra Cuthbert'in kalbi nihayet atmayı kesmiş. Arkadaşları etrafından eksik olmayan mutlu bir dev olarak huzur içinde ölmüş. Büyüyüp da bir ymbryneye dönüşen çalıkuşu, sayılarının taştan devin içinde yaşamaya devam edemeyecekleri kadar arttığına karar vermiş ve bütün tuhaf hayvanları dağın zirvesinde yarattığı zaman döngüsüne taşımış.[2] Döngünün girişini de Cuthbert'in içine yerleştirmiş. Böylece dev asla unutulmayacakmış ve oraya gelen ya da oradan ayrılan her tuhaf, eski dostlarına merhaba diyebilecekmiş. Ve o ya da diğer hayvanlar ne zaman Cuthbert'in içinden geçecek olsa usulca devin omuzunu sıvazlayıp, "Merhaba, dostum," demeyi alışkanlık haline getirmişler. Orada durup kulak kabartacak olurlarsa ve rüzgâr da doğru yönden eserse kulaklarına çalınan ses tıpkı bir *merhaba*ya benzermiş.

2 Bayan Wren'in kendi tasarımı olan zekice bir halat-kasnak sistemiyle dağın zirvesine ulaşmışlar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

FOTOĞRAF: LEAH GALLO

MILLARD NULLINGS başarılı bir filolog ve şöhretli bir âlimdir; bir dönem Bayan Peregrine'in vesayetinde Tuhaf Çocuklar Evi'nde yaşamıştır. Orada yaşadığı dönemde yirminin üzerinde denklik diplomasına layık görülmüş, küçük bir adadaki tek günü anlatan dünyanın en detaylı tarih kitabını kaleme almış ve son derece nahoş birkaç canavarın haklanmasına katkı sağlamıştır. Kediayı kepeğine ve badem yağına alerjisi vardır. Çıplak gözle görülemez.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

FOTOĞRAF: TAHEREH MAFI

RANSOM RIGGS *New York Times* çoksatanlar listesinde bir numara olan *Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları* kitaplarının yazarıdır. Riggs, Maryland'de bir çiftlikte doğmuş ve güney Florida'da büyümüştür. Kenyon Üniversitesi'nde edebiyat ve Güney California Üniversitesi'nde sinema eğitimi görmüştür. Eserleri çoksatanlar listelerinde yer alan eşi Tahereh Mafi'yle birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

FOTOĞRAF: JULIA DAVIDSON

ANDREW DAVIDSON Royal College of Art'ta grafik tasarım yüksek lisansı yapmıştır. Davidson, çizer olarak birçok farklı alanda çalışmış olsa da eserlerinin temelinde her daim el işçiliği ve tasarım yer alır. Farklı türlerdeki kariyerinde Ted Hughes'un *Iron Man*'i için yaptığı ahşap oymaları, The Royal Mail için hazırladığı on ikiden fazla pul seti ve Wimbledon'daki Ana Kort'un işlemeli cam kapıları da bulunur. Julia adında bir eşi, Lewis ve Hugh adlarında da iki oğlu vardır.

BELONGS TO KAKTUS TEAM